

ဦးစပ်စု ၏
၇၅နှစ်အကြား ၄၉နှစ်အမြင် ပမာပြည်

ဦးစပ်စု
၏

၇၅ နှစ် အကြား-၄၉ နှစ် အမြင်

မမာပြည်

အကြောင်းအရာပြောပြသူ ဦးစပ်စု
ရေးသားသူ ဦးမြင့်ထွန်း
တည်းဖြတ်သူ ဦးရန်အောင်

၁၉၆၃-

မိမိအကြံ ရိုက်နှိပ်ခြင်းအရ ၂၅၀၀

ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာမိတ်လမ်း၊- အမှတ်- ၇၄၆၊
လန်ထောင်စာပေ (၀၂၆၅)မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ၂၄၁- ရွှေရက်တိုင်လမ်း၊ မဟာမိတ်၊ ရန်ကုန်၊
ရန်အောင်ပုံနှိပ်တိုက် (၈၃၉၄)တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

ဦးစပ်စု
၏

၇၅နှစ်အကြား ၄၉နှစ်အမြင် ဗမာပြည်

အကြောင်းအရာပြောပြသူဦးစပ်စု
ရေးသားသူဦးမြင့်ထွန်း
တည်းဖြတ်သူဦးရန်အောင်

၁၉၆၃

ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း အုပ်စု ၂၅၀၀

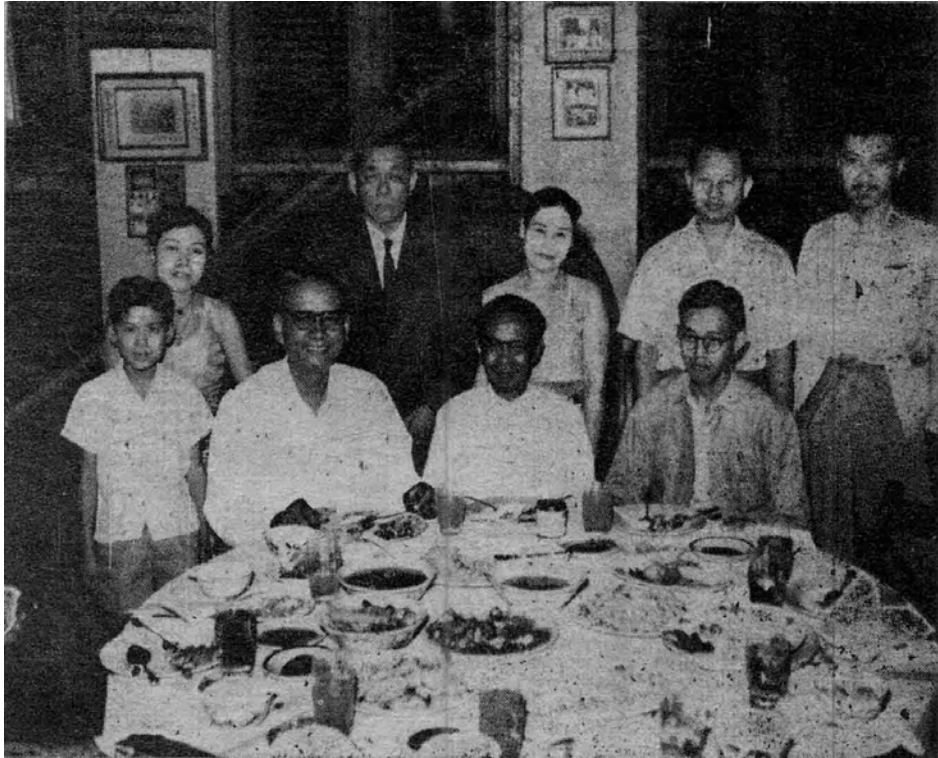
ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း- အမှတ်- ၇၄၆၊
လန်ထောင်စာပေ(၀၂၆၅) မှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ၂၄၁- ရွှေဂူကံတိုင်လမ်း၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်၊
ရန်အောင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၃၉၄) တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

အခန်းစဉ်	မာတိကာ အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	စာရေးဆရာကြီး ဦးရန်အောင်ကို ဂုဏ်ပြုခြင်း ၃
၂။	ချစ်ကြည်ရေးသမာကြီး ဦးစပ်စု (ရန်အောင်) ၄
၃။	ဤစာအုပ်နှင့်ကျွန်တော် (မြင့်ထွန်း) ၇
၄။	ရှေးအခါက ၉
၅။	စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ၁၂
၆။	သခင်မြ၏ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ၁၄
၇။	ဂျပန်ခေတ်ဝယ် ၁၈
၈။	ရန်ပုံငွေပါဝင်ကြပုံ ၂၀
၉။	ဒေါက်တာဘဟန်အိမ် ဗုံးကျစဉ်က ၂၃
၁၀။	ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျပန် ၂၆
၁၁။	ရန်ကုန်မြို့ကိုသိမ်းခြင်း ၃၂
၁၂။	ပြန်လည်စုံစည်းမိခြင်း ၃၅
၁၃။	စစ်ကြီးပြီးဆုံးလေသောအခါ ၃၉
၁၄။	ဒေါက်တာဘမော်၏ပြောပြချက် ၄၁
၁၅။	အိန္ဒိယသံရုံးသို့ပို့သည့်စာတစ်စောင် ၄၄
၁၆။	ကြံ့ခွဲရသည် ၄၇
၁၇။	တိုကျိုတွင် အတူတူမျက်ရည်ကျခွဲရသည် ၄၉
၁၈။	၁၂-နှစ်တိုင် မမေ့နိုင် ၅၃
၁၉။	ကွေ့ကွင်းကွဲကွာ ၅၈
၂၀။	အင်းစိန်အောင်ပွဲ ၅၉
၂၁။	ပင်လုံဒေါ်နရင်နှင့် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ ၆၄
၂၂။	ကျွန်ုပ်သိသောဦးသန့် ၆၇
၂၃။	ချစ်ကြည်ရေး ၈၇
၂၄။	ကျွန်ုပ်၏အာသီသ ၈၉

နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးဦးရန်အောင်ကို ဂုဏ်ပြုခြင်း

၂၁-၂-၁၉၆၃ နေ့ ညနေ ၆-နာရီအချိန်တွင် ဦးစပ်စုနေအိမ်အပေါ်ဆုံးထပ်၌ ဦးစပ်စုတို့မိသားစုကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်သော ထမင်းစားပွဲဖြင့် နိုင်ငံသိစာရေးဆရာကြီး ဦးရန်အောင်အား ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

ပဲမှယာသို့ (ထိုင်နေသူများ)။ ။ ဦးအေးမောင်(မြဝတီ)၊ စာရေးဆရာကြီးဦးရန်အောင်၊

စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာမင်းယုဝေ၊

(မတ်တတ်ရပ်နေသူများ)။ ။ စပ်စုလေး(ဦးဖြူဝင်း)၊ မကျင်ဆိုင်၊ ဦးစပ်စု၊ မကျင်မြိုင်၊

ဦးခင်မောင်ဆွေ၊ စာရေးဆရာမြင့်ထွန်း၊

(စာရေးဆရာဌေးမောင်နှင့် စာရေးဆရာအုတ်ကျော်တို့လည်း

တက်ရောက်ကြသည်)

ချစ်ကြည်ရေးသမားကြီး ဦးစပ်စု

ရန်အောင် ရေးသည်

အမှတ်တရ ...။ ၁၉၅၉ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ကဖြစ်၏။
ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်ကိစ္စကလေးများကို သွားလာ
ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏သားသမီးကလေးများက
ဆီး၍ပြောကြ၏။

“အဖေ ... ဦးစပ်စုဆိုတဲ့ထောင်ကြီး အိမ်ကိုလာပြီးအဖေ့ကိုမေးတယ်။
အဖေနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ..”

“ဟေ .. ဟုတ်လား ..၊ ဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောသွားသလဲ..”

“ကိစ္စကိုတော့မပြောဘူး။ “အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ချင်
တယ်” လို့သာ ပြောတာပဲ...”

“ဘယ်သူနဲ့အတူလာသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ဇာတ်လိုက်မင်းသား ဦးထွန်းဝေတို့အိမ်က အစ်မတစ်ယောက်က
လိုက်ပို့တယ်..”

ဇာတ်လိုက်မင်းသားထွန်းဝေ၏အိမ်မှာ ရန်ကင်းကျွန်တော့်အိမ်အနီး၌ပင်ရှိရာ
ထွန်းဝေ၏အိမ်သို့ ကျွန်တော်လာခဲ့သည်။

“ဖိုးထွန်းဝေ ..၊ ဦးစပ်စု ကိုယ့်ဆီလာတာ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ..” ဟု ကျွန်တော်က
မေးလိုက်၏။ “ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိစ္စကိုပြောမပြဘူး။ ဆရာနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော့်အိမ်က ကလေးမကလေးကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တာ၊ မတွေ့ခဲ့ရလို့
နောက်တစ်ခေါက်သူလာခဲ့ဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ် ..” ဟု ထွန်းဝေက ပြောပြ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့များ တွေ့ချင်တာပါလိမ့် ...”

“မပြောတတ်ဘူးဆရာ..၊ သို့ပေမယ့် သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုသေချာတာလဲ...”

“ဦးစပ်စုကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စပ်စပ်စုစုလုပ်ရာ၊ ထူးထူးထွေထွေ
လုပ်ရာမှာ စံပဲဆရာရေ ..၊ ဆရာ့ဆီကို အကြောင်းမထူးပဲနဲ့တော့ မလာဘူး။
အကြောင်းထူးရှိလို့သာလာတာပဲ။ ဆရာ့အတွက်ပဲအကြောင်းထူးသလား၊ သူ့အတွက်ပဲ
အကြောင်းထူးသလားတော့မသိဘူး ထူးတော့ဖြင့် ထူးတာအမှန်ပဲ ..”

“အင်း.. ကိုယ်ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ တွေ့ချင်ဆုံချင်တာနဲ့
အတော်ပဲ..” ဟု ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြောကာ ထွန်းဝေ၏အိမ်မှ ပြန်ခဲ့၏။

(ရန်အောင်)

“ဦးစပ်စု အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံလာလေသနည်း” ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်တွေး၍နေမိသည်။

ဦးစပ်စု၏သတင်းကို ရှေးမဆွကပင် ကျွန်တော်အတန်အသင့်ကြားဖူး၏။ ဦးစပ်စုသည် ကလေးအရွယ်ငယ်စဉ်ကပင် ဗမာပြည်သို့ရောက်လာလျက် ဗမာအမျိုးသမီးနှင့်အကြောင်းပါကာ ဗမာစပ်စုဖြစ်လာသည်။ သူ့နာမည်အလိုက် စပ်စပ်စုစုလုပ်တတ်သည်။ အပေါင်းအသင်းအလွန်ဆုံလျက် လူကြီးလူငယ် လူရွယ်လူလတ် အထက်လူအောက်လူ လူပေါင်းစုံနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကာ လူပေါင်းစုံ၏အကျိုးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ရွက်ဆောင်တတ်သူဟူသောသတင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် လောပေါင်းများစွာဖြင့် ဦးစပ်စုလာခြင်း၏အကြောင်းကို တွေးတောနေမိသည်မှာ ထိုနေ့ည ကောင်းကောင်းပင်အိပ်၍မပျော်တော့ပေ။ နောက်နေ့ဖြစ်သော အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးစပ်စု အိမ်သို့လာခဲ့သည်။

ယမန်နေ့ ဦးစပ်စုလာစဉ်ကပေးထားခဲ့သည့်လိပ်စာအတိုင်း မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် လမ်းမတော်လမ်းထောင့်၊ လမ်းတော်သံဈေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် “ဦးစပ်စု၏ လန်ထောင်ကုမ္ပဏီ”ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရလေရာ ဦးစပ်စု၏တိုက်ပဲဟု တွေ့လျက် ဝင်သွားသည်။

ကုမ္ပဏီအတွင်းမှ စာရေးစာချီများကို ဦးစပ်စုနှင့်တွေ့လိုကြောင်းပြောနေစဉ်...

“ဩ.. ဆရာကြီးဦးရန်အောင် .. ကြွပါကြွပါ” ဟူသောအသံနှင့်အတူ ဦးစပ်စုသည် ကျွန်တော်၏ထံသို့လာကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ ဦးစပ်စု၏ချိုသာသော အပြုံး၊ ဖော်ရွေသောအမူအရာ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသောပြောပုံဆိုပုံတို့ကို ကျွန်တော်ရှေးဦးစွာ

တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာနေသည့် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးသွားတော့သည်။

“လာ.. ဆရာကြီး...”

ဦးစပ်စုသည် ကျွန်တော့်ကို တိုက်အပေါ်ထပ် သူနေသည့် နေရာသို့ခေါ်သွား၏။ ဦးစပ်စုသည် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ သူ့ခြေဟန်လက်ဟန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိလျက် အငြိမ်မနေ အလုပ်တစ်ခုခုကို အမြဲလှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နေမည့်သူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

“ကိစ္စကိုပြောပါဦး...” ဟု ကျွန်တော်ကသိချင်ဇောဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကိစ္စကတော့ဒီလိုပါ...” ဟု အစချီကာ သူကိုယ်တိုင်တွေ့သည့် အတွေ့အကြုံ အဖြစ်သနစ်များကို စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားထုတ်ဝေလိုသည်။ သူကနုတ်ဖြင့်ပြောပြမည်၊ သူပြောပြသည်များကို တစ်ယောက်ယောက်က မြန်မာစာဖြင့် လိုက်ရေးရမည်။ ဤကိစ္စဖြစ်မြောက်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု ကျွန်တော့်ကိုတောင်းပန်၏။

စကားပြော၍ပြီးလျှင် ဦးစပ်စုသည် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။ “စားပါဆရာကြီး.. စားပါ.. စားပါ...” ပြောလည်းပြော၏။ ကျွေးလည်းကျွေး၏။

ဦးစပ်စုတိုက်မှ ပြန်ခါနီးတွင် ဦးစပ်စုသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သုံးဘီးကား တစ်စီးငှားကာ ကျွန်တော့်ကိုအိမ်တိုင်ယာရောက် ပို့ပေး၏။ ဦးစပ်စုကား နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦးဟုလည်း ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။ သို့သော် သူ့တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စင်းတစ်လေမျှ မရှိပါကလားဟု ကျွန်တော် တွေးမိကာ သူ့ကိုကရုဏာသက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဦးစပ်စု၏အတ္ထုပ္ပတ္တိကို မပျင်းမရိ မညည်းမညူ ရေးပေးမည့်သူကို ရှာရ၏။ တွေ့ပါလေပြီ။ ထိုစဉ်ကကျွန်တော်နှင့်အတူနေသော ကျွန်တော့်တပည့် မောင်လေးဖြစ်၏။

ဦးစပ်စု၏ဘဝအတွေ့အကြုံများလည်းဖြစ်၏။ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိဟုလည်း ခေါ်ဆိုနိုင်သည့် “ထူးတဲ့စပ်စု”စာအုပ် ရိုက်နှိပ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စာရေးဆရာများ သတင်းစာဆရာများကို ဖိတ်ကြားကာ ဦးစပ်စု၏အိမ်တွင် ဧည့်ခံထမင်းစားပွဲကြီးတစ်ရပ် ကျင်းပကျွေးမွေးလေသည်။ ကြွရောက်လာသူများအား “ထူးတဲ့စပ်စု” စာအုပ်တစ်အုပ်စီ လက်ဆောင်ပေး၏။

“ဦးစပ်စုကား ရှာဖွေစုဆောင်းရသမျှငွေကြေးများကို မိတ်ဆွေများအတွက်၊ အများကောင်း ကျိုးအတွက်၊ တိုင်းပြည်အတွက် လှူဒါန်းပေးကမ်း ကျွေးမွေး ပစ်သူသာတကား”

ယခု ၁၉၆၃-ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးတွင် ဦးစပ်စုနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ရပြန်ချေသည်။ ဦးစပ်စု သူတွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အကြောင်းအရာများကို စုပေါင်းကာ ဒုတိယမိတ္တိတစ်အုပ် ရေးသားရိုက်နှိပ် လိုသည်ဟုဆို၏။

သူ့စာအုပ်နာမည်ကို သူကိုယ်တိုင်ပေးသည်။

ဦးစပ်စု၏ ၇၅-နှစ်အကြား၊ ၄၉-နှစ်အမြင် (ဗမာပြည်)

သူပြောမည့်အကြောင်းကို ဗမာလို လိုက်၍ရေးမည့်သူတစ်ယောက် လိုလာပြန်ရာ ကျွန်တော့် တပည့် မြင့်ထွန်း (ကျွန်တော်နှင့်အတူ နာဂနယ်သို့ခရီးထွက်ခဲ့သူ)အား ဦးစပ်စုနှင့် ဆက်သွယ် ပေးရသည်။ မြင့်ထွန်းသည် တရပ်ရပ်ကွက် စဉ်အိုးတန်းတွင်နေသူဖြစ်ရာ တရပ်အမျိုးသား ပြောသော ဗမာစကားကို စေ့ငုသေချာ ကျွမ်းကျင်စွာနားထောင်တတ်သူ နားလည်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးစပ်စုကပြော၊ မြင့်ထွန်းကရေးဖြင့် ဦးစပ်စု၏ ၇၅-နှစ်အကြား ၄၉-နှစ် အမြင်(ဗမာပြည်)စာအုပ် ရေးသားပြီးစီးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဦးစပ်စု၏ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် နားကြားဗဟုသုတများကို သိချင်သည်။ ကျွန်တော့်တပည့်၏လက်ရာ အရေးအသားများကိုလည်း အကဲခတ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာမူကို ဂရုတစိုက်ဖတ်ကြည့်ရာ ဦးစပ်စု၏ကိုယ်တွေ့ဗဟုသုတ များနှင့် မြင့်ထွန်း၏အရေးအသားတို့မှာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည်ထက် ထူးချွန်ကောင်းမွန် နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ဦးစပ်စု၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို ရေးသား၍ ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဝေလိုသည်ဟု ပြောသောအချိန်မှာ တရပ်ပြည်နှင့်အိန္ဒိယပြည်တို့၏ နယ်စပ်ပြဿနာအတွက် အချင်းများနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဦးစပ်စု၏စာအုပ်ကို ရေးသားနေချိန်မှာကား တရပ်ပြည်နှင့်အိန္ဒိယပြည်တို့ နယ်စပ်တိုက်ပွဲဖြစ်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ယခု ဦးစပ်စု၏စာအုပ်ကိုရိုက်နေသော အချိန်မှာကား တရပ်အိန္ဒိယ နယ်နမိတ်ပြဿနာအတွက် မပြီးမပြတ်သေးသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ဦးစပ်စုသည် အိန္ဒိယအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ် ချန်ဒရာဘို(စ်)၊ အိန္ဒိယ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရူးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခွဲပုံကိုလည်း သူ့စာအုပ်တွင်တွေ့ရသည်။ ဦးစပ်စု၏ ဆိုလိုရင်းကား အိန္ဒိယ-တရပ်-ဗမာတို့ ချစ်ကြည်မြတ်နိုးခွဲပုံသမိုင်းစဉ်ကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ရာ၊ ဦးစပ်စုမှာ ချစ်ကြည်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ရေချမ်းအိုးကြီးကို ပိုက်ပွေ့မြှောက်ပြသူဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဦးစပ်စု၏စာအုပ်တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအတွင်းဝန်ချုပ် ဦးသန့်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် တခမ်းတနားရေးသားထား၏။ ဦးသန့်မှာ ကမ္ဘာ့ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လာ သောကြောင့် တခမ်းတနားရေးသားခြင်းမဟုတ်၊ တခမ်းတနားရေးရလောက်အောင်လည်း ဦးစပ်စု တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ ဆက်ဆံရင်းနှီးခဲ့သည်။

အရာရာတွင် စပ်စပ်စုစုလုပ်တတ်ပုံ၊ လူတိုင်းနှင့်အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းတတ်ပုံ၊ သူတစ်ပါးအကျိုးကိုဆောင်ရွက်တတ်ပုံ၊ ကိုယ်တွေ့ကို

စာဖြစ်အောင်ရေးတတ်ပုံ စသည်များမှာ ကျွန်တော်နှင့်ဦးစပ်စု တူလှလျက် ဦးစပ်စုသည် ကျွန်တော့်ထက်ပင်သာပေသေးသည်။

“ဦးစပ်စု၏ ၇၅-နှစ်အကြား၊ ၄၉-နှစ်အမြင်(ဗမာပြည်)” စာအုပ်ကို ရေးခြင်း၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ တရုပ်အိန္ဒိယချစ်ကြည်ရေး၊ တစ်နည်းဆိုသော် အာရှတိုက်သားချင်းချစ်ကြည်ရေး၊ တစ်ဆင့်တက်ပြန်သော် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက်ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်ထွက်ပြီးသည့်အချိန်တွင် ဦးစပ်စုလိုအင်ဆန္ဒနှင့်စေတနာတွေအတွက် အကောင်အထည်ပေါ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည် မိပါသတည်း။

ရန်အောင်

+++++

ဤစာအုပ်နှင့်ကျွန်တော်

မြင့်ထွန်း-ရေးသည်

ရန်ကုန်မြို့ တရပ်ပိုင်းဝယ် ကြီးပြင်း၍လူလားမြောက်လာသူတစ်ဦး အနေဖြင့် လန်ထောင်-ဦးစပ်စု၏အမည်ကို ကြားဖူးနေသည်မှာ နှစ်အတော်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ လူကိုယ်တိုင်ကိုကား အကြောင်းမညီညွတ်သေးသဖြင့် မတွေ့မြင်ဖူးသေးပေ။

ကျွန်တော့်ဆရာ စာပေထွတ်ခေါင် ဆရာဦးရန်အောင်၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့်ပင် ဦးစပ်စုနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ဦးစပ်စုနေအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရောက်သွားချိန်၌ ဆရာဦးရန်အောင်အဖို့ မည်သို့နေချေမည်မသိ။ ကျွန်တော့်အဖို့မူကား အတော်လေးအံ့အားသင့်ရလေသည်။

(မြင့်ထွန်း)

ဘယ့်အတွက်ကြောင့် အံ့အားသင့်ရပါသနည်း။ ဦးစပ်စုနေအိမ်တွင် ဦးနု(ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း)၊ ဦးဝင်းမောင်(သမ္မတဟောင်း)၊ စင်ရွှေသိုက်နှင့် မဟာဒေဝီတို့အိမ်သားစု၊ ဒေါက်တာဦးဘဦး၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးဟောင်းများ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း၊ ဦးသန်း(ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်)၊ ဦးထွန်းဖေ (ထွန်းနေ့စဉ်)၊ ဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဦးဗဆွေ(ဖ-ဆ-ပ-လ ဥက္ကဋ္ဌကြီး)၊ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဟို(စ်)၊ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးတို့နှင့် အတူတွဲ၍ရိုက်ကူးထားသည့် ဓါတ်ပုံကြီးငယ် အသွယ်သွယ် တို့ကို အစီအရီချိတ်ဆွဲထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ပုံတော်တော်များများကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဤ၍ ဤမျှအထိ များပြားစွာချိတ်ဆွဲထားသည်မှာ ပြတိုက် ပြခန်းနှင့်

ခါတ်ပုံဆိုင်ကြီးများမှလွဲလျှင် ကျွန်တော့်တစ်သက် မမြင်ဖူးသေးပေ။ ဦးစပ်စုနေအိမ်၌ သို့ကလိုအတိုင်းပင် မြင်တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

သည့်အတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော်က ဦးစပ်စုကို လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် အနေဖြင့်မြင်သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဦးစပ်စုအကြောင်းကို ကျွန်တော်က လက်လှမ်းမီရာ ပတ်ဝန်းကျင်လောကဝယ် လေ့လာစုံစမ်းခြင်းအမှုကို ပြုလေသည်။

သူသည် ကောက်စိုက်သူမမှအစ နိုင်ငံတော်သမ္မတအထိ လူ့အလွှာအသီးသီးတို့၌ အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆံ့သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို သိရသည်။ ပြီးနောက်တစ်ဖန် လူ့ဘဝအသွယ် သွယ်၌ ကောင်းကောင်းကြီးကျင်လည်ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ၏“ထူးတဲ့စပ်စု” ပထမတွဲစာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်၍သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း စပ်စပ်စုစုလုပ်သည်ကို ဝါသနာကလည်းထုံ၊ ဘဝကလည်း စုံခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများထဲတွင် လူ့အလွှာအသီးသီးမှ လူအမျိုးမျိုး ပါရှိ၏။ ဤမည်သော လူမျိုးစုံနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုကြောင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အရှုံးလည်းရှိ၏။ အမြတ်လည်းရှိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ လူအမျိုးမျိုးနှင့်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ကြောင့် လူအများ၏စိတ်သဘာဝအကြောင်းကို သိခွင့်ရရှိလေသည်။ နောက်ပိတ်တကာ နောက်ပိတ်ဆုံး လူအမျိုးမျိုးနှင့်ပတ်သက်နေသော ဘဝအတွေ့အကြုံတော့ အဖတ်တင်ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးဦးရန်အောင်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ကျွန်တော်သည် ဦးစပ်စု၏ဘဝအတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်စုံများကို စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် တာဝန်ယူ၍ရေးပေးရလေသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေ့လယ် တစ်နာရီမှ ညနေ၅-နာရီအချိန်အထိ တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီအချိန်ယူ၍ သူ့နေအိမ်သို့ သွားပြီး စာရေးရလေသည်။

ဦးစပ်စုကလည်း လဖက်ရည်နှင့်မှန် မှန်မှန်ကြီးတိုက်ကျွေးသည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း ထိုက်သင့်သောဉာဏ်ပူဇော်ခငွေကိုလည်း နေ့စဉ်မှန်မှန်ပေးသည်။ ဦးစပ်စုက သူ့ဘဝတစ်ကွေ့ဝယ် ဆုံတွေ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်များကို စကားဖြင့် သေသေချာချာပြောပြလေသည်။ သူ့ပါးစပ်မှပြောလေသမျှကို တစ်လုံးမကျန်ရလေအောင် မှတ်သားထားပြီး၊ စာပြန်၍ရေးရသည်မှာ ကျွန်တော့်အလုပ်။

ဦးစပ်စု၏ထူးခြားချက်ကား ယခုဤစာအုပ်ထဲတွင် ဖော်ပြပါ နစ်၊ လ၊ ရက်၊ အချိန်များကို ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းစာအုပ်ဖြင့်ရေးမှတ်မထား ဦးနောက်ဖြင့်သာ မှတ်သားထားလေသည်။ သူ့ဘဝတွင် ကြားမြင်သိခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို စာကျေနေသည့်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပမာ တစ်လုံးမကျန်မှတ်မိနေသည်။ သူမှတ်မိနေသောအတွေ့အကြုံများကို ခရားမှရေလွတ်သည့်ပမာ တတွတ်တွတ်နှင့်ပြောပြနိုင်၏။ ဤသည်ကား ဦးစပ်စု၏ထူးခြားသောမှတ်ဉာဏ်ဟုဆိုရပေမည်။

အမှန်အားဖြင့် ဦးစပ်စုသည် ဗမာပြည်၌အနေကြာမြင့်ပြီးဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် ဗမာစကားကို ပီသအောင်မပြောနိုင်သေးပေ။ တရုပ်သံဂဲ၍ပင်နေသေးသည်။ သူ၏ စကားပြောဟန်နှင့် လေယူလေသိမ်းဟန်ကို ကြားလေ့ကြားထမရှိသူတစ်ယောက်အဖို့ ဦးစပ်စုပြောသော ဗမာစကားကို နားရှင်းရန်အတော်ပင်ခက်ခဲလေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဦးစပ်စုပြောပြသည့်စကားများထဲတွင် မသိမရှင်းလင်းသော အကြောင်း အခြင်းအရာများကို စပ်စပ်စုစုပင်မေး၏။ စပ်စပ်စုစုပင် သိနှင့်ထားသော ဦးစပ်စုကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ဖြေကြားလေသည်။

ဦးစပ်စုပြောပြသော စကားများထဲတွင် ကျွန်တော်မမှီလိုက်သော အတိတ်ခေတ်၏ဖြစ်စဉ် ပျက်ရပ်များလည်းပါဝင်သည်။ ကျွန်တော်ခလေးအရွယ်လူမမယ်ဘဝက ဝိုးတဝါးသိရှိထားသော အကြောင်းခြင်းရာများလည်းပါဝင်သည်။ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသောပြဿနာ တစ်ရပ်လည်းပါဝင်လေသည်။

ယင်းအကြောင်းခြင်းရာများကို သိနှင့်ထားသူမဟုတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ဦးစပ်စု ပါးစပ်ဖြင့်ပြောပြသောစကားများကို စာဖြစ်အောင် လက်ဖြင့်လိုက်၍ရေးရခြင်းပင်လျှင် ဗဟုသုတများစွာရရှိလေသည်။

ဗမာပြည်ဝယ် မှီတင်းနေထိုင်ကြသော နိုင်ငံခြားသားလူမျိုးများစွာထဲတွင် နာမည်ကျော် ဖြစ်နေသူ၊ ကြီးပွားချမ်းသာနေသူ များစွာရှိလေသည်။ သို့သော် သူတို့၏ဘဝအတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင်ရေးနိုင်သူ အတော်ရှားပါပေ၏။ ဦးစပ်စုမှာ မြန်မာစာတတ်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်၊ သို့တိုင်အောင် သူ၏ထူးခြားသော ဘဝအတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်အောင်စွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်၏။ ဤသည်ပင်လျှင် ဦးစပ်စု၏ထူးခြားချက်တစ်ရပ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးစပ်စုကဲ့သို့သော ဘဝမျိုးစုံကျင်လည်ခဲ့သူတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံ မှတ်တမ်းကို ချစ်စွာသော စာဖတ်သူများသိရှိပါလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ ရေးရကျိုးနပ်လေပြီ။

မြင့်ထွန်း
အမှတ်-၁၀၊ စဉ့်အိုးတန်း
လမ်းမတော်စာတိုက်
ရန်ကုန်မြို့။

+++++

“ရှေးအခါက”

အလွန်သေးငယ်လှသော မြေမှုန့်လေးများပေါင်းစပ်စုစည်းမိကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ဤစကြဝဠာထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် မှီခိုနေထိုင်ကြသော မနုဿလူသားများကလည်း အုပ်စုဖွဲ့၍ သူ့လူမျိုးကိုယ့်လူမျိုးဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်းအမှုကိုပြုလာကြ လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် လူမျိုးအသီးသီး တိုင်းပြည်အမျိုးမျိုး ပေါ်ထွန်း၍ လာခဲ့လေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပါ၏။

လက်ပေါ်မေးတင်၍ အတွေးနယ်ဝင်ကြည့်လျှင် စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာကြီးသည် မိသားစုများ စုပုံနေထိုင်သော အိမ်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်၍နေပေသည်။ လူမျိုး တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ဘာသာစကား ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့များသာ ခြားနားကွဲပြားသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့်မူကား ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရှိရှိသမျှသောလူသားများသည် မနုဿလူသားများ အဖြစ်နှင့် တစ်တန်းစားတည်း ရပ်တည်၍နေကြလေသည်။

ပြီးနောက်တစ်ဖန် လူများသည် ကျယ်ပြန့်လှသောကမ္ဘာကြီးဝယ် ရေကြည်ရာ မြက်နရာ ရှာဖွေ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

လွန်လေခဲ့ပြီးသော ၄၉-နှစ်ကာလ။

ထိုစဉ်ကကျွန်ုပ်သည် ၁၄-နှစ်သာရှိပေသေးသည်။ ဤသမယကစ၍ ဆန်၊ စပါး၊ ရေနံ၊ ကျွန်းသစ် လွန်စွာပေါ်ကြွယ်ဝသည့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ စပြီးရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထက်ဦးပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်နှင့်နေပြီးဖြစ်သော တရုတ်အမျိုးသားများစွာလည်း ရှိကြလေသည်။ အများအားဖြင့် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ထက်အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေသူများ ဖြစ်လေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရပါလေသော် ကျွန်ုပ်၏ အဘိုး၊ အဖွားများဆိုလျှင် မမှားပါပေ။

ကျွန်ုပ်ဗမာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာလေသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား အနယ်နယ်အရပ်ရပ် ရထားလမ်းပေါက်သည့်နေရာမှန်သမျှကို လိုက်လံ၍ပြသပါသည်။ ပြီးနောက်တွင် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသနှင့်တစ်ကွ ရှမ်းပြည်ဆိုလျှင် တောင်ပိုင်းမြောက်ပိုင်းပါ မကျန်ရလေအောင် ဗမာပြည်အနှံ့အပြားကို လိုက်လံ၍ပြသလေသည်။ ပြီးလျှင် ဤတိုင်းပြည်၏ အကျယ်အဝန်း၊ နေထိုင်သောလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံများကိုလည်း ပြောပြပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပြောပြချက်များကို ကျွန်ုပ်သည် သေချာစွာမှတ်သားထားခဲ့ပါသည်။

သူတို့ခေတ်အခါက ဗမာပြည်ဝယ် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကြီးလုပ်ကိုင်သူများမှာ မြန်မာထဲကဆိုလျှင် မနှင်းဆီ(သင်္ဘောပိုင်ရှင်)၊ တရုတ်အမျိုးသားထဲကဆိုလျှင် ချန်မာပီ၊ အိန္ဒိယ

ထဲကဆိုလျှင် ဘာဘူးလီ၊ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားများက ဘီ-အို-စီနှင့် ရောဂါတီကုမ္ပဏီများ ဖြစ်ကြောင်းကို ဖခင်ဖြစ်သူ၏ပြောပြချက်အရ သိရပါသည်။

ဗမာပြည်ရှိ အရပ်ရပ်နှင့် ဒေသအသီးသီးအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ဖခင်ဖြစ်သူ၏ပြောပြချက် များကို လေ့လာမှတ်သားရုံမျှဖြင့် အားမရမတင်းတိမ်နိုင်သေး။ ယင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဗမာပြည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်အသိဖြင့် သိရှိရလေအောင် အခါအခွင့် ကြုံလေတိုင်း နေရာအသီးသီးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဗမာပြည်အနှံ့အပြားသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်ကဗမာပြည်ဝယ် နိုင်ငံခြားသားများ တော်တော်ရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်ချိန်ဖြစ်ပါ၏။ အများဆုံးတွေ့ရသူများမှာ အိန္ဒိယအမျိုးသားများဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့ပြီးလျှင် ဒုတိယလိုက် သူမှာ တရုတ်အမျိုးသားများဖြစ်လေသည်။ ဥရောပမျက်နှာဖြူလူမျိုးများမှာ အလွန်ပင်ဦးရေ နည်းပါးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဗမာပြည်အရပ်ရပ်သို့ရောက်လေတိုင်း တွေ့မြင်ရသောအချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ထိုကား မြန်မာအမျိုးသမီးအချို့သည် နိုင်ငံခြားသား တရုပ်၊ အိန္ဒိယသားများနှင့် အကြောင်းပါ နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ မြန်မာအမျိုးသမီးနှင့် အကြောင်းဆက်ပေါင်းဖက်မိသော ယင်းနိုင်ငံခြားသားများသည်လည်း များမကြာမီ ကြီးပွားချမ်းသာသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရပါသနည်းဟူ၍ ကျွန်ုပ်တွေး၏။

ဥပမာ နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် တောရွာတစ်ရွာ၌ မြန်မာအမျိုးသမီးကို ယူ၍ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားသည်ဆိုလျှင် ဤဆိုင်ကို မယားဘက်မှ ဆွေခုနစ်ဆက်မျိုးခုနစ်ဆက် ကလည်း အားပေးသည်။ ပြီးနောက်တစ်ဖန် ဤဆွေမျိုးများ၏အပေါင်းအသင်းကလည်း အားပေး၍ ဝယ်ယူသုံးဆောင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ယင်းဖိုးကံကောင်း နိုင်ငံခြားသားမှာ မကြာမြင့်မီ ကြီးပွားချမ်းသာပါတော့သည်။ ဤအတွက်ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ယူထားခဲ့ဖူးပါသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် နိုင်ငံခြားသားများဖြစ်သော တရုတ်အမျိုးသား အိန္ဒိယအမျိုးသား များသည် ရေကြည်ရာမြက်နရာဆိုသကဲ့သို့ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းပြီး နေထိုင်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် မြန်မာအမျိုးသမီးများနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် တရုပ်ကပြား ကုလားကပြား ဟူသော ကပြားလူမျိုးများ ပေါ်၍လာခဲ့လေသည်။

သည့်နောက် ထိုစဉ်ကနေထိုင်ကြသော နိုင်ငံခြားသား တရုပ်- အိန္ဒိယအမျိုးသားသည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းအားဖြင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်နေသည်လည်းရှိပေသည်။ ဥပမာပြရပါ လေသော် ထိုစဉ်ကဗမာပြည်ဝယ်

လူအများသိပြီးဖြစ်သော အိန္ဒိယအမျိုးသားသူဌေး ဟာရီကာစင်းပတေး (သိမ်ကြီးဈေးဝယ် အစုအများကြီးပါဝင်သောသူ)၏အမေနှင့် တရုပ်အမျိုးသားသူဌေး ယူ-မော်-ရှုံး (ပန်းကန်-စပါးသူဌေး)၏ အမေသည် ညီအစ်မတော်စပ်သူများဖြစ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဖေချင်းလည်း မယားညီအစ်ကိုတော်စပ်သူများဖြစ်ကြလေသည်။

ဤသည်တို့ကား ကျွန်ုပ်ဖခင်ဖြစ်သူ၏ တစ်ဆင့်ပြောကြားချက်အရ သိရှိရသော အချက်အလက်အချို့ဖြစ်လေသည်။

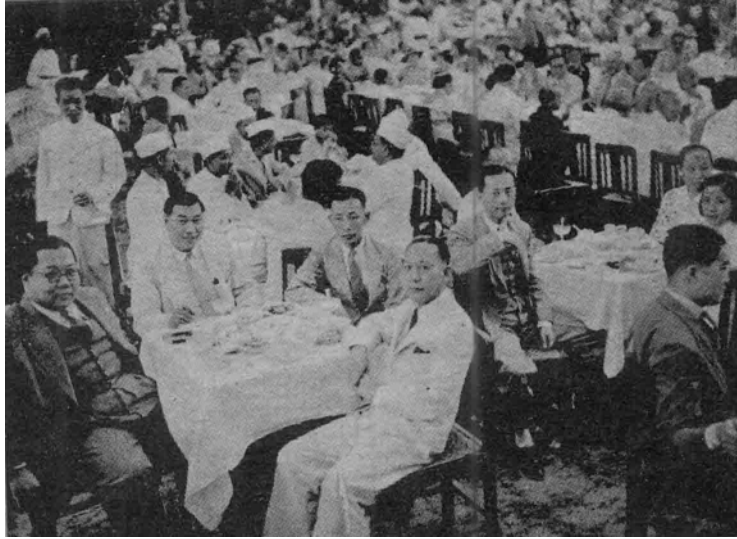
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အသက် ၂၀-၂၁နှစ်အရွယ်တွင် စပါးအဝယ်တော်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်ကဆိုလျှင် ပဲခူး ဒိုက်ဦးမှ ဖြူး ဇေယျဝတီ တောင်ငူအထိ ခရီးသွားရပါသည်။ ဗမာပြည်ဝယ်နေထိုင်ကြသော ဗမာ တရုပ် အိန္ဒိယ ဤသုံးဦး၏ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားမှုအလုပ်ကား ကျွန်ုပ်တို့မမွေးမီ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိခဲ့လေသည်။

ယခုခေတ်ကာလပင်လျှင် မောင်ခိုင်လမ်း(ပေငါးဆယ်)ဝယ် ကုန်စည်ဒိုင်ဖွင့်၍ ဗမာ၊ တရုပ်အိန္ဒိယ ဤလူမျိုးသုံးဦး အရောင်းအဝယ်ပြုလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့နိုင်ပါသည်။ နံနက် ၅-နာရီခွဲဆိုလျှင် ဤလူမျိုးသုံးဦးစုမိကြပြီး အရောင်းအဝယ်ပြုနေသည်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင်။ အနက် ၁၁-နာရီအချိန်သို့ ရောက်လေသောအခါ မဂိုလမ်းဝယ် ရောင်းဝယ်ခြင်းအလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဗမာပြည်မြေပေါ်ဝယ် ရှိနေကြသော ဗမာ၊ တရုပ်၊ အိန္ဒိယ ဤသုံးမျိုးသော လူမျိုးများ ပေါင်းဖက်မိကြလေ- ထိုသို့ ရောင်းဝယ်ခြင်းအလုပ် အောင်မြင်လေဖြစ်သည်မှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ပါ၏။ ယနေ့ဗမာပြည်၏စီးပွားရေးသည် ယင်းလူမျိုးသုံးဦး၏လက်ထဲဝယ် ရှိပါသေးသည်။

ဤလူမျိုးသုံးဦးသည် ဗမာပြည်အရပ်ရပ်ဝယ်ရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချခဲ့၏။ ထိုမှ နိုင်ငံခြားသုံးငွေ ဝင်လေသည်။ ဤသို့သောလုပ်ဆောင်ချက်ကိုလည်း နိုင်ငံတော်အစိုးရက အားပေးကူညီခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ရှေးအခါသမယကဆိုလျှင် အလှူအတန်း၊ မင်္ဂလာပွဲကြီးပွဲကောင်းများ ကျင်းပပြုလုပ်သောအခါ ဗမာ တရုပ် အိန္ဒိယအမျိုးသားများ မျက်နှာစုံညီ တွေ့ရပြန်လေသည်။

(လက်ဝဲဘက်တွင် အင်္ကျီဘောင်းဘီအဖြူနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေသူသည် လွန်လေပြီးခဲ့သော ၃၅နှစ်က ဦးစပ်စု၊ လက်ျာဘက်တွင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့်ထိုင်နေသူက ၁၉၅၈ခုနှစ် အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်တွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဖြစ်ဖူးသူ ဦးချန်ထွန်းအောင်ဖြစ်သည်။)

ဖော်ပြပါဓါတ်ပုံကား လွန်လေပြီးခဲ့သော ၃၅-နှစ်က တရပ်အမျိုးသား သူဌေး ဦးကောဘာကြီး၏သမီး လက်ထပ်ပွဲဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ဗမာအမျိုးသားများသည် ကိုယ့်အမျိုးသားဝတ်စုံကိုဝတ်၊ ခေါင်းပေါင်း အပြာ၊ အဝါ၊ အစိမ်း ရောင်စုံပေါင်း၍ တက်ရောက်ချီးမြှင့်ကြသည်။ အိန္ဒိယအမျိုးသား ဘာဘူများကလည်း ဦးထုပ်အဖြူဆောင်းကာ တက်ရောက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ တရပ်အမျိုးသားများကား ကိုယ့်အမျိုးသားဝတ်စုံဖြင့်တစ်မျိုး၊ ဥရောပဝတ်စုံဖြင့်တစ်နည်း တက်ရောက်ကြလေသည်။

ဤသို့ဤပုံ လူမျိုးသုံးဦးဆုံမိလေမှ ပွဲစည်လေတော့သည်။ ထိုအတိုင်းပင် ဤလူမျိုး သုံးဦးသည် ညီညီညွတ်ညွတ်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းခေတ်၏ကြေးမုံဟုဆိုလျှင်လည်း မမှားပါပေ။

+++++

စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ

တိုင်းပြည်အေးချမ်းတည်ငြိမ်နေချိန်ဝယ် ညီညီညွတ်ညွတ်နေထိုင်လာခဲ့ကြသော ဤလူမျိုး သုံးဦးသည် တိုင်းပြည်တွင်ကြမ္မာကလည်းဆိုး၊ ကံကလည်းညှိုးလာသောအခါ မည်သို့မည်ပုံ နေထိုင်လာခဲ့သည်ကိုလည်း တင်ပြလိုပါသေးသည်။

၁၉၄၁-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၈-ရက်နေ့၊ ထိုနေ့တွင် ပါးဟာဘာ(ပုလဲကျွန်း)ကို အမှတ်မထင် နီပွန်လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြဲလိုက်လေသည်။ ဤသို့ တစ်ဖက်လူအလစ်တွင် ဝင်ရောက်ပြုလိုက် သောအလုပ်ကြောင့် ဗမာပြည်ဝယ်နေထိုင်ကြသော အများပြည်သူသည် စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် နေထိုင်ရလေသည်။ နောင်သောအခါတွင် မည်သို့သောအခြေအနေဆိုးသို့ ဆိုက်ရောက်လာဦးမည် ဟူသော စိုးရိမ်စိတ်မီးပွားကလေးများ လူတိုင်း၌တောက်လောင်လျက်ရှိနေချိန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် မှတ်မှတ်ရရ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃-ရက်နေ့ နံနက် ၁၀-နာရီ၊ ၃၅-မိနစ်အချိန်တွင် နီပွန်ဂျပန် စစ်လေယာဉ်ပျံ ၂၇-စင်းသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဝေဟင်ခရီးဖြင့် လာကြသည်။ ထိုမကောင်းဆိုးရွား စစ်လေယာဉ်ပျံများ လမ်းမတော်ပိုင်းသို့ ဗုံးကြဲရန်လာကြသည် ထင်၏။ ထိုစဉ်ဝယ် တစ်မြို့လုံးသောလူအများသည် အထူးအဆန်းသဖွယ်ထင်မှတ်ပြီး ထွက်၍ ကြည့်သူက ကြည့်နေကြပါသေးသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် လမ်းမတော်ထိပ်တွင်ရပ်နားထားသော အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောမှ အမြောက်ဖြင့် ပစ်လိုက်၍ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းသည် မီးလောင်ပြီးပျက်ကျခဲ့ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ ကိုယ်ပိုင်းမှာ ၁၇-လမ်း သံဈေး အနီးတွင်ကျခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းသည် ၁၅-လမ်း အိမ်အမှတ် ၉၁-တွင် ကျပါသည်။ လေယာဉ်ပျံမောင်းသော ဂျပန်စစ်သားသည် ရန်ကုန်မြစ်ထဲသို့ လေထီးဖြင့်ဆင်းလေသည်။

ဂျပန်လေယာဉ်ပျံ ၂၇-စင်းလာသည့်အနက် တစ်စင်းပျက်ကျလေသောကြောင့် ၂၆-စင်းသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ဤ ၂၆-စင်းသောလေယာဉ်ပျံသည် အိန္ဒိယအမျိုးသား အများအပြား နေထိုင်သော ကုလားတန်းဘက်သို့ သွားရောက်၍ ဗုံးနှင့်ကြဲ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်လေတော့၏။

ထိုအခါက အပြစ်မဲ့သော အိန္ဒိယအမျိုးသား ၆၀၀-ကျော်ခန့် သေဆုံးခဲ့၏။ ဤအထဲ ဗမာနှင့်တရုတ်အမျိုးသားများလည်း သေဆုံးသည့်စာရင်းထဲတွင် ပါဝင်သေးသည်။ အားလုံး သေဆုံးသူစုစုပေါင်း ၁၀၀၀-ကျော်ခန့်ဖြစ်၏။

အချို့ အသက်မသေကြသူများမှာ ဗုံးဆန်မှန်၍၎င်း၊ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်မှန်၍ ၎င်း၊ ခြေပြတ်လတ်ပြတ် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ကြက်သီးထဖွယ် မြင်တွေ့ရလေသည်။ မြင်ရသူအပေါင်းသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

အသေဆိုးဖြင့် သေဆုံးရသူများကလည်း ဇက်ပြတ်သူကပြတ်၊ ကိုယ်ပြတ်သူကပြတ်၊ ခေါင်း လက် ကိုယ် ခြေထောက် တစ်ခြားစီဖြစ်နေသည်မှာ ကလေးကစားစရာအရုပ်များကို တစ်ပိုင်းစီ ချိုးဖဲ့ဖြတ်တောက်၍ လမ်းပေါ်တွင်ပစ်ထားသည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့ကလို မြင်တွေ့ရသော အလောင်းကောင်များကို မြူနီစပယ် အမှိုက်ကျုံးသောကားကြီးဖြင့် ငပိချဉ် သိပ်၍သယ်ယူသွားသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်လာပြန်သေး၏။ ထိုနေ့က ဒီဇင်ဘာလ ၂၅-ရက် (အင်္ဂလိပ် ခရစ်စမတ်နေ့) ဤနေ့တွင် ဂျပန်က ခရစ်စမတ်လက်ဆောင် လာပေးဟန်တူ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများသည် ရန်ကုန်မြို့အနံ့အပြားတွင် ဗုံးမိုးရွာချပါ တော့သည်။ ပထမအကြိမ်လောက် အသေအပျောက် မများလှပေ။ သို့သော် တော်တော်များ များကား သေပေသေး၏။

ဤသို့ ဂျပန်ဗုံးဒဏ်ကို နှစ်ကြိမ်တိတိ ခံစားရပြီးနောက် မြို့နေလူထုသည် မော်တော်ကား၊ မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောများစီး၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထွက်ခွာရှောင်တိမ်းကြတော့သည်။ ဤအချိန်က ဆိုလျှင် မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောများမှာ အမိုးပေါ်မှလိုက်ကြသည်အထိ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်သော ရန်ကုန်စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များမှာလည်း တစ်တန်းကြီးဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌နေလျှင် စိတ်မချရသောအခြေအနေသို့ဆိုက်လာ၏။ ယင်းအခြေအနေကို အခါအခွင့်ကောင်းယူ၍ကာလပျက်တွင် သူဌေးဖြစ် အပွကြံလိုသူများကလည်း ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိ၏။ ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှ အကျဉ်းသားများအားလည်းကောင်း၊ အရူးထောင်မှ စိတ္တဇရောဂါသည်များအားလည်းကောင်း၊ သွားလိုရာသို့သွားရန် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ သည်ကာလဆိုးကြီးဝယ် ရမ်းကားသူများက သူ့ထက်ငါအပြိုင်အဆိုင် မတရားပြုလုပ်လာသဖြင့် မြို့စောင့်တပ်က သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်၍ နှိမ်နင်းရသည်အထိ ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၄၂-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀-ရက်နေ့တွင် မြို့စောင့်တပ်က “၄၈-နာရီအတွင်း မြို့သူမြို့သားများအား လုံးဝထွက်ခွာရမည်” ဟူသော အမိန့်ထွက်လာ၏။ ဤအမိန့်ထွက်လာသည့် နေ့မှာပင် စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော သင်္ဘောဆိပ်တံတားကြီးများကို မြေလှန်စံနစ် အသုံးပြု၍ ဗုံးများဖောက်ခွဲလေတော့သည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂-ရက်နေ့က နောက်ဆုံးထွက်ခွာရမည့်ရက်ဖြစ်၏။ ဤနေ့ညနေပိုင်းတွင် မူကား စစ်နှင့်ပတ်သက်လျှင်အသုံးဝင်မည့်နေရာမှန်သမျှ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လေတော့သည်။ ထိုအချိန်ကဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှနေ၍ ကြည့်လျှင် မီးတောက်မီးလျှံများ ကောင်းကင်သို့ထိုးထွက်နေပြီး၊ မီးခိုးတလူလူဖြစ်နေသော

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို တွေ့ရပေမည်။ ဤအချိန်တိုင်အောင်ပင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားများ
ရန်ကုန်မြို့ဝယ် ရှိနေကြသေးသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ဝယ်ရှိသော တရပ်အမျိုးသားနာမည်ကြီးများနှင့်
လူလတ်တန်းစား တို့သည် ရန်ကုန်မှနေ၍ မန္တလေး၊ မန္တလေးမှနေ၍ လားရှိုး၊ လားရှိုးမှနေ၍
ဝမ်တိန်၊ ဝမ်တိန်မှ နေ၍ ပိုစမ်း၊ ပိုစမ်းမှနေ၍ ခွန်မိုန်း၊ ခွန်မိုန်းမှနေ၍ တရပ်ပြည်မကြီးထဲ
ဝင်ပြေးကြပါသည်။ ဤသို့ပြေးကြသည်မှာ ကားဖြင့်တစ်မျိုး ခြေလျင်ဖြင့်တစ်နည်း ပြေးကြရ၏။
လူစုလူဝေးစု၍ ခြေကျင်လျောက်ကြရသော စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၏ ဒုက္ခမှာ မသေးငယ်လှပါ။
လမ်းကလည်း အလွန်ကြမ်း၏။ ရာသီဥတုကလည်း အလွန်ချမ်း၏။ ထိုအထဲ ဆေးကလည်း
လုံလုံလောက်လောက် မရှိပေ။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ခရီးရှည်သယ်ပိုးပြီး မယူခဲ့နိုင်။
ယင်းကြောင့် လမ်း၌ပင်ပစ်၍ထားခဲ့ရ၏။ ကလေးငယ်များလည်း ထို့အတူပင်။
အစားအသောက်ကလည်း လွန်စွာမှရှားပါးနေချိန်ဖြစ်သည်။ လမ်း၌ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး
သေကြေပျက်စီးသူ များစွာရှိလေသည်။

ဗမာပြည်မှ လူဝ-ယောက် တရပ်ပြည်သို့သွားလျှင် လူစု-ယောက်သာ
ကံကောင်း ထောက်မ၍ အသက်မသေပဲရောက်ကြ၏။ ကျန်လူများကား
လမ်း၌သေပွဲဝင်ခဲ့ကြလေပြီ။

ဤသည်တို့ကား စစ်ဖြစ်ခြင်း၏ ဘေးဒုက္ခဆိုး အမျိုးမျိုးဖြစ်လေသည်။
အစိုးရချင်း မသင့်၍စစ်ဖြစ်လျှင် နောက်ဆုံးအနာခံရသူများမှာ အပြစ်မဲ့သော
ပြည်သူများသာဖြစ်လေသည်။

ထိုသည်ကား ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှန်သော်လည်း
ကိုယ့်အစိုးရနှင့်စစ်ဖြစ်သေးသည်မဟုတ်၊ ကိုယ်က လက်အောက်ခံ ကျွန်သဘောက်ဘဝဖြင့်
အုပ်စိုးသူနယ်ချဲ့အစိုးရနှင့် တိုင်းတပါး စစ်ဖြစ်ခြင်းပင်လျှင် ဤ၍ ဤမျှဒုက္ခရောက်လေသော်၊
တိုင်းပြည်ထောင်အချင်းချင်း လူမျိုးအချင်းချင်း သူ့ကိုငါသတ်
ငဲ့ကိုသူသတ်သည့်စစ်ပွဲကြီးသာဖြစ်လာပါမူ မည်၍မည်မျှ ဘေးဒုက္ခကြီးမည်နည်းဆိုသည်ကို
တွေး၍သာကြည့်စေချင်သည်။

“သခင်မြ၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်”

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅-ရက်နေ့။

ဤနေ့တွင် ဂျပန်များသည် စင်္ကာပူကိုသိမ်းပိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါက အင်္ဂလိပ်၏ ပထမတန်းစစ်ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့နောက်က တပ်သားပေါင်း ၇၉၉၉၈ယောက်နှင့်အတူ ဂျပန်တပ်မတော်၏ ဒုတိယတန်းစစ်ဗိုလ်ကြီး ရာမာရှိတာ(မလေးယားကျားကြီး) Yamashita ထံတွင် အလံပေးအပ်ပြီး၊ အညံ့ခံ လက်နက်ချလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ယာမာရှိတာသည် ရွှေပြားနှင့် ကြယ်နှစ်ပွင့်ဘဝမှ ကြယ်တစ်ပွင့်ထပ်တိုး၍ ရာထူးတိုးတက်လာခဲ့လေ၏။

စင်္ကာပူကို ဂျပန်သိမ်းပိုက်လိုက်သောအခါ တရုပ်အမျိုးသားတော်တော်များများပင် သေကြေခဲ့ရသည်ကို မမေ့နိုင်သေးပေ။ စင်္ကာပူမြို့သည် ထွက်ပေါက်မရှိ။ ထို့ကြောင့် တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ပိတ်၍မိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

စင်္ကာပူကိုသိမ်းပိုက်ထားသော ဂျပန်အစိုးရသည် အရွယ်ကောင်းသော တရုပ်အမျိုးသား များကို မှတ်ပုံတင်မည်ဟုအကြောင်းပြပြီးလျှင် ခေါ်၏။ ပြီးနောက် ရာဘာတောထဲသို့ခေါ်သွားကာ အလွန်ကြီးသော တွင်းကြီးတစ်တွင်းတူး၍ လူ ၃၀၀၀၀ ကျော်ကို ရက်ရက်စက်စက် စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုရက်စက်မှုကြီးကား တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ဗမာပြည်ကို ဂျပန်သိမ်းပိုက်ပြီးလေသောအခါ ယခုဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး (ယခင် ရန်နိုင်ဈေး)နေရာတွင် ဂျပန်ဝါဒပြန်ကြားရေးဌာနမှ ဓါတ်ပုံပြပွဲကြီးတစ်ခု ခင်းကျင်းပြသလေသည်။ ပြသထားသော ဓာတ်ပုံများမှာ စင်္ကာပူတွင် ပထမတန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးကား ဒုတိယတန်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ရာမာရှိတာအား အလံပေးအပ်ပြီး လက်နက်ချ အညံ့ခံနေသည့်ပုံများဖြစ်လေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ရာမာရှိတာ(မလေးယားကျားကြီး) ဆိုသူမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ၀၀ဖိင့်ဖိင့်ကြီးဖြစ်၏။ ကတုံးကလည်း ပြောင်နေအောင်ရိတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်ဖြစ်၏။ သူ့ရုပ်အသွင်က အလွန်ရက်စက်မည့်ဟန် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

စင်္ကာပူတွင် တရုပ်အမျိုးသားများကို ဂျပန်အစိုးရက ဖက်ဆစ်နည်းဖြင့် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လိုက်သည့်သတင်းဆိုးကြောင့် ဗမာပြည်အနယ်နယ်တွင်ရှိသော တရုပ်အမျိုးသားများသည် သွေးလန်၍နေကြလေသည်။ ဗမာပြည်ရှိ တရုပ်အမျိုးသားများသည် တရုပ်ပြည်သို့တစ်မျိုး၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တိုင်းသို့ တစ်ဖုံ၊ ရှမ်းပြည်သို့တစ်နည်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကုန်ကြလေပြီ။ တချို့မပြေးနိုင်သော တရုပ်အမျိုးသားများကား ကိုယ့်မိတ်ဆွေဗမာအမျိုးသားများနှင့် ကောင်းတူဆိုးဘက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ကြပြီး

ဂျပန်မြင်လျှင် ပုန်းနေကြ၏။ ဤအချိန်ဝယ် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် တရုပ်ဘိန်းစားများသာ ခိုကပ်နေထိုင်ကြလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ကို ဂျပန်ကသိမ်းပိုက်ပြီး၊ မတ်လ ၇-ရက်နေ့တွင် တရုပ်ပိုင်းဝယ်ရှိသော တရုပ်အမျိုးသားများကို လသာလမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်းထောင့်ရှိ တရုပ်ဘုံကျောင်းတွင်စုဝေး ကြရန် ဂျပန်စစ်တပ်က မောင်းခတ်ပြီးခေါ်လေသည်။ တရုပ်အမျိုးသားပေါင်း ၁၀၀-ကျော် ၂၀၀-ခန့် တက်ရောက်စုဝေးကြ၏။ ထိုသူများကား ဘိန်းစားများသာဖြစ်ကြလေသည်။

ဤတရုပ်ဘိန်းစားများကိုကြည့်၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကအံ့သြ၍နေပေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ကြီးသည် သူ့နံ့ဘေးမှ ထိုင်ဝမ်ကျွန်းမှ တရုပ်စကားပြန်အား ““စင်္ကာပူမှာတုန်းကတော့ တရုပ်တွေ အများကြီး၊ ခု ရန်ကုန်မြို့မှာ တရုပ်အမျိုးသားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲဟု မေးလေ၏။ ထိုစကားကို တရုပ်စကားပြန်က ““စင်္ကာပူမှာတုန်းက .. တရုပ်တွေကို အကြီးအကျယ်သတ်ပစ် လိုက်တယ်လို့ကြားတာကြောင့် ထွက်ပြေးကုန်ပြီ”” ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သည်ကဲ့သို့ တရုပ်ဘိန်းစားများနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ့စဉ်ဝယ် ငါးဆယ်ဝင်စီးကရက် ဗူးကို ရှေ့ချပြီး နောက်သို့လှည့်လိုက်စဉ်မှာပင် စီးကရက်တစ်ဗူးလုံး ပြောင်အောင်ပင်နံ့လိုက် လေ၏။ သူတို့ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘိန်းပြတ်၍ ဘိန်းငိုက်ငိုက်ပြီးနေသူများ၊ ဘိန်းမစား ရသဖြင့် ကိုယ်လက်လေးလံပြီး ထိုင်းမိုင်းနေသူများ၊ မျက်လုံးစုံမှိတ် ပါးစပ်ရွဲ့ပြီး မှိန်းနေသူများ ကိုသာတွေ့မြင်ရ၍ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးသည် အတော်ပင်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

တရုပ်ဘိန်းစားများကလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးအား.. ““ခင်ဗျားတို့ သတ်ပစ်ရင်လဲသတ်ပစ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ အကြောင်းမထူးဘူး။ ဘိန်းမစားရလို့ ပြေးလည်းမပြေးနိုင်တော့ဘူး။ အလုပ်လဲမရှိဘူး”” ဟူ၍ပြောပြလေသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် တရုပ်ဘိန်းစားများပြဿနာကို တစ်မျိုးဖြေရှင်းပေးရ၏။ ဖြေရှင်းရပုံကား စာရေးတတ်သောဘိန်းစားများကို ဂျပန်အစိုးရက အလုပ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပေးသောအလုပ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိလမ်းမကြီးများပေါ်ဝယ် ဘိန်းစားတစ်ယောက် ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက် တွဲဖက်၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ဝယ်ရှိသောလူများကို မှတ်ပုံတင်ကပ်ရေးပေးရသော အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ရေးပေးခ တစ်စောင်လျှင် ၂၅-ဆင့် ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သည်ဂျပန်ခေတ်ဝယ် အတော်လေးပွသော ဘိန်းစားများရှိလေသည်။

ထိုသို့ တရုပ်ဘိန်းစားများကို ဂျပန်အစိုးရက အသုံးပြုအလုပ်ပေးထားပြီး မသတ်သည့် သတင်းမှာ ဗမာပြည်အနှံ့အပြားသို့ရောက်ရှိနေသော တရုပ်အမျိုးသားများ၏နားသို့ ပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် တောနယ်များသို့ရောက်ရှိနေသော တရုပ်အမျိုးသားများသည် တစ်စတစ်စနှင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ရောက်၍လာတော့သည်။

ဤအခါမှစ၍ ရန်ကုန်မြို့တွင် တရုပ်အမျိုးသား တော်တော်များများ နေထိုင်ခဲ့သောဘဝသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိသမျှ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် တရုပ်အမျိုးသား ၂၀၀-ခန့်ကို ဂျပန်က တစ်ကြိမ်ထဲ ဖမ်းဆီးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဂျပန်ကိုဆန့်ကျင်သော တရုပ်အမျိုးသား ၅-ယောက် ကိုသာ သတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဂျပန်ကိုဆန့်ကျင်သော တရုပ်-အမျိုးသား ၅-ယောက်ကို သတ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့၌ အတော်လေး အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည်လည်း အတော်ကလေး လူစည်ကားစပြုလာပါ၏။

သည့်နောက် ၂-လ၊ ၃လကြာ၍လာပြန်သောအခါ၊ ဂျပန်က တစ်ကြိမ်ထပ်၍ဖမ်းပါ တော့သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် တရုပ်အမျိုးသားများသာမဟုတ် ဗမာနှင့်အိန္ဒိယအမျိုးသား အများအပြားပါဝင်လေသည်။ ဖမ်းဆီးထားသောသူအတော်များများသည် ဂျပန်၏သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ဂျပန်၏ရက်စက်မှုသည် ရန်ကုန်တစ်မြို့တည်းသာမဟုတ်၊ ဗမာပြည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်၌ဖြစ်လေသည်။ ဤအခါကျလေမှ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသော ဖက်ဆစ်ဘီလူး၏ အစွယ်ကား ဖွေးဖွေးပေါ်လေတော့၏။ နေရာတကာတွင် ဂျပန်ဖက်ဆစ်၏ နိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို လှလှကြီးခံစားနေရချိန် ဖြစ်ပါ၏။

ဟုတ်၏။ မဟုတ်၏ဟူ၍ အတိအကျတော့မသိ။ ယခုတော်လှန်ရေးအစိုးရ၏ ပြန်ကြားရေး တာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏အစ်ကို ဦးသိန်းတန်အား မန္တလေးအရေးပိုင် ဦး() နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ် () တို့က ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စစ်ဗိုလ်ကြီး ရှိမာဒါကို သွား၍သတင်းပေးသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားမိလေသည်။ ဤသတင်းအရ ဂျပန်တို့သည် ဦးသိန်းတန်ကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပြီးလျှင် စစ်ကိုင်းတံတားပေါ်၌ပင်လျှင် ကွပ်မျက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုမျှသာမက နောက်တစ်ခုလည်းရှိသေးသည်။ မန္တလေးမြို့တွင် ကြေးနန်းကြီးခွေများ ပျောက်ဆုံးမှုတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ထိုကြေးနန်း ခွေများကို ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့က မရမနေစုံစမ်းချက်ကြောင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် ကြေးနန်းကြီး ခွေများခိုးသော တရားခံကိုမိလေသည်။ ဤတွင် တရားခံက ““ဗမာ့တပ်မတော် စစ်လက်နက်ဌာန စစ်ဝတ်စစ်စား ဌာနမှူးဗိုလ်ဗတင်(ယခုလက်ရှိဗိုလ်လက်ျာနှင့်တွဲဖက်၍ ပင်လယ်ငါးဖမ်းကုမ္ပဏီတွင် လုပ်နေသူ)က ခိုးခိုင်းတယ်””ဟူ၍ ဂျပန်အားထွက်ဆိုလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်ရုံး(ရန်ကုန်မြို့)သို့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် အဖွဲ့က ဗိုလ်ဗတင်အားသာဖမ်းဆီးပြီး မန္တလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မန္တလေးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ဂျပန်က ဗိုလ်ဗတင်အား ဖက်ဆစ်နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းအမှုကို ပြုလေသည်။

နှစ်ရက်တစ်ခါထုတ်ပြီး ရိုက်နှက် စစ်ဆေးလေ၏။ ပြီးနောက် စစ်ဆေးသောဂျပန်က
“ခွကြေးနန်းကြီးခွေတွေကို ဘယ်သူကခိုး ခိုင်းသလဲ.. ဗိုလ်အောင်ဆန်းကလား၊
ဗိုလ်နေဝင်းကလား၊ ဗိုလ်လက်ျာကလား”ဟူ၍ အမျိုးမျိုး ရိုက်နှက်ပြီးမေးပါသည်။

ဂျပန်များရလိုသောအဖြေက ဗမာ့တပ်မတော်ထဲတွင် ဦးဆောင်နေသော
ဗိုလ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်လက်ျာ ဤအထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က
ခိုးခိုင်းပါသည်ဟူသော အဖြေ ပင်ဖြစ်၏။ သို့မှသာလျှင် ဤခေါင်းဆောင်နေသူများကို
ဆက်လက်၍ ဂျပန်ကဒုက္ခပေးနိုင် တော့မည်။

အမျိုးမျိုးသော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရသော ဗိုလ်ဗတင်ကလည်း
အံကြိတ်၍ ခံပြီး “ဒီကိစ္စမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်နေဝင်း၊ ဗိုလ်လက်ျာတို့နဲ့
ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကမခိုးခိုင်းပါဘူး။

ဒီကြေးနန်းကြီးခွေပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိဘူး၊ ကျုပ်ကိုသတ်ရင်လဲ
ခံပါ့မယ်”ဟူ၍ ရဲရဲပုံပင်ဆိုလေ၏။

ဤသို့ဗိုလ်ဗတင်ကို ဂျပန်များကမတရားနှိပ်စက်နေသည့်သတင်းများကို
အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော သခင်မြကသိရှိသွားလေသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို မရှုမလှ ခံနေရသော ဗိုလ်ဗတင်ကို ဂျပန်က
သတ်တော့မည်ဟူသော သတင်းဆိုးကြီးက ထွက်ပေါ်လာ တော့သည်။

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လွန်စွာကောင်းသော သခင်မြသည် ဗိုလ်ဗတင်ကို
ဂျပန်ဖမ်းဆီးထားသည့် ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ အကြံတစ်ခုရရှိလေသည်။ ထိုစဉ်က
ရန်ကုန်မြို့ဝယ်အလွန်ဩဇာတိက္ကမ ရှိသော ကင်ပေတိုင် အကြီးဆုံးဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ
မာဇူအိုကာဆိုသူဖြစ်၏။ သူသည်ရွှေပြားနှင့် ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ဖြစ်၏။ သူစီးလေသောကားမှာ
ဂ-ယောက်စီး ဒေါ်ကားဖြစ်ပြီး အလံရောင်မှာ အဝါဖြစ်၏။ သူ၏ဝါသနာမှာ ညနေတိုင်းလိုလို
ဗဟန်း(ယခုအိုရိယင့်ကလပ်)ကန်တော်ကြီး နားတွင် ငါးများချိတ်နှင့်
လိပ်များကိုများလေ့ရှိသည်။

ဤဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာဇူအိုကာသည်
ဂျပန်ပြည်၌ဇနီးတစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ဇနီးအငယ်မှာ အလွန်ချော့၍
သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို ခံရသူဖြစ်သည်။ ထိုဇနီးငယ်ထံမှ ဂျပန်ပြည်တွင်
သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖွားမြင်ကြောင်း သူ့ထံသို့ စာတစ်စောင်လာ၏။
သည်သတင်းကောင်းကို သိပြီးဖြစ်နေသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်
အလွန်ဝမ်းသာပြီး ပီတိသောမနဿဖြစ်နေချိန်ဖြစ်လေသည်။ ဤအကြောင်းကို
သခင်မြကကောင်းစွာသိနှင့်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ သခင်မြသည် သခင်နု(ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနု)၊
သခင် သန်းထွန်း(ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင် တော့ခိုနေသူ)တို့နှင့်အတူ

ကင်ပေတိုင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာဇူအိုကာ၏အိမ်သို့ သွားရောက်ကြလေသည်။
ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သခင်မြက ဝမ်းသာကြည်နူးသောဟန်ဖြင့်-

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျားသတင်းကို ကျုပ်တို့ကြားရတာဝမ်းသာပါတယ်။
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ထမင်းကျွေးရမယ်နော်”

အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော သခင်မြ၏စကားဆန်းကြောင့် မာဇူအိုကာသည်
အံ့ဩသွား၏။ ပြီးနောက်မှ သတိရ၍ “ဘာများဝမ်းသာစရာကြားထားလို့လဲ”

“တစ်ခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ဇနီးငယ်ဟာ
သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ဖွားမြင်တယ်မဟုတ်လား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာဇူအိုကာသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်သွားကာ “ဪ ..
ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဤစကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပင် မာဇူအိုကာ၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး
ကြည်လင် သွားလေသည်။ လူတစ်ယောက်စိတ်ရွှင်လန်းနေချိန်တွင် ကိုယ်၏ပြောစကားသည်
အောင်မြင်သည် ဟူသော သဘောတရားကို သခင်မြက ကောင်းကောင်းကြီးသိထားနှင့်၏။
ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ရွှင်လန်းမြူးထူးနေသော မာဇူအိုကာအား
သခင်မြကဆက်၍ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဗမာမှာ ထုံးစံရှိတယ်၊ ကိုယ့်မှာသားယောက်ျားလေးမွေးရင်
တတ်နိုင်သမျှ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကို ဘေးမဲ့လွှတ်ရတယ်...”

“ဘယ်လိုများလဲ”

“ဆိုလိုတာကတော့ ကိုယ့်မှာသားယောက်ျားလေးဖွားတဲ့အခါမှာ
သေမဲ့လူရဲ့အသက်လွှတ် ပေးရင် ကိုယ့်သားယောက်ျားလေးဟာလဲ
အဘိုးတန်တဲ့ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင် တဲ့သဘောပေါ့..၊ ခုပြောလိုတာက
တစ်ခြားတော့မဟုတ်ဘူး..၊ မန္တလေးကင်ပေတိုင်အဖွဲ့က ဖမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ
ဗိုလ်ဗတင်ကိစ္စဘဲ၊ ဗိုလ်ဗတင်ဟာ လူရိုးလူအေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို
ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီးသိပါတယ်။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ တကယ်လို့
သူ့မှာသာအပြစ်ရှိရိုးမှန်ရင် ကျွန်တော်ဟာဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုလာပြောပုံပဲမလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာအမှန်ပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်.....မယုံရင်

ဗိုလ်ဗတင်အကြောင်းကိုဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင်စုံစမ်းကြည့်ပါ”

ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာဇူအိုကာသည် ထိုင်ရာမှထ၍
မန္တလေးမြို့ကင်ပေတိုင် ရှိမာဒါ ထံသို့ ဝါယာလက်ဖြင့်
ဗိုလ်ဗတင်ကိုအမြန်ဆုံးလွှတ်ရန်အကြောင်းကြားလိုက်ပါ၏။ နောက်တစ်နေ့ တွင်
ဗိုလ်ဗတင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်လာတော့သည်။

ကံကောင်းထောက်မသောဗိုလ်ဗတင်သည် သခင်မြ၏ကျေးဇူးကြောင့်
အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားမကွဲပဲ ၄၄-ရက်သာ အချုပ်ခံ အညှင်းခံရပြီး
လွတ်မြောက်လာခဲ့ပါသည်။ သည့်နောက်တွင် ဗိုလ်ဗတင်သည် ဗမာတပ်မတော်၌
သူ့ရှိရင်းစွဲအလုပ်တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်နေ၏။ ဗိုလ်ဗတင်လွတ်လာကြောင်းကို
ဗိုလ်အောင်ဆန်းအစရှိသော ဗမာ့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်များက သိ၍
များစွာပင်ဝမ်းသာနေကြသည်။

+++++

“ဂျပန်ခေတ်ဝယ်”

အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူများအကြောင်းကို သိရှိပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရန်အလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ထက် အင်္ဂလိပ်စာတတ်ကျွမ်းသော ဗမာအမျိုးသား၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားများက ပို၍သိရှိပေလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ပြီး လူရည်လည်သော တရုပ်ကပြားများလည်း သိတန်သလောက် သိပေလိမ့်မည်။

ဂျပန်၏အကြောင်းကို သိရှိရန်မှာ လွန်စွာခက်ခဲလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပြည်ကြီးသားစစ် လည်းဖြစ်ရမည်။ တရုပ်ရေးခေတ်စာပေကိုလည်း သင်ကြားထားပြီး တတ်ကျွမ်းနေသူလည်း ဖြစ်ရမည်။ ပြီးနောက် ဂျပန်လူမျိုးဖြစ်ပေါ်လာပုံ ရာဇဝင်ကိုလည်း သိရှိပြီး၊ သူတို့၏ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံများကိုလည်း သိထားရပေမည်။ သို့မှသာလျှင် ဂျပန်၏စိတ်ဓါတ်အမှန်ကို သူများတကာတွေထက်ပိုပြီး သိရှိနိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။

ဤဗရတ်ဗရတ် ဂျပန်ခေတ်ကာလဆိုးကြီးဝယ် လသာလမ်း ကြန်းတိတ်ဘုံကျောင်း အောက်ဝယ်တွင် တရုပ် ပြန်ဟတ်ဘွေအသင်းကြီး ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည်။ အသင်းတွင် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်သူမှာ ပီကေကြောင်းဆိုသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံလူကြီးဖြစ်လေ သည်။ ပီကေကြောင်းကလည်း အပေါင်းအသင်းလွန်စွာကျယ်ပြန့်သူ ဖြစ်၏။ ဂျပန်စကားပြန် တိုင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိကျွမ်းထားသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်အတွင်းရေးမှန်သမျှကိုလည်း သိ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်လည်း မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် လမ်းမတော်ထိပ်တွင် “လန်ထောင်” ဟော်တယ်တစ်ခုဖွင့်ထား၏။ ဤကာလဝယ် လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်ကလည်း အနှောင့်အယှက် မပေး။ အကူအညီပင် ပေးသေး၏။ ကျွန်ုပ်နေသောအိမ်မှာ သုံးထပ်တိုက်ဖြစ်၏။ အောက်ဆုံးထပ်တွင် အရက်ဖြူဆိုင်၊ အလယ်ထပ်တွင် ဟော်တယ်(စားသောက်ရုံ)၊ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အိပ်ခန်း(လောဂျင့်) ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဖွင့်ထားသောဟော်တယ်သည် အစားအသောက်ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကျော် ဖြစ်နေ၏။ ပြီးနောက် စားပွဲထိုး ဟော်တယ်မယ်လှလှလေးတွေလည်း ထားပါသည်။ အများအားဖြင့် ဟော်တယ်မယ်များသည် ဂျပန်စကားကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ကားအစီးလေးငါးဆယ် ဟော်တယ်ရှေ့တွင်ဆိုက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဟော်တယ်သို့ ဂျပန်စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ ကင်ပေတိုင်များ လာရောက်၍ စားသောက်လေ့ရှိပါသည်။ ဤဂျပန်များထံမှ အရေးကြီးသော စစ်သတင်းများ၊ ဖမ်းဆီးထားသော မှုခင်းသတင်းများ ကြားသိရသည်။

ပမာအမျိုးသားများနှင့် ပတ်သက်နေသောသတင်းများဆိုလျှင် သခင်မြ၊
ပျော်ဘွယ် ဦးမြထံသို့ အချိန်မှီသွားရောက်၍ပေးခဲ့၏။ အိန္ဒိယအမျိုးသားများနှင့်
ပတ်သက်နေသော သတင်းများလည်းရှိသေး၏။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယအမျိုးသားများစုစည်း၍
အသင်းကြီးတစ်ခု ထောင်ထားပါ၏။ ဤအသင်းသို့သွားရောက်၍ သတင်းပေးရလေသည်။

ဂျပန်၏ခါး ဂုတ်ပေါ်သို့ဝဲနေသော ဤခေတ်ဆိုးကြီးဝယ် ကျွန်ုပ်သည်
လူအများမသိထိုက် သော ကယ်တင်မှုများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယအမျိုးသား
နာဆာမီ(အဆောက် အဦအင်ဂျင်နီယာ ဦးမြသန်း၏အစ်ကို။ ယခုရွှေဘုံသာလမ်းဝယ်
အထည်လုပ်ငန်းကြီး အကြီး အကျယ်လုပ်နေသော ကုန်သည်ကြီး)ကို ဂျပန်က
အင်္ဂလိပ်နှင့်ဆက်သွယ်သည်ဟုဆိုကာ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခဲ့၏။ ပြီးနောက် သူ့အား
လူမဆန်သောနည်းများဖြင့် လက်သည်းခွံခွာ၍ စစ်ဆေးလေ၏။ သူ့အား ဂျပန်လက်မှ
ကျွန်ုပ်ပင် ကယ်တင်ခဲ့လေသည်။ များမကြာမီက နာဆာမီနှင့်တွေ့၍ ဦးကေဘာကြီးနှင့်
ကျွန်ုပ်အား သူ့လက်ချောင်းများကို ပြသလေသည်။ ယခုထက်တိုင်အောင်ပင်
သူ့လက်ချောင်းများသည် လက်သဲများပြန်၍ မပေါက်သေးချေ။

နောက်တစ်ဦးမှာ ငါးသုံးလုံးရာဘာဘီနပ်သူဌေး
မစ္စတာဘရီး(ဆူးလေဘုရားလမ်းဝယ် ကုမ္ပဏီရှိ၏)ကိုလည်း ဂျပန်များကဖမ်း၍နှိပ်စက်လေ၏။
သူ့ကိုလည်းကျွန်ုပ်တို့ပင် ကယ်တင် ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်အမည်နာမများမေ့၍နေသော
အိန္ဒိယအမျိုးသားများစွာလည်း ရှိပေသေး၏။

ကျွန်ုပ် ယခုထက်တိုင်မှတ်မိ၍နေလေသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိပါသည်။
ဂျပန်ခေတ်က တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းရှိ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်တစ်တိုက်ရှိ၏။
ဤတိုက်သည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသောမြို့ ပြီးနောက်ရေကန်လည်းရှိလေသည်။ ဤတိုက်ကို
ဂျပန်တို့ဝင်ရောက် ရှာဖွေလေရာ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဆက်သွယ်သော ဝါယာလက်
စကားပြောကိရိယာများကို တွေ့ရှိသွားလေသည်။ ယင်းမြို့အတွင်းရှိရေကန်ကိုလည်း
ဂျပန်များက မသင်္ကာတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ရေတပ်မတော်သားများခေါ်၍ ဆင်းငုပ်ပြီး
ရှာဖွေရသည်အထိ ကြီးကျယ်လာတော့သည်။ ထိုသူလျှို့လုပ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍
ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့က အိန္ဒိယအမျိုးသား လူကြီးလူကောင်း လူ-၃၀ ၄၀ ခန့်ကိုဖမ်းဆီးပြီး
စစ်ဆေးလေတော့သည်။

ဤအိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် ရှင်ဖိုထက် သေဖို့ကများနေ၏။ ထိုသူများကို
ဗိုလ်အောင်ဆန်း၊ သခင်မြနှင့် ကျွန်ုပ်တို့က ကယ်တင်လိုက်၍ တစ်ယောက်မျှမသေပဲ
လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်ရခဲ့လေသည်။

+++++

“ရန်ပုံငွေပါဝင်ကြပုံ”

၁၉၄၂-ခုနှစ် ဇွန်လ ၄-ရက်နေ့။ ဤနေ့တွင်ဒေါက်တာဘမော်ဦးစီးသော ဗဟိုအုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီဖွဲ့၏။ ဤအဖွဲ့ကိုပင် လွတ်လပ်သောမြန်မာနိုင်ငံအစိုးရအဖြစ် ဂျပန်ပြည်အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။ အမှန်တကယ်လွတ်လပ်ခြင်းကားမဟုတ်၊ ဂျပန်စစ်တပ်၏ စေခိုင်းသမျှကို ပြုလုပ်နေရသည့် ရုပ်သေးအစိုးရသာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကိုကြေငြာ၍ ဒေါက်တာဘမော်ကြီးမှူးသော အစိုးရကိုဖွဲ့ပြီးလျှင် အတိုင်ပင်ခံ လွတ်တော်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကိုလည်း တစ်ပြိုင်တည်းဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

ဤအဖွဲ့တွင် အဓိပတိအရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာဘမော်၊ အဓိပတိ၏အတွင်းဝန် ဦးချစ်မောင်၊ အဓိပတိ၏သက်တော်စောင့် ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ ဒုတိယဝန်ကြီးချုပ် သခင်မြ၊ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး ဦးဘဝင်း(မြို့တော်ဝန်ဟောင်း)၊ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး သခင်နု၊ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီး ပျော်ဖွယ်ဦးမြ၊ ကုန်စည်ကြီးကြပ်ရေးဝန်ကြီး သခင်သန်းထွန်း၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဗန္ဓုလဦးစိန်၊ သစ်တောရေးဝန်ကြီး ပအိုဦးလှဖေ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး(ချေးတပ်) ဝန်ကြီး ဦးထွန်းအောင်၊ ပညာရေးဝန်ကြီး ဦးလှမင်းတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤသို့မြန်မာအစိုးရဖွဲ့ပြီးနောက် ဂျပန်၏ပါးရိုက်မှုဒဏ်သည် အနည်းငယ်လျော့သွားသည် ဟုထင်ရ၏။ သို့သော်ပြည်သူအများမှာ မွဲ၍သာနေပေသေး၏။ သူတို့၏လူနေမှုအဆင့်အတန်းက အောက်တန်းကျလျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဗမာ၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ ဤလူမျိုးသုံးဦး၏ ဆက်ဆံရေးကား လွန်စွာမှ အဆင်ပြေ လျက်ရှိသည်။ သည် အစိုးရလက်ထက်တွင် တရုတ်အမျိုးသားများ တစ်နေ့၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်နေ့၊ တစ်နေ့စီခြား၍ ယခု ကန်တော်ကြီအိုရီရင့်ကလပ် နေရာတွင် မိတ်ဆုံထမ်းစားပွဲကြီးများ (အစိုးရက) ကျင်းပလေသည်။

၁၉၄၃-၁၉၄၄ခုနှစ်။ အာရှ အရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၊ ဂျပန်စစ်သေနာပတိချုပ် ကာလာဦးချီးနှင့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး ရာမာရှိတာ (မလေးယားကျားကြီး)၏ စေလွှတ်ချက်အရ အိန္ဒိယအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)သည် စင်္ကာပူမှဗမာပြည်သို့ ရောက်လာသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်) ဗမာပြည်သို့ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်မြို့အနီးဘောက်ထော်တွင် အိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေးတပ်မတော် (I.N.A) ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ပြီးလျှင် အိန္ဒိယပြည်၏လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုးပမ်းလေတော့သည်။

ထိုစဉ်ကာလဝယ် ဆေးဂုံမြို့(Saigon) မှ အာရှအရှေ့စစ်မျက်နှာပြင် စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး (ကာလာဦးချီး)သည် ဗမာပြည်သို့လာ၏။ သူက ရွှေတိဂုံဘုရားသို့

တက်ရောက်ဖူးမျှော်လေသည်။ သူနှင့်အတူ ဆာဦးသွင် ကရှေ့ဆောင်၍ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၊ ဗမာအမျိုးသားလူကြီးလူကောင်းများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်လည်း ပါသွားလေသည်။ ဘုရားကိုပတ်၍ဖူးမျှော်ပြီးလေသောအခါ ဂျပန်စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး (ကာလာဦးချီး)က "အာရှအရှေ့စစ်မျက်နှာ စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ကာလာဦးချီးက ငွေ ၅သောင်းကျပ်တိတိလှူဒါန်းပါသည် " ဟူ၍ တရပ်မှော်ပြစ်စုတ်တံဖြင့် အလှူခံစာအုပ်တွင်ရေးလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ယင်းသို့ ဂျပန်စစ်သေနာပတိချုပ် (ကာလာဦးချီး)ရေးသားသောစာမှာ တရပ်ခေတ်ဟောင်းစာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာဖတ်တတ်ပါသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကေဘိုတိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းလေသည်။ ဤအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ဦးဗဆွေ(ယခု ဖ-ဆ-ပ-လဥက္ကဋ္ဌကြီး)ပင်ဖြစ်၏။ သူနှင့်ကျွန်ုပ်တို့မှာ တွဲ၍လုပ်ဆောင်ရလေ၏။ ထို ကေဘိုတိုင်အဖွဲ့ သည် လေယာဉ်ပျံက ဗုံးလာကြ၍ မီးလောင်ခြင်း၊ တိုက်ပိတ်သေကြေပျက်စီးခြင်းများကို လိုက်လံကူညီရသောအဖွဲ့ဖြစ်လေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် ဂျပန်ခေတ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ အတိဒုက္ခရောက်သည့်နေရာမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မရောက်သည်ဟူ၍ မရှိလောက်အောင်ပင် နှံ့စပ်လေတော့သည်။

ထိုစဉ်က တရပ်တန်းဝယ် တစ်ခုခုအတိဒုက္ခရောက်လျှင် အိန္ဒိယအမျိုးသားများကလည်း မနေနိုင် ဗမာများကလည်းဝိုင်း၍ကူညီကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် အိန္ဒိယအမျိုးသားများနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင် တစ်ခုခုဘေးဒုက္ခကြုံလေသောအခါ ဗမာ-တရပ်အမျိုးသားများ ဝိုင်းပြီးအကူအညီ ပေးလေ၏။ ထို့အတူ ဗမာအမျိုးသားများ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင်လည်း တရပ်အိန္ဒိယ အမျိုးသားများကလည်း လက်နှေး၍မနေကြပါ။ အစဉ်အမြဲ အကူအညီပေးလျက်နေပေသည်။

ဤအခါ ဤသမယတွင် အာရှတိုက်သား ဗမာ၊ တရပ်၊ အိန္ဒိယ အမျိုးသားများသည် တစ်အူတုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကိုများကဲ့သို့ ညီညီညွတ်ညွတ်နေထိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

၁၉၄၄-ခုနှစ်။ စစ်ဝန်ကြီး စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်အောင်ဆန်းသည် ဗမာ့တပ်မတော် ထောက်ပံ့ရေး ရန်ပုံငွေ အလှူခံရန် အဖွဲ့တဖွဲ့ ဖွဲ့လေသည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် ဗမာ၊ တရပ်၊ အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန် လူမျိုးစုံ ပါဝင်လေသည်။ ဗမာအမျိုးသားထဲကဆိုလျှင် စိန် ဘုရားသားဦးထွန်းစိန်၊ တရပ်အမျိုးသားထဲကဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်စပ်စု၊ ပြီးနောက် အိန္ဒိယ ပါကစ္စတန် အမျိုးသားခေါင်းများ ပါဝင်လေသည်။

ဗိုလ်အောင်ဆန်း ထံမှ ဖိတ်ကြားလွှာရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဗုံးတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက်ချနေသည့်ကြားမှပင် ဦးဂိစာရလမ်းသို့သွားရောက်ပြီး စုဝေးကာ အစည်းအဝေး ထိုင်ကြရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဗိုလ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ဇေယျာတို့နှင့် တစ်တန်းတည်းထိုင်ပြီး ဗမာ့တပ်မတော် ထောက်ပံ့ရေးရန်ပုံငွေကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ပါဝင်ကြရလေသည်။

အလျင်းသင့်၍ ရန်ပုံငွေပါဝင်ကြပုံကလေးကို အနည်းငယ်ရေးသားတင်ပြလိုပါသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ပုံငွေထည့်ကြသည်မှာ လေလံဆွဲသကဲ့သို့ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ ဗမာများက ငွေ ၅-သိန်း ရန်ပုံငွေပါဝင်သည်ဆိုလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ တရပ်အမျိုးသားများက ၁၀-သိန်းဟု ဆိုလေ၏။ ထို့အတူ အိန္ဒိယအမျိုးသားများကလည်း အားကျမခံ ၁၅-သိန်းဟုဆိုပြီး ပါဝင်လေသည်။ ယင်းသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သူ့ထက်ငါ အရှုံးမပေး အပြိုင်ကြကြလေသည်။ ပြီးနောက်မှ ကိုယ်ပြောဆိုသည့်ငွေများကို အသီးသီး ရန်ပုံငွေထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ပြုကြသည်မှာ လေလံဆွဲသည့်သဘောမျိုးဖြစ်သော်လည်း “မူ”က မတူပါပေ။ လေလံတို့ မည်သည် ကိုယ်ကျိုးအတွက် အမြတ်ကိုတွက်ပြီး ဆွဲကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သို့ကလိုပြုလုပ်ကြခြင်းသည် ဗမာအမျိုးသားများအပေါ်သို့ထားရှိသော လူမျိုးအသီးသီး၏စေတနာကို ထုတ်ဖော်ပြ သကဲ့သို့ဖြစ်နေပါသည်။

ဤသည်တို့ကား ဗမာ့အရေးပြဿနာကို လူမျိုးအသီးသီးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ကူညီခွဲပုံများဖြစ်လေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ပွဲကြီးပွဲကောင်းလည်း ရှိ၏။

ထိုတကြိမ်ကား ကန်တော်ကြီး နေသူရိန်ရုံကြီးတွင် လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးပြုလုပ်စဉ်က ဖြစ်လေသည်။ ဤအစည်းအဝေးပွဲကြီးသို့ အဓိပတိ အရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာဗမော်၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်းနှင့် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးများ တက်ရောက်လေသည်။ တက်ရောက်ကြသူများမှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် အမျိုးသားစိတ်ဓါတ်များတက်ကြွနေသည့် သဏ္ဍာန်က ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေလေသည်။

သည်အစည်းအဝေးပွဲတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားများလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ လှူဒါန်းအားပေးကြပါသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ငွေအားပါမက လိုအပ်သော ပစ္စည်းအား လူအားပါ ထည့်ဝင်ကြသည်။ သခင်ဗအေးကလည်း သူ့ကိုယ်ပိုင်စည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို လှူဒါန်းလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဗမာအမည်ဖြင့် တစ်မျိုး၊ တရပ်အမည်ဖြင့်တစ်ဖုံ၊ နှစ်မျိုးနှစ်ဖုံလှူဒါန်းပါ၍ လူအများ၏ဩဘာပေးချီးကျူးခြင်းကို ခံရပါသည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂-ရက်။ ဒေါက်တာဘမော် ဂျပန်ပြည်သွားပြီး ပြန်၍လာ သောအခါ တရပ်ပြန်ဟတ်ဘွေအသင်းကြီးကကြီးမှူး၍ မြို့တော်ခန်းမကြီးဝယ် မိတ်ဆုံထမင်းစားပွဲ ကြီးတစ်ခု ကျင်းပလေသည်။ ဤထမင်းစားပွဲကြီးသို့ အဓိပတိဒေါက်တာဘမော်နှင့် ဝန်ကြီး၊ ဝန်ငယ်များ၊ ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်အောင်ဆန်းနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်၊ ပြီးနောက် ဗိုလ်မှူး ကြီးငယ်များ၊ အိန္ဒိယတပ်မတော်မှ

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)နှင့်အတူ စစ်ဗိုလ် ၄၀-ခန့်၊ ဗမာပြည်ဝယ်ရှိသော အကြီးဆုံးဂျပန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိမုဒါ၊ ကင်ပေတိုင် ကာနယ်ကူမဲ့၊ ကာနယ်ဟီတာအိုက (ဦးဗဆွေအသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးသူ)၊ ဂျပန်သံအမတ် ကူမံနှင့်အတူ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်အများအပြား ကြွရောက်ကြလေသည်။

ထမင်းစားပွဲကြီးသို့ ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်တော်များမှာ ၄၀၀-၅၀၀ခန့် ရှိ၏။ ထိုအထဲ အိန္ဒိယအမျိုးသားများ စားသောက်ရေးအတွက် (ယခင်အင်္ဂလိပ်ခေတ်က မြူနီစပါယ် ကျန်းမာရေးဘက်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ မြန်မာအမည် ဦးဘတင်၊ အိန္ဒိယအမည် အာစစ်- အိန္ဒိယစပ်စု)၏ ကူညီမှုဖြင့် အားလုံးချောချောမောမောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် ထမင်းစားပွဲကြီး ပြီးဆုံးလေသောအခါ ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဦးဖိုးစိန်၊ ကောလိပ်စိန် ဇာတ်ခင်းကျင်းပြသ၏။ ဤသို့ မြန်မာဇာတ်ပြီးလေသောအခါ (ပှာရုံတို) တရုပ်ရာဇဝင်ရှေးဟောင်းဇာတ်ကို ခင်းကျင်းပြသခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့အသင်းမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ထမင်းစားပွဲကြီးပြုလုပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားများကလည်း မြို့တော်ခန်းမဝယ် တစ်ကြိမ်ပြုလုပ်သေး၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်လည် တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ဂျပန်ခေတ်ကာလဆိုးကြီးဝယ် ဗမာ-တရုပ်-အိန္ဒိယ အမျိုးသားတို့သည် တစည်းတရုံးတည်း ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးပါသည်။

+++++

“ဒေါက်တာဘဟန်အိမ် ဝံးကျစဉ်က”

၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ ဇေဖေါ်ဝါရီလ ၁၄-ရက်နေ့ ညနေပိုင်း၊ ၂နာရီအချိန်၊
မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုစဉ်က (ကုန်စည်ကြီးကြပ်ရေးဝန်
ဦးကိုကို)နေအိမ်သို့ တရပ်နှစ်သစ်ကူး စားသောက်ဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့်
သွားရောက်၍ကန်တော့ကြပါသည်။ ပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဗြိတိသိတ်ဘေအသင်းကြီး၏
ဥပဒေစည်းမျဉ်းအတိုင်း အသင်းကြီး၏ ဥပဒေအတိုင်ပင်ခံတစ်ဦးဖြစ်သူ
ဒေါက်တာဘဟန်နေအိမ်သို့ ကန်တော့ရန်သွားကြပါသည်။

ဦးကိုကို၏နေအိမ်မှထွက်လာ၍ ပေ-၅၀၊ ပေ-၆၀ခန့် ရောက်လေသောအခါ
ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ပရိုက်ဗိတ်ကားသည်
အမှတ်မထင်စက်ရပ်၍သွားပါတော့သည်။ ကားစက် ရပ်တန့်သွား၍ ဒရိုင်ဘာသည်
ကားအောက်သို့ဆင်းပြီး စက်ကိုပြင်နေပါသည်။ ၁၀-မိနစ်ခန့် ကြာလေသောအခါ စက်သည်
ကောင်းမွန်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တတွေသည် ကားပေါ်သို့ပြန်တက်မည်ပြုစဉ်
ရန်သူလေယာဉ်ပျံလာ၍ အချက်ပေး ဥဩဆွဲသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။
ဥဩဆွဲလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရန်သူလေယာဉ်ပျံသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့
ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်၏။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဝံးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်ချလိုက်ပါသည်။ မည်သည့်နေရာသို့
ဝံးများကျရောက်လေသည်ကိုတော့ မသိ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထင် သိပ်မဝေး ကွာလှဟု
ထင်မိပါသည်။ ဝံးကျ၍ ပေါက်ကွဲသည့်အသံဆိုးကြီးကို နီးနီးကပ်ကပ်ပင်
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တတွေသည် လမ်းနံဘေးမှသစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူ၍
ထိုအချိန်တွင် ပုန်းနေလေ၏။ ၁၅-မိနစ်ခန့်ကြာပေမည်။ ပြီးနောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည်
လမ်းမကြီးပေါ်သို့ မျှော်ငေး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်ဝယ် စစ်ကားများနှင့်အတူ ကားတစ်စင်းသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်၃၀၊
၄၀နှုန်းဖြင့် မောင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ဤကားကို
ကျွန်ုပ်သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။ ကားထဲတွင်ကား အိန္ဒိယတပ်မတော်ခေါင်းဆောင်
ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်) ဖြစ်နေလေသည်။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လက်ပြ၍ “ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)”ဟု
အော်ပြီးနှုတ်ဆက် လိုက်၏။ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကလည်း
ကျွန်ုပ်အားသိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လက်ပြ၍ သူ့ကားနောက်မှလိုက်လာရန်
လက်ပေးယမ်း၍ပြသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့လက်ပေးပြ သည့်အတိုင်း

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကားနောက်မှ မော်တော်ကားကို မိုင် ၃၀၊၄၀နှုန်းဖြင့် မောင်းကာ လိုက်သွားလေ၏။

သူ့နောက်သို့လိုက်၍ သွားလေသောအခါ စောစောကပုံးချသည့်နေရာမှာ မရမ်းကုန်းနှင့် ရှစ်မိုင်မှာနေသည့် ဒေါက်တာဘဟန်၏ နေအိမ်ဖြစ်၍နေလေသည်။ ပုံးတစ်လုံးသည် သူ့နေအိမ် တည့်တည့်သို့ကျပြီး ပေါက်ကွဲ၍ သွားပါသည်။ အိမ်လည်း ရေစရာမရှိအောင်ပျက်စီး၍ သွားလေသည်။

ကျန်ပုံးတစ်လုံးမှာမူ ပုံးခိုကျင်းဝတွင် ကျလေသည်။ ဤပုံးကား ပေါင်၁၀၀ရှိသည့် မီးလောင်ပုံးဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ်က ဒေါက်တာဘဟန်က ကျောင်းဖွင့်ထား၍ ကျောင်းသား ကျောင်းသူပေါင်း ၁၀၀ကျော်ရှိ ပုံးခိုကျင်းထဲဝယ်ရှိလေသည်။ ဤပုံးမှာ မီးလောင်ပုံးဖြစ်သော်လည်း မီးမလောင်ပါ။ ဘုရားသိကြားမသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

မီးလောင်ပုံးထဲမှ ထွက်လာသောယမ်းမှာ ကပ်စေးနဲကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အရောင်မှာလည်း ဝါဝါထိန်နေ၏။ ဤမပေါက်ကွဲသောပုံးကို ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)နှင့်ကျွန်ုပ်က သွားပြီးကိုင် ကြည့်ပါသေးသည်။ ပြီးနောက်မှ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်မသေသည့် ဒေါက်တာဘဟန်နှင့်သွားပြီး စကားပြောနေပါသေးသည်။

နောက် ၅-မိနစ်ခန့်သာ ကြာမည်ထင်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ကား ၃-စင်းသည် အမြန်မောင်းနှင်၍လာသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသူ ကား အခြားမဟုတ်၊ ဘရတ်သုက္ခနိုင်ငံတော်၏ အဓိပတိအရှင်မင်းကြီး ဒေါက်တာဘမော်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုစဉ်က ဒေါက်တာဘမော်စီးသောကားမှာ သူ့ကားပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အလံကားမပါပေ။ ပြီးနောက် နာမည်ကျော် သူခေါင်းပေါင်းလည်း မပါပေ။ အဓိပတိ၏ အဆောင်အယောင်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမပါပေ။ သည်အခြင်းအရာများကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူသည် အပြေးအလွှားလာရကြောင်းကို သိသာနိုင်၏။ ဤသို့သော အရေးကြုံသည့်အခါမျိုးတွင် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မည်၍မည်မျှချစ်ကြကြောင်းကို သိသာနိုင်ပါ၏။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် မပေါက်ကွဲသောပေါင်၁၀၀ပုံးကို နှစ်ဦးသား တစ်ဖက်စီကိုင်၍ ရွှေ့ကြပါသည်။ နောက်ဘက်မှလူများက ““ခုနေသာ ဒီပုံးပေါက်ကွဲရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အရင်သေမှာပဲ””ဟူ၍ နောက်ပြောင်ကြပါသေးသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က ““ဟာ.. ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေအတွက် ကူညီရတာဘဲ””ဟု ပြန်လည်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ခုရေးလိုပါသည်။

ဒေါက်တာဘဟန်အိမ်သို့ ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာဘမော် လာ၏။ ညီအစ်ကိုဖြစ်နေ၍ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကား

ပုံးများချနေစဉ်...အေးဥသြမဆွဲမီ ဒေါက်တာဘဟန်နေအိမ်သို့ တနာရီလျှင် မိုင် ၃၀-၄၀ နှုန်း
မော်တော်ကားကို အမြန်မောင်းပြီး လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏
ဝတ္တရားကျေပွန်ပါပေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုချင်၏။ ဤအချက်ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည်
ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို မချီးကျူးပဲမနေနိုင်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း
ကြည်ညိုလေးစားမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တရုပ်အမျိုးသားများတွင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိလေသည်။ ဤကဗျာသည်
ရှေးလွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းလေးငါးထောင်က နာမည်ကျော် ရှေးကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။
ထိုကဗျာသည် စကားလေးခွန်း၊ စာလုံး ၂၀-ဖြင့် စပ်ဆိုထားလေသည်။ တရုပ်ဘာသာအသံ
ထွက်ဆိုရလျှင်မူကား

ကျစ် ဟုန်း တီး ကင် ချို့၊
လော် ရောင်း တိ မ လစ်၊
ကောက် လွမ်း စစ် တုန့် စပ်၊
စူ ကျူ ကျန် လင် စင်။

ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာဘာသာစကားဖြင့် သူ့အဓိပ္ပာယ်ကို
ဆီလျော်အောင်ပြန်ဆို ရေးသားရသော် ...

ပြင်းထန်သော လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သည့်အခါ အဘယ်မြက်ပင်သည်
ခိုင်ခံ့သည်၊ မခိုင်ခံ့သည်ကို သိရ၏။

ခရီးရှည်စီးကြည့်သောအခါ မြင်းအား ကောင်းသည်၊ မကောင်းသည်ကို
သိရ၏။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ပျက်လေသောအခါ အဘယ်ဝန်ကြီးသစ္စာရှိသည်၊
မရှိသည်ကို သိရ၏။

အရေးကြုံကြိုက်၍လာသောအခါ မိတ်ဆွေစစ်သည်၊ မစစ်သည်ကို သိနိုင်၏။

ဤကဗျာကဆုံးမသွန်သင်ချက်အရ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ
ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အကြောင်းကို သိရလေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်း အချိန်များ တွင် မူကား .. ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဗိုလ်အောင်ဆန်း၊
ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၊ ယာနာကီမူဒါ (၁၉၄၅ ခုနှစ်အထိ ဗမာပြည်ကို အုပ်ချုပ်သွားသော
ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကြီး)တို့သည် အရေးကြီးသော ကိစ္စကြီးငယ်များရှိလေတိုင်း မကြာမကြာ
လူချင်းဆုံတွေ့ကြ၏။ ထိုအခါက ယာနာကီမူဒါပြောသည့် စကားတစ်ခွန်းမှာ “ဂျပန်စစ်သား
သိန်း၃၀၊ သိန်း၄၀ခန့်ဟာ တရုပ်ပြည်မကြီးကိုသွားတိုက်တာ

နွံထဲနှစ်တဲ့စစ်သားတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတယ်။ နှုတ်လို့ မရတော့ဘူး..။ နို့မဟုတ်ရင်
ဒီစစ်အင်အားနဲ့ အိန္ဒိယပြည်ဘက်ကို ဆက်လက်သိမ်းပိုက်လိုက်ရရင် ခုလောက်ဆိုရင်ရနေပြီ။
အာရှတိုက်ကြီးမှာ အိန္ဒိယ တရုပ်နဲ့ ဗမာ နိပွန်ဂျပန်တို့ ပေါင်းစပ်မိရင်
မျက်နှာဖြူဥရောပတိုက်သားတွေကို ကြောက်နေဖို့မလိုတော့ဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဆိုတာဟာ

အမှန်တော့ စက္ကူကျားရုပ်သာဖြစ်ပါတယ်"" ဟူ၍ ပြောပြဖူး၏။ ဤစကားကို
ဗိုလ်အောင်ဆန်းနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)တို့
အသိပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် နေ့စဉ်လိုလိုတွေ့၏။
သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း သူ၏ အလိုလိုရိုးသားပြီး ကြင်နာတတ်သောစိတ်ဓါတ်ကို
သိရှိခွင့်ရလေသည်။ ကြာကြာ ပေါင်းသင်းပြီး သူ့ကိုလေ့လာကြည့်သောအခါ သူ့အကြောင်းကို
ပို၍ပို၍သိရှိလာ၏။ သို့ သိရှိလာလေတိုင်း သူ့အပေါ်တိုး၍တိုး၍သာ ကြည်ညိုလေးစားစိတ်က
ယိုဖိတ်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၊ ဗိုလ်အောင်ဆန်း၊ ယာနာကီမူဒါ၊ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၊
ဤမိတ်ဆွေလေးဦးသည် ယခုမှစပြီး ချစ်စခင်စဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ကွဲရန်အကြောင်းက ဖန်လာ၏။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်မူကား ဂျပန်နိပွန်တို့၏ အခြေအနေမှာ မဟန်တော့ပေ။
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စစ်ရှုံးသည့်သတင်းများကို ကြားနေရပါသည်။

ဗိုလ်အောင်ဆန်းကလည်း ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် တော်လှန်ရေးကိစ္စများအတွက်
ကြိုးစား နေချိန်ဖြစ်ပါ၏။

ယာနာကီမူဒါကလည်း အာရှစစ်ရေးစစ်ရာများအတွက် အလွန်အရေးကြီးနေ၍
ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိလုံးပမ်းနေချိန်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကလည်း
အိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေးအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အလုပ်လုပ်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲဘော်များသည်
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကွေကွင်းကွဲကွာ၍ နေကြပါသည်။

+++++

“ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျပန်”

၁၉၄၅-ခုနှစ် မတ်လ ၂၇-ရက် (ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးနေ့)။

ဤနေ့ဤရက်ကား ဗမာပြည်ဝယ်ရှိသော ဂျပန်များအား တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ ပြည်သူ လူထုက တော်လှန်ပုန်ကန်သော နေ့ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့လိုတော်လှန်ပြီးနောက် မတ်လ ၂၉-ရက်နေ့ (တော်လှန်ပြီးနောက် ၂-ရက်အကြာ)တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ဝယ် ဗမာ၊ တရုပ်၊ အိန္ဒိယအမျိုးသား တော်တော်များများပင် ဂျပန်အစိုးရက ဗိုလ်အောင်ဆန်းတော်လှန်မှု ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးမှုများပြုနေချိန် ဖြစ်၏။ တရုပ်ဘုံလူကြီး ဦးအိခွက်နှင့် နာမည်ကြီး ဒေါက်တာဟတ်မော်ကိုလည်း ဖမ်းဆီးထား၏။ သတ်ပစ်သင့်သူများကို သတ်ပစ် နေချိန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နေအိမ်ရှေ့သို့ ဂျပန်စစ်ကားတစ်စီးဆိုက်လာ၏။ ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်သားများ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာကာ ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းစရာရှိသည်ဟုဆိုပြီး ခေါ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားသောနေရာမှာ ကုက္ကိုင်း ပေတိုင်ရုံး (ယခု ဝတ္ထုလိပ်လမ်းနှင့် ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းထောင့်) သို့ ခေါ်ဆောင်၍သွားလေတော့သည်။

ကုက္ကိုင်းကင်ပေတိုင်ရုံး။ သည်နေရာကို မြန်မာများက လောကရဲဟု အသိအမှတ် ပြုထား၏။ ဤဌာနသို့ရောက်သွားလျှင် ပြန်လမ်းမရှိ။ ဖက်ဆစ်တို့၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခြင်းကို ခံရမည်။ ဖက်ဆစ်တို့၏ လူမဆန်သောနည်းမျိုးစုံဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းခံရသောသူသည် အသက်မသေ သည့်တိုင်အောင် လူစဉ်မမှီသောဘဝဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေတော့မည်။ ဂျပန်များနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခဲ့သော ကျွန်ုပ်က သူများတကာတွေထက် ဂျပန်၏အကြောင်းကို ပို၍သိပါ၏။

ကျွန်ုပ်ကို ကားဖြင့်တင်ခေါ်သွားပြီး ကုက္ကိုင်းကင်ပေတိုင်ရုံးသို့ရောက်လေတော့သည်။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်က ကျွန်ုပ်အား သူ့ရှေ့တွင် နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ ထိုအချိန်ဝယ် တစ်ဖက်ခန်းမှဂျပန်တို့သည် မည်သို့နှိပ်စက်နေလေသည်မသိ၊ လူတွေသည် “အမလေးဗျ၊ ကယ်တော်မူကြပါ” ဟူ၍ သံကုန်ဟစ်အော်နေကြသော အသံဆိုးကြီးများကို နားကွဲလှမတတ်ပင် ကြားနေရ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲဝယ် .. “လူအရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဒါပါလား” ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်အထိ ဖြစ်ပါ၏။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ ပြီးနောက် တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ..

“ဦးစပ်စုဟာ ဗမာ့တပ်မတော်ကို အလွန်ကူညီသူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ ကြားထားတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က တရပ်အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်လျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုကူညီမှုမျိုးကို ပေးရသလဲ”

ကျွန်ုပ်က ဂျပန်ကိုမကြောက်ရွံ့ပါ။ ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ထက်ပင်ပို၍ မျက်နှာထားတင်းတင်း ထားလိုက်ပြီး ..

“ဒါကတော့ ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ၁၄-နှစ်သားထဲက ဗမာပြည်ကိုရောက်လာသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ တရပ်မှာ စကားရှိပါတယ်။ ကိုယ်ရေသောက်တဲ့အခါမှာ ဒီရေဘယ်ကလာသလဲ ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်ဖို့လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ဗမာတွေ ပေါင်းလာတာဆိုရင် .. ခု ခင်ဗျားတို့ဗမာပြည်မရောက်ခင်ကပဲ... ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေမှန်သမျှဟာ ဗမာတွေပဲများတယ်။ ဒါကြောင့်သူတို့ကို ကူညီတာ..၊ ကျွန်တော်ကူညီတာဟာလည်း လူအများမသိအောင် လျှို့ဝှက်ပြီး အကူအညီပေးတာမဟုတ်ဘူး။ သတင်းစာအသီးသီးမှာ ဓါတ်ပုံနဲ့တကွ တိုင်းသိပြည်သိ အကူအညီပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။”

(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဦးစပ်စု)

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်ကပြုံးသည်။ ပြီးနောက် ဆက်၍....
 “ခင်ဗျား.... ဗိုလ်အောင်ဆန်းကိုသိမှာပေါ့”
 “သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် .. သူ ခုဘယ်မှာလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“ဟာ.. ဒါကတော့ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးဘက်တွင် အလွန် နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်အဖွဲ့တောင်မှ မသိနိုင်ရင်.. ကျွန်တော့်လို အညကြတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာတုန်း”

ဤ ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးနေသော ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ဗိုလ်သည် တဝါးဝါးနှင့် ရယ်မောနေပါသည်။

ဂျပန်နှင့်တွေ့ရသည်မှာ နာနာဘဝသရဲသဘက်ကို တွေ့ရသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သရဲသဘက်က လူကို လျှာ ၂-လက်မထုတ်ပြ၍ ချောက်လှန့်သည်ဆိုအံ့။ ထိုအခါ အချောက်ခံရသူသည် လျှာ ၃-လက်မခန့်ထုတ်ပြလိုက်လျှင် သရဲသဘက်သည် “ငါ့ထက်ဆိုးတဲ့ကောင်ပဲ”ဟု ထင်မှတ်ပြီး ကြောက်၍ ထွက်ပြေးသွားပေလိမ့်မည်။

ထို့အတူ ဂျပန်နှင့်တွေ့ရခြင်းကလည်း ဤနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဂျပန်က မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့်မေးလျှင် ကိုယ်ကလည်း မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်၍ဖြေရမည်။ ဂျပန်ဟူသည်မှာ “ကြောက်မှန်းသိလျှင် ဖြေချောက်” တတ်သောလူမျိုးဖြစ်၏။ စစ်ကာလအတွင်းတွင် ဂျပန်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဤနည်းကိုသိထားရန် များစွာလိုအပ်သည်။ ထိုသဘောမသိ၍ မသေသင့်ပဲ သေရသူအများအပြားရှိပါ၏။

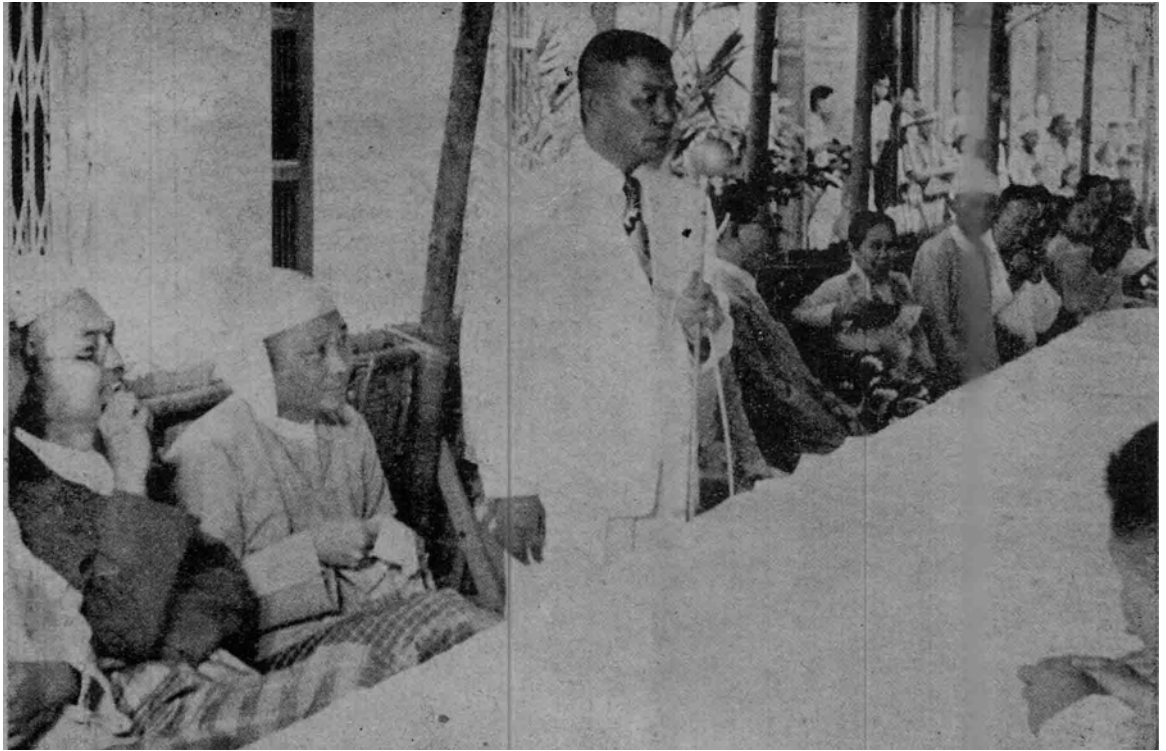
သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်သည် ကျွန်ုပ်အား ဘာမျှဆက်၍မမေးတော့ပေ။ လဖက်ရည်၊ စီးကရက်များဖြင့် ဧည့်ခံကာ ပြန်၍လွှတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကို ဂျပန်ကခေါ်သွားပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်ဟု ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြန်ဟတ်တွေအသင်းဥက္ကဋ္ဌကြီး ပီကေကြောင်းသည် ချက်ခြင်းလိုက်လာပါသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါပေသည်။

ဤသို့ ဂျပန်လက်တွင်းမှ ဘာကြောင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသနည်း။ အကြောင်းမူကား သတ္တိရှိရှိ၊ မတုန်လှုပ်သောဟန်အမူအရာဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သတ္တိရှိမှု ဆိုသည်မှာ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိသင့်ရှိအပ်ပေသည်။ သတ္တိရှိခြင်းကြောင့် မှန်သည်လည်းရှိ၏။ မှားသည်လည်းရှိ၏။ သူ့နေရာနှင့်သူ ခွင်ကျလေအောင် အသုံးပြုတတ်ပါက လူ့ဘဝတွင် လွန်စွာမှအသုံးဝင်သော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်၏နိုင်ငံရေးအခြေအနေကား သမိုင်းတစ်ခေတ်မှတစ်ခေတ်သို့ ပြောင်းနေသော အချိန်ကာလဖြစ်လေသည်။ ၁၉၄၅-ခု၊ ဧပြီလတွင်မူ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာ ဘို(စ်)သည် တရုပ်ပြည် တိုင်ဝမ် ဖေါ်မိုဆာကျွန်းသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသံကြား ရလေသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်မူ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)၏အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ မကြားရတော့ပါ။

စကားစပ်မိ၍ရေးရပေဦးမည်။

ဝဲ မှ ယာသို့ (ဦးထွန်းဖေ၊ ဦးနု၊ ဦးစပ်စု၊ တရုတ်ကောင်စစ်ဝန်ချုပ်၏ အတိုင်ပင်ခံ လိဖန်၊ ဒေါ်သန်းစိန်၊ ဦးတင်)

၁၉၅၁-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၂-ရက်နေ့တွင် သခင်နုသည် လမ်းမတော်ပါလီမန်မဲ အနိုင်ရရှိ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဂုဏ်ပြုပွဲပြုလုပ်ပါသည်။ ပြုလုပ်သောနေရာကား လမ်းမတော်ထိပ် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ မဏ္ဍပ်ထိုး၍ပြုလုပ်လေသည်။ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်သို့ လူကြီးလူကောင်း ၆၀၀- ၇၀၀ခန့် ကြွရောက်ကြ ပါသည်။ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်အပင်ဘက်၌ရပ်၍ နားထောင်နေသောလူများမှာ ၅၀၀၀-၆၀၀၀ခန့် ရှိပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် မိန့်ခွန်းပြောကြားခွင့်ရ၍ အထက်ဖော်ပြပါ ကုက္ကိုင်း ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က စစ်ဆေးပြီး ကျွန်ုပ်လွတ်မြောက်လာပုံကလေးကိုပါ ထည့်သွင်း၍ပြောကြား လေသည်။

(ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနု၊ ဦးစပ်စု၊ ဒေါ်မြရီ၊ မကျင်မြိုင်)

(ဂုဏ်ပြုပွဲသို့ပထမဆုံးရောက်လာသူ တရုတ်ကောင်စစ်ဝန်ချုပ် လီဖန်၊
ပထမအတွင်းဝန် ရှောင်ကုန်း၊ ကျန်ထိန်းပင်၊ ဦးစပ်စု)

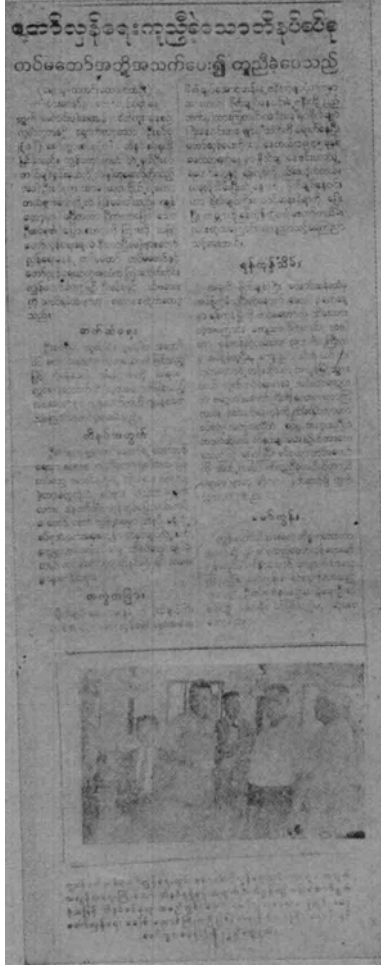

(နောက်ဆုံးမှ ပြန်သွားသူ၊ ပင်လုံ ဒေါ်နရင်၊ ပင်လုံ ဒေါ်ကြည်ကြည်၊ ဦးစပ်စု)

ထိုနှင့်တစ်ဆက်တည်း “ယခု ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်က နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများဟာ ဗမာပြည်ကိုရောက်ရင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လွမ်းသူ့ပန်းခွေချပြီး အလေးပြုကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကုက္ကိုင်း ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ခေါ်ယူစစ်ဆေးစဉ်ကသာ ကြောက်ရွံ့မျက်နှာပျက်သွားမိရင် ဂျပန်က သတ်ပစ်မှာသေချာပါတယ်။ အဲဒီလို ဂျပန်သတ်လို့ သေရင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာလည်း နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဂူရှေ့မှာ လွမ်းသူ့ပန်းခွေလာချပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတုန်းကသာသေခဲ့ရင် အာဇာနည်ကုန်းလို နေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်နေရာတော့သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)ရှိတဲ့ ဂျပန်ပြည်ကိုတောင် အလွန်ချမ်းအေးတဲ့ရာသီမှာ ငွေတစ်သောင်း အကုန်ခံပြီးသွားရောက်ကာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလေးပြုသေးရင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဟာလည်း မနေဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲသေပါတယ်။ နှစ်ခါသေရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။ ကုက္ကိုင်း ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က ခေါ်စစ်ဆေးတုန်းက ယောက်ျားမပီသလို့သေရင်လည်း အကောင်းသား။ လူတွေဟာသေမျိုးတွေချည်းဖြစ်ပေမယ့်၊ သေသင့်တဲ့အခါမှာ သေရဲဖို့လိုအပ်ပါတယ်” ဟူ၍ ကျွန်တော်က မိန့်ခွန်းပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ နားကွဲလုမတတ်ကျယ်လောင်သော သြဘာသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပါ၏။

ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် ဒေါက်တာဟတ်မော်သည် ဗမာ့တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းနေ၏။ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်က ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား၏။ သူကလည်း

သေရမည့်နေ့ရက်ကို စောင့်နေရှာ ပါ၏။ သူနှင့်အတူ
 ဦးအိခွက်(ကုန်သည်ကြီးအသင်းဥက္ကဋ္ဌ)ကိုလည်း ဂျပန်ကဖမ်းဆီးထား၏။ သူတို့နှင့်အတူ
 ဗမာအိန္ဒိယအမျိုးသား တော်တော်များများကိုလည်း ဂျပန်က သင်္ကာမကင်း၍
 ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးနေသော ကာလဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဂျပန်သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်၍လာခဲ့ပြီးနောက်
 ပြန်ဟတ်တွေအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီး ပီကေကြောင်းနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးထားသူများ
 လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးစားရပြန် သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ကြိုးစားချက်ကြောင့်
 ဖမ်းဆီးထားသူအားလုံး လွတ်မြောက်ခွင့်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အပင်ပန်းခံရပြီး
 ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပါ၏။

၁၉၄၅-ခုနှစ် ဧပြီလတွင် အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)သည်
 ဖော်မိုဆာ (Taiwan) ကျွန်းသို့ ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်ကြောင်းကြားရသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား
 ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှင့် ပတ်သတ်သောသတင်းဟူ၍ ဘာမျှမကြားရတော့ပါ။

+++++

“ရန်ကုန်မြို့ကိုသိမ်းခြင်း”

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကိုတော်လှန်နေစဉ် ဗိုလ်အောင်ဆန်းသည် ပြည်ဘက်၌ရှိ၏ ။ သူ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် သားသမီးများကို ဖျာပုံဘက်သို့ ပို့ထားလေသည်။ ထိုစဉ် ဗိုလ်နေဝင်းသည် သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့်အတူ ဖျာပုံဘက်၌တာဝန်ကျနေ၏။ သူဇနီးနှင့်သားသမီးများကို ပြည်ဘက်သို့ ပို့ထားလေသည်။

ဝဲ မှ ယာ ဦးစပ်စု၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ မောင်ငွေစိုး၊ ဒေါ်အေးခင်

ဗမာနှင့်ဂျပန်တို့၏ တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲများကား ဗမာပြည်နေရာအနှံ့အပြား၌ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ပဲခူးဘုရားကြီး ဘုရားလေးဘက်၌ တော်တော်လေးပြင်းပြင်း ထန်ထန်တိုက်ယူရလေသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်၌လည်း ကြိုကြားကြိုကြား ထိုအတူပင်။

ထိုစဉ်က မဟာမိတ်တို့တပ်များသည် ရန်ကုန်မြစ်ဝ၌ရှိနေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ကိုကား မလာရဲသေးပေ။ ဂျပန်နှင့် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ တွေ့၍ လှံစွပ်တိုက်ပွဲဆင်နွှဲမည်ကို စိုးရိမ်သော ကြောင့်ထင်ပါသည်။

ဤအခါတွင် ဗိုလ်နေဝင်းနှင့်သူ့ရဲဘော်တစ်စုသည် ဖျာပုံမှ ရန်ကုန်မြို့သို့တက်လာ၏။ ၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ မေလ တစ်ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို

သိမ်းပိုက်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့ ရန်ကုန်မြို့ကိုသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှိရာသို့ပြေးပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို ဗမာ့တပ်မတော်သိမ်းပိုက်လိုက်ကြောင်းကို ကမ္ဘာအား ရေဒီယိုမှ ကြေငြာသင့်မသင့်ကို မေးမြန်းပါသည်။

ဝဲ မှ ယာ မောင်ငွေစိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်တဦး၊ ဦးစပ်စု

ယင်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းထံမှ အမိန့်ကို ခံယူပြီးသည်နောက် မေလ ၃-ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ဗမာ့တပ်မတော်မှ သိမ်းပိုက်ထားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကြေညာလိုက်ပါသည်။ ထိုသို့ ကိုယ့်အထက်လူကြီးထံမှအမိန့်ကို ခံယူကြေညာခြင်းကြောင့် ဗမာ့တပ်မတော်၏ဂုဏ်သိက္ခာသည် လွန်စွာကြီးမြင့်သွားလေသည်။

ဗမာ့တပ်မတော်က ရန်ကုန်မြို့ကိုသိမ်းပြီးနောက်မှ မဟာမိတ်ရေတပ်မတော်မှ သင်္ဘောပေါင်း အစင်းတစ်ရာခန့်သည် ရန်ကုန်မြစ်ထဲသို့ ဝင်လာလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗိုလ်နေဝင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် ဤသို့ တော်လှန်ရေး ကာလ၌ တိုင်းပြည်အတွက်စစ်မှုထမ်းဆောင်ရာတွင် ကိုယ်၏ဇနီးနှင့်သားသမီးများ တစ်မြို့ တစ်နယ်သို့ပို့ထားခြင်းကား တရုတ်ရာဇဝင်ထဲမှ စစ်ဗိုလ်ကြီးများ၏ ကျင့်စဉ်ကဲ့သို့ဖြစ်လေသည်။

တရုပ်ရာဇဝင်မှ အလွန်အစွမ်းထက်သည့် စစ်ဗိုလ်ကြီးများသည်
ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ကြိုးပမ်းရမည့် စစ်ပွဲကြီးများဆင်နွှဲလေသောအခါ
ကိုယ့်ဇနီးနှင့်သားသမီးများကို တစ်မြို့တစ်နယ်သို့ ပို့ထားလေ၏။ ဤသို့
ပို့ထားခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ အကယ်တန္တူ စစ်ပွဲ၌အရေးရှုံးနိုင်မည်တိုင်အောင်
ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲသာအသေခံမည်။ အသတ်ခံမည်။ ကိုယ့်ဇနီးနှင့် သားသမီးများသည်
တစ်မြို့တစ်နယ်၌နေ၍ ဘာမျှမပူပင်ရ။ နောက်ဆံလည်း မတင်းပေ။ ဤစစ်ပွဲကို
နိုင်အောင်တိုက်နိုင်လျှင်တိုက်၊ မတိုက်နိုင်လျှင် အသေခံရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချပြီးသားဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်အထင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဗိုလ်နေဝင်းလည်း
ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

+++++

“ပြန်လည်ဆုံစည်းမိခြင်း”

၁၉၄၅-ခုနှစ် အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာ ဤသုံးလအတွင်းဝယ် ဗမာပြည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်၌ရှိသော ဗမာ တရုတ် အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ တော်တော်များများလေး ပြန်ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည်လည်း အတော်ပင် လူစည်ကားစပြုလာလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကိုယ်၏မိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း ထမင်းစားပွဲ ကြီးတစ်ခုဖြစ်မြောက်ရန် စီစဉ်ပါ၏။ စီစဉ်သည့်အချိန်က ဒီဇင်ဘာလနောက်ဆုံးပတ်။ အကြောင်းကြောင်း အထွေထွေကြောင့် ဤအပတ်တွင်မဖြစ်မြောက်ခဲ့ပေ။

၁၉၄၆-ခု ဇန်နဝါရီလ ၅-ရက်နေ့တွင် ဗမာ တရုတ် အိန္ဒိယအမျိုးသား မိတ်ဆွေဟောင်းများ နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း ထမင်းစားပွဲကြီးကို ကျွန်ုပ်ပိုင် လန်ထောင်ဟော်တယ်ကြီးဝယ် တစ်ခမ်းတစ်နားကျင်းပခဲ့လေသည်။

ဗမာ တရုတ် အိန္ဒိယအမျိုးသား စုစုပေါင်းမိတ်ဆွေများ ၂၀၀-၃၀၀ခန့် တက်ရောက် အားပေးကြလေသည်။ တချို့ စစ်အတွင်းက သေဆုံးပျက်ပြုန်းသွားသော မိတ်ဆွေများကိုကား မတွေ့ရတော့ပေ။ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားမိတ်ဆွေများပင် တက်ရောက်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတော်တော်များများကို ပြန်လည်၍ တွေ့မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။

(ကိုယ်ပိုင်လက်မှတ်များ)

INDEX PAGE

What do I like? One day I like to see the picture of
Mr. ... of the residence No. 1414, 14th Street, ...

1. Mr. ...
2. Mr. ...
3. Mr. ...

INDEX PAGE

- 1. Mr. ...
2. Mr. ...
3. Mr. ...
4. Mr. ...
5. Mr. ...
6. Mr. ...
7. Mr. ...
8. Mr. ...
9. Mr. ...
10. Mr. ...
11. Mr. ...
12. Mr. ...
13. Mr. ...
14. Mr. ...
15. Mr. ...
16. Mr. ...
17. Mr. ...
18. Mr. ...
19. Mr. ...
20. Mr. ...
21. Mr. ...
22. Mr. ...
23. Mr. ...
24. Mr. ...
25. Mr. ...
26. Mr. ...
27. Mr. ...
28. Mr. ...
29. Mr. ...
30. Mr. ...

INDEX PAGE

- 1. Mr. ...
2. Mr. ...
3. Mr. ...
4. Mr. ...
5. Mr. ...
6. Mr. ...
7. Mr. ...
8. Mr. ...
9. Mr. ...
10. Mr. ...
11. Mr. ...
12. Mr. ...
13. Mr. ...
14. Mr. ...
15. Mr. ...
16. Mr. ...
17. Mr. ...
18. Mr. ...
19. Mr. ...
20. Mr. ...
21. Mr. ...
22. Mr. ...
23. Mr. ...
24. Mr. ...
25. Mr. ...
26. Mr. ...
27. Mr. ...
28. Mr. ...
29. Mr. ...
30. Mr. ...

INDEX PAGE		INDEX PAGE	
1. Mr.	1. Mr.
2. Mr.	2. Mr.
3. Mr.	3. Mr.
4. Mr.	4. Mr.
5. Mr.	5. Mr.
6. Mr.	6. Mr.
7. Mr.	7. Mr.
8. Mr.	8. Mr.
9. Mr.	9. Mr.
10. Mr.	10. Mr.
11. Mr.	11. Mr.
12. Mr.	12. Mr.
13. Mr.	13. Mr.
14. Mr.	14. Mr.
15. Mr.	15. Mr.
16. Mr.	16. Mr.
17. Mr.	17. Mr.
18. Mr.	18. Mr.
19. Mr.	19. Mr.
20. Mr.	20. Mr.
21. Mr.	21. Mr.
22. Mr.	22. Mr.
23. Mr.	23. Mr.
24. Mr.	24. Mr.
25. Mr.	25. Mr.
26. Mr.	26. Mr.
27. Mr.	27. Mr.
28. Mr.	28. Mr.
29. Mr.	29. Mr.
30. Mr.	30. Mr.

စာရင်း

Mr & Mrs U Hla Mya ...
 20. Mr. Justice & Mrs. ...
 21. Mr. Justice & Mrs. ...
 22. Mr. Justice & Mrs. ...
 23. Mr. Justice & Mrs. ...
 24. Mr. Justice & Mrs. ...
 25. Mr. Justice & Mrs. ...
 26. Mr. Justice & Mrs. ...
 27. Mr. Justice & Mrs. ...
 28. Mr. Justice & Mrs. ...
 29. Mr. Justice & Mrs. ...
 30. Mr. Justice & Mrs. ...
 31. Mr. Justice & Mrs. ...
 32. Mr. Justice & Mrs. ...
 33. Mr. Justice & Mrs. ...
 34. Mr. Justice & Mrs. ...
 35. Mr. Justice & Mrs. ...
 36. Mr. Justice & Mrs. ...
 37. Mr. Justice & Mrs. ...
 38. Mr. Justice & Mrs. ...
 39. Mr. Justice & Mrs. ...
 40. Mr. Justice & Mrs. ...
 41. Mr. Justice & Mrs. ...
 42. Mr. Justice & Mrs. ...
 43. Mr. Justice & Mrs. ...
 44. Mr. Justice & Mrs. ...
 45. Mr. Justice & Mrs. ...
 46. Mr. Justice & Mrs. ...
 47. Mr. Justice & Mrs. ...
 48. Mr. Justice & Mrs. ...
 49. Mr. Justice & Mrs. ...
 50. Mr. Justice & Mrs. ...
 51. Mr. Justice & Mrs. ...
 52. Mr. Justice & Mrs. ...
 53. Mr. Justice & Mrs. ...
 54. Mr. Justice & Mrs. ...
 55. Mr. Justice & Mrs. ...
 56. Mr. Justice & Mrs. ...
 57. Mr. Justice & Mrs. ...
 58. Mr. Justice & Mrs. ...
 59. Mr. Justice & Mrs. ...
 60. Mr. Justice & Mrs. ...
 61. Mr. Justice & Mrs. ...
 62. Mr. Justice & Mrs. ...
 63. Mr. Justice & Mrs. ...
 64. Mr. Justice & Mrs. ...
 65. Mr. Justice & Mrs. ...
 66. Mr. Justice & Mrs. ...

(ကိုယ်ပိုင်လက်မှတ်များ)

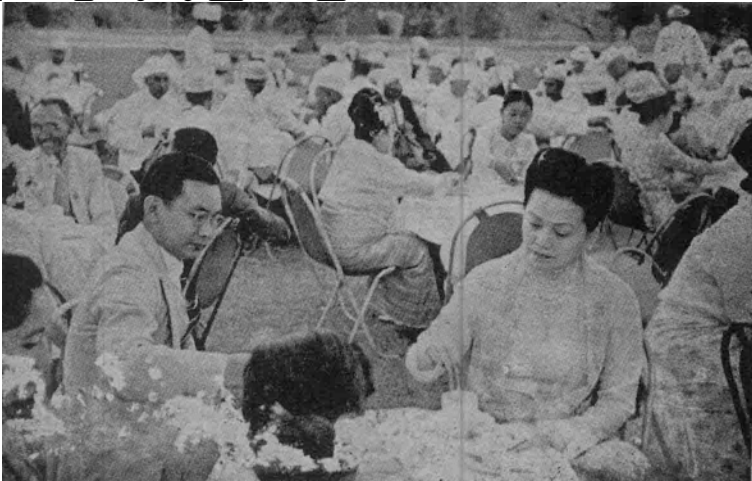
(ဖိတ်ကြားထားသူ ကိုယ့်မိတ်ဆွေများကို မတွေ့လျှင် လူကိုယ်တိုင်တွေ့အောင်ရှာပြီး
 ကြွနိုင် မကြွနိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းကာ ဖိတ်ကြားရပါသည်။
 ဤအလုပ်မျိုးသည် ငွေကုန်လူပန်း အလုပ်မျိုးဖြစ်လေသည်။
 သို့ကလို ဖိတ်ကြားထားပြီး ကြွရောက်လာသူများ၏ ကိုယ်ပိုင်လက်မှတ်များ)

“စစ်ကြီးပြီးဆုံးလေသောအခါ”

၁၉၄၆-ခုနှစ်၊ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာ့ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က စစ်ဒဏ်ကြောင့် တိုင်းခြားမြေခြားသို့ ရောက်ရှိနေသော နိုင်ငံခြားသားများကို ကိုယ်နေသောနေရာဟောင်းတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိရေးအတွက် ကြိုးပမ်းရလေ၏။ အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်ရှိနေသော အိန္ဒိယအမျိုးသား များအားလည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည်မကြီးသို့ရောက်ရှိနေသော တရုတ်အမျိုးသားများအား လည်းကောင်း၊ ဗမာပြည်ဝယ် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူများကို ပြန်လည်ခေါ်ယူကြရန်ဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်အနေဖြင့် ဦးထွန်းမောင်(အင်းစိန်အရေးပိုင်)ကို တာဝန်ပေး၍ တရုတ်ပြည်မကြီးသို့ လွှတ်လေ၏။ အလုပ်ကိစ္စက ဗမာပြည်ဝယ်နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် တရုတ်အမျိုးသားများကို စိစစ်ပြီး ဗမာပြည်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ငင်ရန်ဖြစ်လေသည်။

ဤကာလက ကမ္ဘာ့ကယ်ဆယ်ရေးအသင်းကြီး၏ ဥပဒေကလည်း တင်းကျပ်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်အမျိုးသားအသီးသီးကို ခေါ်၍ ဦးထွန်းမောင်(အင်းစိန်အရေးပိုင်)ထက် ရာထူးကြီးသော ဦးအုံး (I.C.S) အား ဖိတ်ကြားပြီး ထမင်းစားပွဲကြီးတစ်ခုကျင်းပလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ တရုတ်အမျိုးသားခေါင်းဆောင်များက ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို တင်ပြဆွေးနွေးကြ ပါသည်။

ဝဲ မှ ယာသို့- ဒေါ်ညွန့်ရီ၊ ဦးအုံး (I.C.S) ၊ ဒေါ်ခင်ကြီး၊
ကျောပေးထားသူ ဦးအုံးဇနီး ဒေါ်သန်းနွဲ့။

ထိုနောက်ပိုင်း မကြာမီ ဟုန်ခင် သင်္ဘောဖြင့် တရုတ်အမျိုးသား ၂၀၀၀ ကျော် ရောက်ရှိလာပါသည်။ ဤတရုတ်အမျိုးသားများကလည်း ယခင်က ဗမာပြည်ဝယ်

နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြောင်းကို ဦးထွန်းမောင်က
စိစစ်ပြီးလွတ်လိုက်ကြသူများဖြစ်ကြလေသည်။

ဤတရပ်အမျိုးသား ၂၀၀၀ကျော်ကို
သူ့နေရာဟောင်း(သူ့အလုပ်အကိုင်ရှိရာသို့) ပြန်လည် ပို့ကြရသည့်တာဝန်ကလည်း
မသေးငယ်လှပါ။ အလွန်ကြီး စိတ်ပန်း လူနွမ်းဖြစ်ရပါသည်။ ကမ်းနားလမ်း ခိန်ဟုတ်ကြောင်း
ဘုံကျောင်းထဲဝယ် ခရီးကလည်းပေးလွန်း၍ မသွားနိုင်သေးသော တရပ် အမျိုးသား ၆၀-
ခန့်သာ ခေတ္တတည်းခို၍ နေကြပါသည်။ တရပ်ပြည်မကြီးမှ ပြန်၍လာကြသူ များထဲတွင်
ဗမာအမျိုးသားစစ်စစ် ကိုမြသန်းဆိုသူလည်း ပါလာလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုမြသန်းက ဦးအုန်းနှင့်အနီးကိုခေါ်၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ပို့လိုက်သော
တရပ်အမျိုးသား ၂၀၀၀-ကျော်ကို ပြသပါသည်။ ခရီးကပေးကွာလွန်း၍ ခေတ္တခဏ
တရပ်ဘုရားကျောင်းထဲတွင် သောင်တင်နေသော တရပ်အမျိုးသား၆၀-ခန့်ကိုသာ
တွေ့သွားရပါသည်။

သို့ကလိုမြင်တွေ့ရ၍ ဦးအုန်းလည်း များစွာပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်နေလေသည်။ ဦးအုန်း တွေး၍ပူပန်သောအချက်မှာ
ဗမာပြည်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော တရပ်အမျိုးသားများသည် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီး
ပြည်တွင်း၌ဆူပူသောင်းကျန်းနေမည်ကို စိုးရိမ်မိ၏။

သို့သော် ယခုကဲ့သို့မြင်တွေ့ရလေသောကြောင့် စိတ်ချယုံကြည်သွားသည်။
ယင်းကြောင့် ဗမာပြည်ဝယ် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော တရပ်အမျိုးသားအများအပြားကို ရှုံဟဲ့၊
စန့်တောင်၊ ကွမ်းတုံ၊ ဟူကြောက်အရပ်များမှာ စိစစ်ရှာဖွေ၍ ဗမာပြည်သို့တင်ပို့လေသည်။
ဤအချိန်က သင်္ဘောကို မပေးရ။ အခမဲ့စီးနင်းခွင့်ပြုထားလေသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် တရပ်အမျိုးသားများသည် ဗမာပြည်အစိုးရအပေါ်
များစွာကျေးဇူးတင်အပ် ပါ၏။ တရပ်သတင်းစာအသီးသီးကလည်း ဤအချက်ကြောင့်
ဗမာပြည်အစိုးရအပေါ် ချီးကျူးဂုဏ်ပြု ရေးသားပါသည်။

ယင်းသို့ တရပ်အမျိုးသားများ ကိုယ့်နေရပ်ဟောင်းသို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိရေးအတွက် ကျွန်ုပ် တစ်ဦးတည်း ငွေကြေးအတော်များများ
အကုန်အကျခံ၍ကူညီခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တရပ်အမျိုးသား တော်တော်များများ၏
ခင်မင်လေးစားခြင်းကို ခံယူရရှိပါသည်။

“ဒေါက်တာဘမော်၏ ပြောပြချက်”

၁၉၄၆-ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၅-ရက်နေ့။

ဤနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ အဓိပတိဟောင်း ဒေါက်တာဘမော်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်လေယာဉ် ပျံတစ်စင်းဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ဒေါက်တာဘမော်အား သွား၍ကြိုဆိုကြသော မိတ်ဆွေများ မှာ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ဓါးမပါတီဝင်များဖြစ်ကြသော ဗန္ဓုလဦးစိန်၊ ဟင်္သာတဦးမြ၊ ပျော်ဖွယ်ဦးမြ၊ ဦးဘဝင်းနှင့် တခြားလူကြီးလူကောင်း တော်တော်များများပင်ဖြစ်၏။ သွားရောက်၍ကြိုဆိုသည့် ကားမှာ အစီးပေါင်း ၂၀-ရှိလေသည်။

များမကြာမီ ဒေါက်တာဘမော်စီး၍လာသော အင်္ဂလိပ်စစ်လေယာဉ်ပျံသည် နိမ့်၍နိမ့်၍ မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ဆင်းလာလေ၏။ လေယာဉ်ပျံဆိုက်လိုက်သောအခါ ဒေါက်တာဘမော်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆင်းလာလေ၏။

အဓိပတိဟောင်း ဒေါက်တာဘမော်

ဒေါက်တာဘမော်သည် အနည်းငယ်ပိန်သွားသည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ ပိုးအနက်ရောင် ဥရောပဝတ်စုံဖြစ်သည်။ သူ၏နာမည်ကျော် ဓါးမပါတီဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားလေသည်။ လာရောက် ကြိုဆိုသူများကို တစ်ဦးချင်းလိုက်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ သူ၏ဩဇာတိက္ကမရှိသောအသံကား မပြောင်း။ မာမြဲမာနေတုန်းပင်။ ဒေါက်တာဘမော်ကို သတင်းထောက်များက ဝိုင်း၍ဓါတ်ပုံရိုက်မည် ပြုကြ၏။ ဒေါက်တာဘမော်က ဓါတ်ပုံမရိုက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဒေါက်တာဘမော်သည် အင်္ဂလိပ်စစ်ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်း(ယခုနတ်မောက်လမ်း) သူ့နေအိမ်သို့ ကားနှင့်သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူနှင့်အတူပါသွားလေသည်။ သူ၏နေအိမ်သို့ ရောက်လေသောအခါမှ မိတ်ဆွေများနှင့် သတင်းထောက် အများရှေ့တွင် သူ့အတွေ့အကြုံ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ဇာတ်အစုံအလင်ကို ရှင်းပြပါတော့သည်။

“၁၉၄၅-ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ မော်လမြိုင် မုဒုံဘက်ကို ဂျပန်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ ဩဂုတ်လ ၁၇-ရက်နေ့မှာ မုဒုံကနေပြီး ဗန်ကောက်မြို့ကို လေယာဉ်ပျံနှင့်တစ်ခါသွားပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့ကနေပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ဆေးဂုံမြို့ (Saigon) ကို သွားပြန်ပါတယ်။ ဆေးဂုံမြို့မှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့်သားသမီးများကိုတွေ့ပြီး သူတို့ကို ကိုယ့်ဗမာပြည်ပြန်ပို့ပေးရန် စီစဉ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုစီစဉ်ပြီးနောက် လေယာဉ်ပျံနှင့် တစ်ခါ ဖော်မိုဆာ(Taiwan) ကိုသွားပြန်ပါတယ်။

တရုတ်ပြည် ဖော်မိုဆာကျွန်း ရောက်ပြီးလို့တစ်ခါ ဂျပန်ပြည်ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့သွားပြန်ပါသေးတယ်။ လမ်းမှာ မမျှော်လင့်ပဲ အမေရိကန်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းနဲ့ တိုးပါလေရော။ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံကို စက်သေနတ်နဲ့လိုက်ပစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံကိုမောင်းတဲ့ဂျပန်ဟာ အတော်လေးညှက်ကောင်းသူဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို အမေရိကန်လေယာဉ်ပျံကစက်သေနတ်နဲ့ပစ်တယ်ဆိုရင်ပဲမလွတ်သာမရှောင်သာတဲ့အဆုံးမှာလေယာဉ် ပျံကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သွားတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခါထဲ ပင်လယ်ထဲကို ထိုးပြီးဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီနောက် အချိန်လေးအတော်ကြာသွားမှ တစ်ခါပြန်ပြီးအထက်ကို ထိုး တက်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ ဂျပန်လေ ယာဉ်ပျံထဲက အမေရိကန်လေ ယာဉ်ပျံကို မြင်တော့မြင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးက အတော်လေး ပေးသွားပြီ ဒါကြောင့် နောက်က လိုက်ပြီး စက်သေနတ်နဲ့ မပစ် တော့ဘူး။

အောက်တိုဘာလ ၂၄- ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော်ဂျပန်ပြည် ပေါ်သို့ရောက်ပါတယ်။ ဒီအချိန် မှာ ဂျပန်အစိုးရကလည်း စစ်ရှုံးလို့ လက်နက်ချနေပြီ။ အမေရိကန် စစ်တပ်က ရှိရှိသမျှ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများ အဆင်းအတက် မပြုရလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြို့နဲ့ အတော် ခရီးလှမ်းတဲ့ တောစပ်တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့စီးလာတဲ့ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံဟာ လျှို့ဝှက်ပြီး ဆင်းရပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မှာတော့ ဂျပန်တော်ရွာလေး တစ်ရွာမှာသွားပြီးပုန်းနေရ ပါတယ်။ ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာ သွားရောက်ခိုလှုံရ ပါတယ်။ ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီး ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အစစ အရာရာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လို့ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးတရားကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး။

နေ့ရှိသမျှ အချိန်တိုင်းလိုလို ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ဗမာပြည်ရဲ့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကို အမြဲတမ်းနားစွင့်လို့နေပါတယ်။ နောက် ဇန်နဝါရီလမှာ

ဦးအေး(မြင်းပွဲအသင်းဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးဘိုးဗျော့၏ သမက်)ဟာ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံ မစ္စတာရန်နဲ့အတူ အစိုးရဖွဲ့လိုက်ပြီလို့ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားမိပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်ဗမာပြည်ကို အလွန်ပြန်ချင်တာကြောင့် အမေရိကန်စစ်တပ်က စစ်ဗိုလ်ကြီးထံမှာ ဗမာပြည်မှာ အဓိပတိလုပ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာဘမော်ဆိုတာကျုပ်ပဲဆိုပြီး အဖမ်းခံပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အမေရိကန်စစ်တပ်က တိုကျိုမြို့ထောင်ကြီးမှာ ချုပ်ထားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က တိုကျိုထောင်ကြီးထဲမှာ အကျဉ်းသားတရားခံကို နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားထား ပါတယ်။ ဂျပန်အမျိုးသားတရားခံဆိုရင် အင်္ကျီအနီဝတ်ထားပါတယ်။ တိုင်းတစ်ပါးသားဆိုရင် အင်္ကျီအပြာဝတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီအပြာကို ဝတ်ထားရပါတယ်။ ဒီထောင်မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီး(အမေရိကန်လူမျိုး)က ကျွန်တော့်ကို ပန်းကန်ဆေးခိုင်း အမှိုက်လှည်းခိုင်း တယ်။ ကျွန်တော်က မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းပါတယ်။

ဒီလိုပြောတာကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက စိတ်အလွန်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို ၉-ပေ ၆-ပေသာ ရှိတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲ ပြောင်းရွှေ့ချုပ်နှောင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်လွတ်မြောက်လာ တဲ့အထိ ဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နေခဲ့ရပါတယ်။

အမေရိကန်စစ်တပ်က စစ်ဗိုလ်တွေ မကြာခဏ ကျွန်တော့်အခန်းထဲလာပြီး မြိမ်းချောက်ပါတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံက စစ်တရားခံကို ကြီးပေးသည့်ခါတ်ပုံ၊ ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ထားပုံများကို ခါတ်ပုံ ရိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏလာပြပါသည်။ ကြာတော့ ""ဪ... ငါလဲဒီလိုသေရတော့မှာပဲ။ ငါနေတဲ့ဗမာပြည်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှပြန်ရောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါအလွန်ချစ်တဲ့ မိတ်ဆွေ တွေနဲ့လည်း ဘယ်တော့မှတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး""လို့ ထင်ခဲ့မိပါတယ်။ ခုလို ကံကောင်းထောက် မလို့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ မသေမပျောက်ပြန်လည်ပြီးတွေ့ရတာ အများကြီးပဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်မိပါတယ်။ နှောင်းအတိတ်ကအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားမိရင် ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။

ယင်းသို့ပြောနေစဉ်မှာပင် ဒေါက်တာဘမော်၏အသံသည် ဝိုသံပါလာ၏။ ပြီးနောက် မျက်ရည် များလည်း စီး၍ကျလာပါသည်။ သူ၏စကားကို နားနှင့်ကြားရသော ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေသည်လည်း ရင်ညွန့်ထဲက တစ်လှိုက်လှိုက် တစ်ဖိုဖိုနှင့် ခံစားနေရလေသည်။

""ကျွန်တော့်ကို အမေရိကန်ပြည် ပြည်ထဲရေးဌာနက ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ အမေရိကန် ကောင်စစ်ဝန် ချုပ်ထံ အကြောင်းကြားပါတယ်။ အကြောင်းကြားပုံက ကျွန်တော့်ကို အမေရိကန်စစ်တပ်က ဇူလိုင်လ ၃၁-ရက်နေ့မှာ အင်္ဂလိပ်ဆက်သွယ်ရေးဌာနသို့ အပ်လိုက်ကြောင်း၊ အမေရိကန်စစ်တပ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်ကဖမ်းခိုင်းလို့ ဖမ်းထားတာဖြစ်ကြောင်း။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများ ကိုလည်း ပြန်လည်ပြီးပေးကြောင်း ကြေညာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခု အင်္ဂလိပ်စစ်လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကိုယ့်ဗမာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။""

ယင်းသို့ ဒေါက်တာဘမော်က သူ့ကိုယ်တွေ့ကိုပြောပြသည်။ အချိန်အားဖြင့် နာရီပက်ခန့်

ကြာသွားသည်။ ပြီးနောက် သတင်းထောက်များကလည်း မသိ၊ မရှင်းသည့်အချက်နှင့် သူတို့ သိလိုသောအချက်များကို မေးမြန်းပါသည်။ ဒေါက်တာဘမော်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ ဖြေဆိုပါသည်။ ဖြေဆိုပြီးသောအခါ ..

ကျွန်ုပ်စပ်စု။ ။ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကော ဘယ်လိုနေပါသလဲ။

ဒေါက်ဘမော်။ ။ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ဟာ တရပ်ပြည်ဖော်မိဆာ မှ ဂျပန်ပြည်ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ အသွားလမ်းမှာ လေယာဉ်မီးလောင်ပြီးပျက်ကျပါတယ်။ လေယာဉ်ပျံတစ်ခုလုံး

ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားတယ်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)နဲ့တူ ပါသွားတဲ့ ဗမာပြည်က တတိယတန်း စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတော့ ဒီနေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတယ်။ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကတော့ မီးလောင်တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ တိုင်ဟိုကူး ဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ကုသနေတာ ၂-ရက်အကြာမှာပဲ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက် တယ်လို့ ကျွန်တော် အသေအချာသိခဲ့ပါတယ်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)နှင့်ပတ်သက်၍ မမျှော်လင့်သောသတင်းဆိုးကြီးကို ဒေါက်တာဘမော် ထံမှ ကြားလိုက်ရသည့်အချိန်မှစပြီး လူ့လောကကြီး၏ အပြောင်းအလဲမြန်သောသဘောတရားကို သွား၍ သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့ကို လွန်စွာမှချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် ဝမ်းနည်းမိသည်။ သူ့ကိုချစ်သောမေတ္တာစိတ်ဖြင့် နှမြောတသလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ “ဪ.. ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)တစ်ယောက် ကွယ်လွန်လေပြီကိုးဟူ၍ တွေးမိပြီး အားငယ်သလိုလိုလည်း ဖြစ်မိပါသည်။

ဤသို့ ဒေါက်တာဘမော်ကပြောလိုက်စဉ် ဒေါက်တာဘဟန်က မေ့နေသော အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို သတိပြန်ရလေဟန်ဖြင့် “ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဝှံ့ချတုန်းက ပထမဆုံးရောက်လာတာ ခင်ဗျားနဲ့ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)မဟုတ်လား...။ အခုလို ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးပျက်စီးရတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲဗျာ”ဟူ၍ ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။ ထိုစဉ်တွင်မှ ဒေါက်တာဘဟန်အိမ်ဝှံ့ချစဉ်က အဖြစ်အပျက်များသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အာရုံဝယ် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

သည်အကြောင်းကိုပင် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား သွား၍ပြောပြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ဝမ်းနည်းတသဖြစ်ကြောင်းကို သူ၏ညှိုးနေသောမျက်နှာထားက သက်သေခံလျက်ရှိလေသည်။

လောက၌ရှိသော လူသားများသည် မျိုးမတူဇာတ်မတူအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြ၏။ ကြာ၍လာလေသော် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီး

သွယ်ယုက်လာလေသည်။ တစ်ယောက် သောသူမှာ မမျှော်လင့်ပဲပျက်စီးဆုံးရှုံးသွား၏။
ကျန်ရှိသောသူများက ဝမ်းနည်းကြေကွဲလေသည်။ ဤသည်တို့ကား
တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ထားရှိသော ချစ်ကြည်မှုပင် မဟုတ်တုံလော။
ထို့နောက် နှစ်ရက်လွန်မြောက်လာလေသောအခါ နံနက် ၈-နာရီတွင်
ကျွန်ုပ်အပါအဝင် မိတ်ဆွေတစ်စုသည် ဒေါက်တာဘမော်နှင့်အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့
တက်ရောက်၍ ဖူးမျှော်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဒေါက်တာဘမော်အိမ်၌
ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးများကို ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးလေသည်။

+++++

“အိန္ဒိယသံရုံးသို့ပို့သည့် စာတစ်စောင်”

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့်ကုန်လွန်လာခဲ့၏။ စက္ကန့်တိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း၊ ကမ္ဘာလောက ကြီးသည် အခြေအနေပြောင်းနေ၏။ အဟောင်းအဟောင်းတို့သည် ပျက်ပြုန်းပြီး အသစ်အသစ်တို့ ထပ်မံ၍ဖြစ်နေကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို မမေ့။ အချိန်ပြည့် သတိရလျက်ပင်ရှိနေသေးသည်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို လွမ်းဆွတ်သတိရလေတိုင်း သူ့အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်လေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဤသည်ကပင်လျှင် အလုပ်ဝတ္တရားသဖွယ်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

မိတ်ဆွေကြီးဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် နက်ရှိုင်းလှသော ပင်လယ်ထဲ၌ လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ သေသည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြစ်လေကလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆက်လက်စုံစမ်းစရာ လိုမည်မထင်ပေ။ စုံစမ်းသည့်တိုင်အောင် သဲလွန်စရရန် ဝေးလေစွ။

ဒေါက်တာဘမော်၏စကားအရ တိုင်ဟိုကူးဆေးရုံ၌ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်) သေဆုံးကြောင်း သိရသည်။ ယင်းသို့ ဆေးရုံ၌သေဆုံးပါလျှင် သူနှင့် မဟာမိတ်ဖြစ်သော ဂျပန်အစိုးရကလည်း ဤအတိုင်းကြည့်၍ နေလေမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ယူဆချက်ထဲတွင် ဆူဘတ် ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာသည် ဂျပန်ပြည်၌လည်းကောင်း၊ တိုင်ဟိုကူးဆေးရုံ၌လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်နေရာရာတွင်လည်းကောင်း ရှိရပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မရမနေ စုံစမ်းကြည့်ပါသည်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏အကြောင်းကား လိုက်လေဝေးလေဖြစ်နေပါသည်။ တကယ့်တကယ် စုံစမ်းကြည့်လေသောအခါ သတင်းအစအနပင် ပျောက်ဆုံး၍နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့သော်ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မလျော့သေးပေ။ ဝီရိယ သန်သန်ဖြင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် စုံစမ်းခြင်းအမှုကိုပြုနေပါသည်။

သို့ဖြင့် ရက်တွေကုန်၊ လတွေပြောင်း၊ နှစ်တွေပင် နောင်းလာခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင့်ပဲနှင့် သတင်းကောင်းတစ်ခုကို ရလိုက်ပါ သည်။ ထိုသတင်းသည်ကား ဟောင်ကောင်မြို့ထုတ် နေ့စဉ်သတင်းစာကြီးများနှင့် ဗမာပြည်ရှိ သတင်းစာများ၌ဖြစ်လေသည်။ ဤသတင်းစာများထဲတွင်...။

၁၉၅၇-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၂-ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးသည် ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့အနီးက(အန်ကူတီ) ဂျပန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့သွားသည်။ ထိုဘုရားကျောင်း ဝယ်ရှိသော အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာထည့်ထားသော မှန်သေတ္တာကို ရွှေသားအစစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ရွှေကျောင်းဆောင်အတွင်း ကိုယ်တိုင်ရွှေ့ပြောင်း၍ ထား၏။ ထို့နောက်မှ မစ္စတာနေရှူးသည် ဂျပန်အစိုးရနှင့်တိုင်ပင်ပြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)

အရိုးပြာသေတ္တာကို သူကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်ပါဝင်မည့် ကော်မတီတစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်း၍ အခမ်းအနားဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ ယူဆောင်လာမည်။ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာကို သူ၏မွေးရပ်ဇာတိ (Sughas Road, Calcutta) ၌ဖြစ်စေ၊ အိန္ဒိယပြည်၏မြို့တော် ဒေလီ၌ဖြစ်စေ၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဂန္တီ၏ဂူအနီး၌ဖြစ်စေ၊ ထားမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ဂျပန်ပြည်၌ပြော၏။

ထိုသတင်းကို သတင်းစာအသီးသီး၌ တစ်ခမ်းတစ်နား ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုရလေသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းသာလွန်းဆိုလှမတတ်ပင် ပီတိသောမနဿဖြစ်သွား၏။ ဘယ့်အတွက်ဆိုပါမူ ကျွန်ုပ် အနှစ်နှစ် အလလ အရက်ရက်က စုံစမ်းရှာဖွေခြင်းပြုနေသော ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏အကြောင်းကို သိရလေ သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင် အောက်တိုဘာလ ၁၆-ရက်နေ့၌ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လာရောက်မည့်အကြောင်းကို သတင်းစာထဲ၌ ဖတ်ရှုရပြန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မဆိုင်းတစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယသံရုံးသို့ စာတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်ပါသည်။ စာမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထား၏။ ထိုစာ၏အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုရေးသားရလျှင် ...

အိန္ဒိယသံရုံး (ရန်ကုန်မြို့)
နေ့စွဲ။ ၁၄-ရက်။
အောက်တိုဘာ ၁၉၅၇။
သက်ဆိုင်ရာလူကြီးမင်းများခင်ဗျား။

အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးသည် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်) အရိုးပြာရှိရာ ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့အနီး(အန်ကူတီ) ဂျပန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားပြီး ရွှေသားအစစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရွှေကျောင်းဆောင်ကို ကိုယ်တိုင်ထည့်သွင်းကြောင်းသိရ၍ များစွာပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါသည်။ ပြီးလျှင် ဝန်ကြီးချုပ်မစ္စတာနေရှူးဦးစီးသော ကော်မတီတစ်ရပ် ဖွဲ့စည်း၍ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်) အရိုးပြာသေတ္တာကို အိန္ဒိယသို့ယူဆောင်လာမည့် အကြောင်းကိုလည်း သတင်းစာအသီးသီး၌ ဖတ်ရှု တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)နှင့် ကျွန်တော်သည် လွန်စွာမှခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် လွန်စွာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော ရဲဘော်ရဲဘက်၊ ဂျပန်ခေတ်က အလုပ်အတူတွဲလုပ်ဘက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ဒေါက်တာဘမော်၏ အစ်ကို(ဒေါက်တာဘဟန်)အိမ်ကို ပုံးကျစဉ်ဝယ် ကျွန်တော်နှင့် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် ပေါင်၁၀၀-ရှိသည့် မပေါက်ကွဲသော

မီးလောင်ပုံးကို တစ်ဖက်စီကိုင်၍ မခွဲသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဤသို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆုဘတ်ချန်ဒရာ ဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာကို ဂျပန်ပြည်မှ အိန္ဒိယပြည်သို့ ယူဆောင်မည့် ကော်မတီတွင် လိုက်ပါခွင့် ပြုပါမည့် အကြောင်း ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

၁၉၅၅-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၅-ရက် နေ့က ဗမာပြည် တွင် တရုပ်ပြည်ဝန်ကြီးချုပ် ချူအင်လိုင်း၊ အိန္ဒိယ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူး၊ အာရပ်ပြည်ထောင်စု သမ္မတ နိုင်ငံမှ သမ္မတ ကာနယ် ရာဇတ်တို့သည် သင်္ကြန် ရေသဘင်ကို တိုင်းရင်းသားမြန်မာဝတ်စုံဖြင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဂျပန်ပြည်မှ ဆုဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာသေတ္တာကို အိန္ဒိယပြည်သို့ ယူဆောင်လာသော အခါ၌ ကျွန်တော်သည် အိန္ဒိယအမျိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး သွားပါမည့်အကြောင်း။

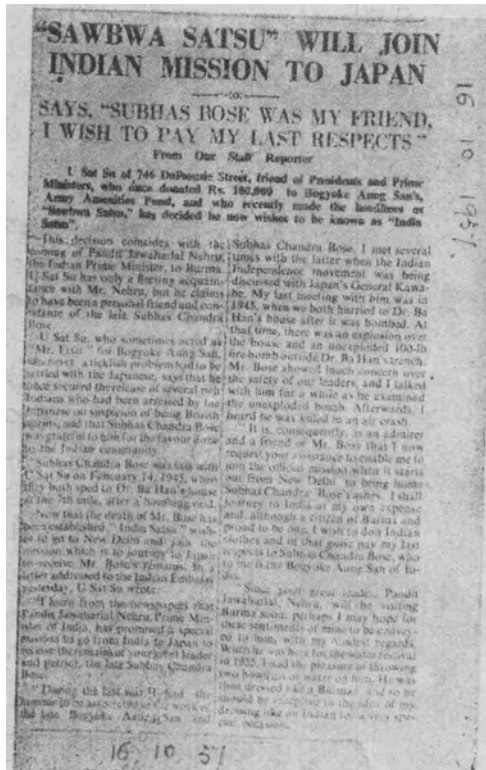
ချစ်ကြည်လေးစားစွာဖြင့်
ဦးစပ်စု

U Nu, Pandit Jawaharlal Nehru, U Sat Su, Khin May Nyun 16-10-1957

အောက်တိုဘာလ ၁၆-ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သွားရောက်ကြိုရန် အခွင့်ရလေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာ တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

၁၆-ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းထုတ် အင်္ဂလိပ်သတင်းစာကြီးများတွင် ကျွန်ုပ် အိန္ဒိယသံရုံးသို့ ပေးပို့သောစာအကြောင်းကို တစ်ခမ်းတစ်နားရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါ၏။

“SAWBWA SATSU” WILL JOIN INDIAN MISSION TO JAPAN

SAYS, “SUBHAS BOSE WAS MY FRIEND, I WISH TO PAY MY LAST RESPECTS”

From Our Staff Reporter

U Sat Su Of 746 Dalhousie Street, Friend of Presidents and Prime Ministers, who once donated Rs.100,000 to Bogyoke Aung San’s , Army Amenities Fund, and who recently made the headlines or “ Sawbwa Satsu ,” has decided he now wishes to be know as “India Satsu.”

This decision coincides with the coming of Pandit Jawaharlal Nehru, the Indian Prime Minister, to Burma. U Sat Su has only a hearing acquaintance with Mr. Nehru, but he claims to have been a personal friend and conductance of the late Subhas Chandra Boes.

U Sat Su ,who sometimes acted as “Mr.Fixn” for Bogyoke Aung San, whenever a ticklish problem had to be settled with the Japanese ,says that he once secured the release of several rich Indians who had been arrested by the Japanese on suspicion of being British agents ,and that Subhas Chandra Bose was grateful to him for the favor done to the Indian community.

Subhas Chandra Boes was first with U Sat Su on February 14,1945, when they both sped to Dr. Ba Han’s house at the 7th mile , after a bombing raid.

Now that the death of Mr. Bose has been established, "India Sat Su" wishes to go to New Delhi and join the mission which is to journey to Japan, to receive Mr. Bose remains. In a letter addressed to the Indian Embassy yesterday, U Sat Su wrote.

I hear from the newspapers that Pandit Jawaharlal Nehru, Prime Minister of India, has promised a special mission to go from India to Japan to receive the remains of your great leader and patriot, the late Subhas Chandra Bose.

During the last war, I had the honour to be associated of the work of the late Bogyoke Aung San and Subhas Chandra Bose. I met several times with the leader when the Indian Independence movement was being discussed with Japan's General Kawabe. My last meeting with him was in 1945, when we both hurried to Dr. Ba Han's house after it were bombed. At that time, there was an explosion over the house and an unexploded 100-lb bomb outside Dr. Ba Han's trench.

Mr. Bose showed much concern over the safety of our leaders and I talked with him for a while as he examined the unexploded bomb. After wards, I heard he was killed in an air crash.

It is consequently, as an admirer and a friend of Mr. Bose that I now request your assistance to enable me to join the official mission when it starts out from New Delhi to bring home Subhas Chandra Bose's ashes. I shall journey to India at my own expense and although a citizen of Burma and proud to be one, I wish to don Indian clothes and in that guise pay my last respects to Subhas Chandra Bose, who to me is the Bogyoke Aung San of Burma.

Since your great leader Pandit Jawaharlal Nehru will be visiting Burma soon, perhaps I may hope for these sentiments of mine to be conveyed to him, with my kindest regards. When he was here for the Water festival in 1955, I had the pleasure of throwing two bowlful of water on him. He was then dressed like a Burman and so he should be sampling to the idea of my dressing like an Indian for a very special occasion.

16-10-57

+++++

“ကြံ့ခွဲရသည်”

အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှားသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်၍သွားလေပြီ။ သည့်နေ့က ၂-ရက်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏အရိုးပြာအိုး အိန္ဒိယပြည်သို့ ယူဆောင်လာရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဗမာပြည်ရှိအိန္ဒိယသံရုံးသို့ သွားရောက်မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့် လေသည်။

ထိုအခါ အိန္ဒိယသံရုံးရှိ ပထမအတွင်းဝန် (D.Muruge San) က ကျွန်ုပ်အား စကားပြန်နှင့် ပြန်လည်၍ ပြောကြားသည့်စကားမှာ “ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို အလေးထားတဲ့မိတ်ဆွေအား အထူးပဲကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ်။ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်) အရိုးပြာကို သွားရောက်ယူငင်တဲ့အခါမှာ မိတ်ဆွေလည်း လိုက်ပါရန် ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းကြားပါမယ်” ဟူ၍ ပြန်ပြောပါသည်။

လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေကြီးဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ထင်မြင် ယူဆချက်တစ်ခုကို တင်ပြလိုပါသည်။

အကယ်တန္ဆာ ထိုစဉ်က ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် ဗမာပြည်၌သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် သြဝါဒလွှမ်းမိုးသော နေရာတစ်နေရာ၌သော်လည်းကောင်း အသက်ရှင်လျက်ရှိနေပါမူ ဧကန်ဧကအဖမ်းခံရမည်မှာ သေချာပါ၏။ ယုတ်စွအဆုံး အမေရိကန်ရှိသော နေရာ၌ပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်၏သြဇာပေးမှုနှင့် အချုပ်ခံရမည်မှာ အသေအချာဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဗမာပြည်၏ အဓိပတိကြီး ဒေါက်တာဘမော်ပင်လျှင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အမေရိကန်အား ဖမ်းဆီးခိုင်းသည့် သာဓကရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အနီကဲ့သို့ အိန္ဒိယ၏လွတ်လပ်ရေးကို ကြိုးပမ်းနေသော ခေါင်းဆောင် ကြီးတစ်ဦးကို အဘယ်မှာလျှင် ကြည့်၍နေပါမည်နည်း။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)သည် ဂျပန်ပြည်သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ထွက်၍ပြေးသည်ကား သဘာဝ ကျသည်။ လမ်း၌ လေယာဉ်ပျက်ပြီး မီးလောင်၍သာသေဆုံးခဲ့ရသည်။ အကယ်၍သာ အသက်နှင့် ခန္ဓာမြဲနေပါမူ ရန်သူထံ၌ အညံ့ခံဒူးထောက်ပြီး အဖမ်းခံမည့်လူစားမျိုး မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆပါသည်။

ထိုသို့သော ခေါင်းဆောင်အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်တို့အာရှတိုက်၌ ရှိနေခြင်းသည် အိန္ဒိယပြည်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ရင်းနှီးခင်မင်သော သူတစ်ယောက် အတွက်လည်းကောင်း များစွာ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်တုံ့လော။

တရုပ် ရှေးဟောင်းရာဇဝင်တွင် စကားပုံတစ်ခုရှိလေသည်။ ဤစကားပုံသည်ကား စိန်ကို ထုခွဲလျှင် ကြွေမှုပျက်စီးနိုင်သော်လည်း သူ၏ သဘာဝအဖြူရောင်ကား မပျောက်ပေ။ ဝါးလုံးကို မီးရှို့လျှင် ပြာဖြစ်မည်မှန်သော်လည်း

ဝါးဆစ်ကကျန်နေပေမည်။ ထို့အတူ တိုင်းပြည်၏သူရဲကောင်းတို့ မည်သည် သတ်၍သေလျှင်သာသေပေမည်။ သို့သော် သူ၏လုပ်ဆောင်ချက်များက ကောင်းကင်၌ ငွေစန္ဒာလကြီး ရှိနေသကဲ့သို့ အမြဲတမ်း ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)သည်လည်း ဤသို့သော လူစားမျိုးဖြစ်ပေသည်။ များလှစွာသော အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် ဗမာပြည်၌မွေးဖွားပြီး ဗမာပြည်၌သေကြမည့် သူများဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့၏အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်အတူ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုပါ ကြည်ညိုလေးစားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ များစွာပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါသည်။ ဗမာ၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် လူမျိုးအားဖြင့်သာ ကွဲပြားခြားနား နေသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကိုယ့်အာရှတိုက်သားများပင် မဟုတ်ပါလော။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက ဂျပန်ပြည်မှ အပြန်တွင် မာကောင်း (Macau) သို့ ခေတ္တဝင်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်စီးနင်းလာသော သင်္ဘောသည် ဟောင်ကောင်မြို့ (အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်နေသော ဆိပ်ကမ်းမြို့)သို့ ဝင်ပြန်လေသည်။

ဟောင်ကောင်မြို့တွင် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် အခွန်တော်ဌာနက သင်္ဘောပေါ်သို့တက်၍ စစ်ဆေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော သင်္ဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်တိုင်းကို တစ်ယောက် မကုန် သေချာစွာစစ်ဆေးလေသည်။ လူတိုင်းကိုလည်း ရှာဖွေပါသည်။ ပါလာသော သေတ္တာကိုလည်း ဖွင့်၍ပြရပါသည်။ ပြီးနောက် သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်ပင်ရှာဖွေပါသည်။ စစ်ဆေးသော အရာရှိမှာ မှတ်ဆိတ်မွေးဖားဖားနှင့် ပန်ချာပီအိန္ဒိယအမျိုးသားများ ဖြစ်လေသည်။

ပန်ချာပီအိန္ဒိယအမျိုးသားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏သေတ္တာကို စစ်ဆေးရန်ဖွင့်ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သေတ္တာကို အသာတကြည်ပင် ဖွင့်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏သေတ္တာကို မွှေနှောက် ရှာဖွေလေရာ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုတွေ့သွား၍ တအံ့တဩဖြစ်နေကြပါသည်။ သူတို့တွေ့သွားသော ပစ္စည်းသည် အခြားမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မစ္စတာနေရူး တွဲရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံပင်ဖြစ်လေသည်။ ပြီးနောက် ဓါတ်ပုံတစ်ခုမှာ မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)ပုံ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အုပ်ချုပ်သူအရာရှိအခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အထင်ဝယ် အစိုးရဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော ပစ္စည်းများဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အုပ်ချုပ်သူအရာရှိ၏ အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိကလည်း ပန်ချာပီအိန္ဒိယအမျိုးသားဖြစ်၏။ သို့သော် သူကား တရုတ်စကားကို တရုတ်အမျိုးသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကောင်းမွန်ကျင်လည်စွာ တတ်ထားသူဖြစ်ပါသည်။ ဤအရာရှိက ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ပန်ချာပီအိန္ဒိယအမျိုးသားနှစ်ယောက်ယူလာသော

ခါတ်ပုံများကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ ပြီးလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသော ဟန်ဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ..

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကလာပါသလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်) အရိုးပြာကို အလေးပြုပြီး ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူက ပို၍ဝမ်းသာသွားဟန်ဖြင့်...

“ကောင်းပါတယ်၊ အခုလိုသတင်းကြားသိရတာ အများကြီးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ အိန္ဒိယ ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်ကြတဲ့ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)၊ နေရူးတို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့မိဘဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ သူတို့နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကိုလည်း ချစ်ကြည်လေးစားပါတယ်”ဟူ၍ ပြောပါသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို စီးကရက်၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များတိုက်ကျွေးပြီး ဧည့်ခံလေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကျွန်ုပ်၏သေတ္တာကို လုံးဝမရှာတော့ပေ။ ဤသည်တို့ကား အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် သူတို့၏ခေါင်းဆောင်ပေါ်ထားရှိသော ချစ်ကြည်ညိုသောစိတ်ဓါတ်၏ သရုပ်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ယင်းကဲ့သို့သော ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ခေါင်းဆောင် ကြီးများနှင့် အတူတွဲ၍ ခါတ်ပုံရိုက်ထားခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးတရားကို ပထမဆုံးအကြိမ် သိရှိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်များမကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည်သို့ တစ်ခေါက်သွားပေးဦးမည်။ ထိုအခါတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် တွဲ၍ရိုက်ကူးထားသော ခါတ်ပုံများကို တွေ့မြင်လျှင်လည်း ထိုအတိုင်းပင် နေပေဦးမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိပါသည်။

+++++

“တိုကျိုတွင် အတူတူ မျက်ရည်ကျခဲ့သည်”

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်) အရိုးပြာကို ဂျပန်ပြည်မှ အိန္ဒိယသို့ယူဆောင်ရေးအဖွဲ့ထဲတွင် ပါဝင်လေသည်။ ထိုအချိန်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်က မစောင့်နိုင်ပေ။ ကိုယ်အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုသောဇာတိက ထိန်းမရအောင်ပင် ခံစားနေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဗမာပြည်ရှိ အိန္ဒိယသံရုံးသို့သွားပြီး အိန္ဒိယသံအမတ်ကြီးနှင့် တွေ့ကာ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ ပြောပြသည့်အကြောင်းအရာမှာ “ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်ပြည်များရှိတဲ့ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)အရိုးပြာကို အိန္ဒိယယူဆောင်လာတဲ့အခါမှာ နယူးဒေလီကို သွားပါမယ်။ ခုလည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)အရိုးပြာရှိတဲ့ ဂျပန်ပြည်ကိုလည်း တစ်ခေါက်လောက်သွားပြီး အလေးပြုချင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သံအမတ်ကြီးက ထောက်ခံစာရေးပြီး ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ အိန္ဒိယသံရုံးကို သံကြိုးစာတစ်စောင်ရိုက်ပေးစေလိုပါတယ်” ဟူ၍ ပြောပြလေသည်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)

ကျွန်ုပ်၏စကားကိုကြားလေသော

အိန္ဒိယသံအမတ်ကြီးက

အားရဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား ...

“အခုလို အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)ကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားရောက်အလေးပြုမယ်လို့ ကြားသိရတာ လွန်စွာမှပဲဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေအတွက် ထောက်ခံစာလည်း ရေးပေးပါမယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့ အိန္ဒိယသံရုံးကိုလည်း သံကြိုးရိုက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်။ စိတ်သာချနေပါ”

သို့ကလိုပြောကြားပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် သံအမတ်ကြီးသည် ထောက်ခံစာရေးပေးပါသည်။ ထောက်ခံစာရ၍ ကျွန်ုပ်သည် သံအမတ်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နိုင်ငံခြားဝန်ကြီးဌာနသို့လည်းကောင်း၊ ဂျပန်သံအမတ်ရုံးသို့လည်းကောင်း သွားရောက်၍ လုပ်စရာရှိသည့် ကိစ္စဝိစ္စများကို ဆက်တိုက်လုပ်ကိုင်နေရပါသည်။ ပြီးနောက်တွင်ကား ပြည်ပင်ပြည်ထွက်ရလေ အောင်လည်း ကြိုးစားရပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ လုပ်ကိုင်စရာရှိသောအလုပ်များကို မနားမနေ လုပ်မှုကြောင့် အလုံးစုံပြီးမြောက်သွားလေပြီ။ ဂျပန်ပြည်သို့သွားမည့်သူများကား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ဇနီး၊ ကျွန်ုပ်၏သမီးထွေးလေး၊ ဤသုံးယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ဇနီးတွင် (၈)လအရွယ်

သမီးငယ်လေးရှိနေချိန်ဖြစ်လေသည်။ အချိန်ကလည်း ဒီဇင်ဘာလဖြစ်နေ၍ လွန်စွာမှ အချမ်းပိုနေချိန်ဖြစ်၏။ ဤသို့သော အအေးရာသီ၏ ဒဏ်ကို ဇနီးနှင့်သမီးထွေးလေး ခံနိုင်ရည်ရှိမရှိကို တွေးရပြန်သည်။ သူတို့အတွက် ဒုက္ခဖြစ်နေလျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ သောကရောက်ရလေသည်။ နောက်ပိတ်တကာ နောက်ပိတ်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေဖြစ်စေ သူတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်၍ဆန်းစစ်ပါသည်။ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရမည့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလှပေ။ သွေးတိုးရောဂါနှင့် အူကျရောဂါ ပေါင်း ဤနှစ်မျိုးသော ရောဂါတို့၏ နှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို လှလှကြီးခံနေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)ကို ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေတို့၏ စိတ်ဓါတ် ဖြင့်သာ “ဘာပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့” ဟုသာ သဘောထားပြီး ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီး ရှိရာသို့ ဆိုင်းမနေတော့ပဲ သွားပါတော့၏။

ဤသို့သော စိတ်ဓါတ်ခိုင်မာမှုကြောင့်သာ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသုံးယောက်သည် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ၁၉၅၇-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၁-ရက်နေ့၌ ဂျပန်ပြည် နိပွန်နိုင်ငံတော်သို့ ကောင်းမွန်စွာရောက် သွားလေသည်။ ဂျပန်ပြည်သို့ရောက်လေသောအခါ အိန္ဒိယသံအမတ်ကြီးအား ဗမာပြည်ရှိ အိန္ဒိယသံ အမတ်ကြီး

ရေးပေးလိုက်သောထောက်ခံလွှာကို ကိုယ်တိုင်ပင် သွားရောက်၍ ပေးပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ဂျပန်ပြည်တွင်ရှိသော အိန္ဒိယသံရုံး၊ ဗမာသံရုံးကား ကျွန်ုပ်အား အစစအရာရာ များစွာကူညီမှုကိုပြုပါသည်။ ယင်းကြောင့် ကျေးဇူးလည်းအထူးပင်တင်ပါ၏။

၁၉၅၇-ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ (၁၃)ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယသံရုံးမှ ပထမ အတွင်းဝန်၊ ပြီးနောက် စကားပြန်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ရှိလေရာ သွားကြ လေသည်။

မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)အရိုးပြာရှိသော နေရာကား တိုကျိုမြို့တော်နှင့် မိုင်လေးဆယ်ဝေးကွာသော(အန်ကူတီ) ဂျပန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မနက် ၁၀-နာရီခန့်တွင် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ရှိသောနေရာသို့ ရောက်ကြပါတော့သည်။

အန်ကူတီ ဂျပန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အနီးတွင် သစ်ပင်ကြီးငယ်များရှိလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်များသည် စိမ်းလန်းစိုပြည်နေကြသည်။ အသံဗလံများကလည်း မရှိ။ အလုံးစုံသည် တိတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဤသို့သောနေရာကား တရားကျင့် ဝါသနာထုံသူများအဖို့ လွန်စွာမှသင့်လျော်သည်။ (ဂါ) တနည်းအားဖြင့် လည်း အဆွေးခါတ်ခံရှိသော အတွေးသမားများအဖို့ တွေးစရာ၊ ဆွေးစရာ ဖြစ်၍နေလေသည်။ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင် ကလည်း သာယာမှုအပေါင်း ခညောင်း၍နေကြလေသည်။

ဤအန်ကုတီဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်လေသောအခါ အလွန်
ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တွေ့ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း
ဝတ်ပြုရန် အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်နှင့် မွှေးရနံ့ကြိုင်သင်းသော ပန်းများ
ကျွန်ုပ်အားပေးပါသည်။ ဆူဘတ် ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာ ခံထားသော
သေတ္တာလေးကလည်း အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် နေရှူး ပြုလုပ်လှူဒါန်းသွားသော ရွှေသားအစစ်ဖြင့်
ပြုလုပ်ထားသည့် ရွှေကျောင်းဆောင်လေးအတွင်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ အိပ် ပျော်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှို့လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဂျပန်တို့၏
ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကန်တော့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက် ဖြင့် အမွှေးတိုင် မီးညှို့လိုက်၏။
အမွှေးတိုင်၏ အမွှေးရနံ့များက ကျွန်ုပ်၏နာဝယ် လာပြီး ကလိ၍ နေကြလေသည်။

ထိုစဉ်ဝယ် ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီးက ရွှေသားအစစ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ကျောင်းဆောင်လေး၏ မှန်တံခါးကို ဖွင့်ပြလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏
အရိုးပြာကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

သည်အခါသမယဝယ် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲဝယ် ဆို့၍တက်လာ၏။
အလွန်ကြီးမားသော ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုများ စုပေါင်းပြီး ရင်ညွန့်ပေါ်သို့
တက်လာကြခြင်းဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)၏ အရိုးပြာများကို ကျွန်ုပ်သည် တွေ့တွေ့ကြီး
စိုက်ကြည့်နေ၏။ ယင်းသို့ကြည့်နေစဉ်ပင် မျက်ရည်ပူများသည် ကျွန်ုပ်၏ပါးပြင်ပေါ်သို့
လိမ့်၍လိမ့်၍ စီးဆင်းလာ ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းအဖျတ္တသန္တာန် စိတ်ထဲ၌.. ""ဪ.. ကံဆိုးရှာသော
ငါ့မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ရပါလျက်နဲ့
စကားလေးမှပြန်မပြောနိုင်တဲ့ ဘဝ ပေတကား""ဟူ၍ တွေးမိပြီး လွမ်းတ သဖြစ်ရပါ၏။

ဤအတောအတွင်းဝယ် ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏အနားသို့
တိုးကပ်လာသည်။ ပြီးနောက် ပြောကြားသည့်စကားတစ်ခွန်းမှာ ""အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ်
မစ္စတာနေရှူးလာတုန်းက.. သူ့ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကိုတွေ့တော့ ခု
ခင်ဖျားလိုပဲ မျက်ရည်တွေ ပြိုင်ပြိုင် ကျတယ်""ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီးဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို လွန်စွာမှချစ်ခင်ပါသည်။
သူ့ကို ပို့သသော ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာအဟုန်သည် ""ကျောက်တောင်ပိုးထိုး၊
ပင်လယ်ရေခန်း""သည့်တိုင်အောင် ကုန်နိုင် လိမ့်မည်မထင်ပေ။

ပြီးနောက်မှ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို့(စ်)ကို သတိရ၍ လွန်စွာဝမ်းနည်းသော
စိတ်ဓါတ်ဖြင့် သူ့ကို ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလျက်ရှိပါသည်။ ဤတွင် ဂျပန်တို့၏
ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ခေါင်းလောင်းတီးခြင်း၊ သားရေယပ်တောင်ကို
တီးခတ်ခြင်းများပြုလုပ်လေသည်။ မြန်မာအမျိုးသားများ ကြေးစည်ထုသည့်
သဘောမျိုးဖြစ်ပါသည်။

အလုံးစုံပြုလုပ်ဖွယ် ကိစ္စကြီးငယ်များ ပြုလုပ်ပြီးစီးလေသောအခါ၊ ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီးက တရားဓမ္မများကို ကျွန်ုပ်တို့အား ဟောကြားပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တရားဓမ္မများ နာကြပါသည်။

ဤအန်ကူတီ ဂျပန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝယ် တရားဓမ္မနာကြားနေရသည်မှာ နာရီပက်ခန့် ကြာနေချိန်၌ စက္ကန့် မိနစ်တိုင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုဖြင့် ရင်ဆိုင်၍နေရလေသည်။

ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီးဖတ်နေသော တရားဓမ္မကျမ်းစာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်က အမှတ်မထင် ယူ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရေးသားထားသည့်စာများမှာ တရုပ်ရှေးဟောင်းစာပေဖြင့် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ရေးသားထားသည့် အကြောင်းအရာကား ...“လောကကြီးမှာ ဘယ်လောက်ပင် ကြီးကျယ်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်.. တစ်နေ့ကျ သေကျေပျက်စီးရင် ပြာအတိဖြစ်မှာပဲ” ဟူ၍ ရေးသားထား လေသည်။

သောကမီးလောင်ကျွမ်းနေသော ကျွန်ုပ်က ဤစာပိုဒ်ကို သွား၍မြင်လေသောအခါ ပို၍ ဆိုးပါသည်။ သဘောက“ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ..၊ ဆက်ဆံခြင်းကား၊ ကွေကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေတကား” ဟူသော မြန်မာစာပေထဲကစကားနှင့် ဆင်သလိုလိုရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)ကို အလေးပြုပြီးနောက် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ အန်ကူတီဘုရားကျောင်းအပ၌ ရေးသားထားသော စာပိုဒ်မှာ..

Renkoji Temple
In which
the ashes of Chandra Bose
are preserved

ဟူ၍ရေးသားထားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီး များနှင့် တွေ့လေသူများက မိတ်ဖွဲ့ကြမည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြမည်။ စားသောက်ပွဲကြီးများ ကျင်းပပြီး ပျော်ကြပါကြမည်။

ကျွန်ုပ်၏ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးပုံက ဤသို့မဟုတ်ပါပေ။ ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့အနီးက (အန်ကိုတီ) ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝယ် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်) အရိုးပြာကို အလေးပြုစဉ် မစ္စတာနေရှူးသည် မျက်ရည်ကျခဲ့သည်။ သို့ကလို ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်အတူ တစ်နေရာထဲဝယ် အတူမျက်ရည်ကျခဲ့ဖူးသူကား၊ ဤကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ဝယ် ရှာမှရှားပေလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)တစ်ယောက် သေကြပျက်စီးခြင်း၏ တရားခံအစစ်သည် တခြားမဟုတ်၊ ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိရှိသမျှသော လူသားတိုင်း ကြောက်ရွံ့နေသော (စစ်)ကြီးကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

SARHWA SAT SU KEEPS HIS WORD: "Sarhwa" Sat Su, businessman, best friend and friend of Netaji Subhas Chandra Bose, was as good as his word when he said he would join the official Indian mission going to Tokyo to receive the ashes of the late Mr. Bose. When the Mission was delayed, U Sat Su went to Japan on his own, and received VIP treatment in Tokyo. Here he is seen with the head priest of the shrine (40 miles from the city) where the ashes of the late Subhas Chandra Bose are enshrined. With them (on extreme left) is Mr. D. Hejwadi, First Secretary (Commercial), Indian Embassy in Tokyo.

(၁၉၅၇-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်နေ့ထုတ်
အင်္ဂလိပ် နေ့ရှင်းသတင်းစာမှ)

(၁၉၅၇-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်နေ့ထုတ်
အင်္ဂလိပ်နေ့ရှင်း သတင်းစာမှ -)

+++++

“၁၂ နှစ်တိုင် မမေ့နိုင်”

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)အတွက် ဂျပန်ယမ် ၁၀၀၀၀ လှူဒါန်း ခဲ့သည်။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း အလေးပြုခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်သင့် လုပ်အပ်သောကိစ္စဂိစ္စကြီးတစ်ခု ပြီးမြောက်သွား၍ လွန်စွာမှ ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိလေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဂျပန်ပြည်၌ နေနိုင်ခွင့်ရှိသော အချိန်ပိုများကို ကျွန်ုပ်နှင့်အမျိုးတူသော တရုတ်အမျိုးသားများ၊ ဂျပန်ခေတ်ဝယ် ဗမာပြည်သို့ လာရောက်အုပ်ချုပ်ဖူးသည့် စစ်မှုထမ်းဟောင်း များ၊ ဂျပန်အမျိုးသား မိတ်ဆွေများနှင့် ထပ်မံ၍ တွေ့ရလေသည်။ သူတို့နှင့်တွေ့ဆုံခြင်းကား ကိုယ့်မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်ပြန်တစ်ပြည်လုံးကို လျှောက်၍ လည်ပတ်ကြ၏။

သမတ

ထရူးမင်း

အနုမြူဗိုလ်

ဤကာလက မီးရထားတွဲများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဟော်တယ်ကြီးများ၏ စားသောက်ခန်း များ၌လည်းကောင်း၊ ဂျပန်အမျိုးသားများသည် တစ်ခွန်းတည်းသော မကျေနပ်သည့်စကားသံကို ကြားနေရသည်။ ထိုစကားက အခြားမဟုတ်၊ ဟီရိုရှီးမားနှင့် နာဂါဆာကီမြို့များပေါ်သို့ အမေရိကန်က အနုမြူဗိုလ်နှစ်လုံးချသည်ကို မကျေနပ် နာကျည်းနေကြကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြသည့်အသံကို ကျွန်ုပ်သည် နားနှင့်ဆပ်ဆပ် ကြားရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျပန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းများနှင့် အခြားမိတ်ဆွေများကို ကျွန်ုပ်သည် စကားစပ်မိ၍ မေးကြည့်မိ၏။

ကျွန်ုပ်စပ်စု။ ။ နေစမ်းပါဦးမိတ်ဆွေ.. ဂျပန်အမျိုးသားတွေဟာ
ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် တောင် အမေရိကန်တွေအပေါ် စိတ်နာကျည်းနေရပါသလဲ။

မိတ်ဆွေ။ ။ ဒါကတော့ .. ဟီရိုရီးမားနဲ့ နာဂါဆာကီမြို့ပေါ်ကို
အနုမြူငရဲပုံးချပြီး ကျွန်တော်တို့ဂျပန်အမျိုးသားတွေကို လူမဆန်တဲ့နည်းနဲ့
နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်လို့ပဲ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်ကပြုံး၍

နပ်။ ။ ခုကိစ္စမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြစ်ချက်မကင်းဘူး မဟုတ်လား.. ခင်ဗျားတို့
ဂျပန် အစိုးရကလည်း စစ်မကျေညာခင် ပုလဲကျွန်းကိုသွားရောက်ပြီး စစ်သင်္ဘောနဲ့
ဆိပ်ကမ်းတွေကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့က
ကလဲ့စားချေတဲ့သဘောနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ဖန် ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ ပုံးချတာဖြစ်မှာပေါ့။

ဆွေ။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်အစိုးရက ပုလဲကျွန်းကို
စစ်မကျေညာခင်သွားရောက်ပြီး အမေရိကန်ရဲ့ စစ်သင်္ဘောတွေနဲ့ ဆိပ်ကမ်းကို
ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ မငြင်းပါဘူး။ ဒါ မှန်ပါတယ်။ တစ်တိုင်းပြည်နဲ့ တစ်တိုင်းပြည်
စစ်ဖြစ်တဲ့အခါမှာ စစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နေရာ ကိစ္စတွေကိုသာ ရွေးပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့ပါတယ်။
ဒီလိုပြုလုပ်တာဟာလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ စစ်နဲ့မပတ်သက်တဲ့
အပြစ်မဲ့ပြည်သူလူထုကြီးကို ရွေးပြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် သတ်ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်က ဟီရိုရီးမားနဲ့ နာဂါဆာကီမြို့မှာနေကြတဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ သိန်းနဲ့ချီပြီး
အသေခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသိဉာဏ်ရှိပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ရင့်ကျက်သူတိုင်းဟာ
ဒီကိစ္စတွေ့မိရင် အလွန်စိတ်နာစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာရှိတဲ့
ဂျပန်အမျိုးသားတွေဟာလည်း ဒီတစ်သက်မှာတော့ အမေရိကန်ရဲ့
ရက်စက်မှုအမဲကွက်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ ဖျက်မရအောင် အသဲနှလုံးမှာ စွဲနေမိပြီ။ ပြီးတော့
ကလဲ့စားဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာလည်း တစ်ဖက်ဖက်က အစပြုရင် တစ်သက်လုံး ပြီးနိုင်တဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာဆိုပါစို့..။ အမေရိကန်ရဲ့ ပုလဲကျွန်းကို ဂျပန်အစိုးရက စစ်မကျေညာခင်
သွားရောက်ဖျက်ဆီးလို့ အမေရိကန်က ဟီရိုရီးမားနဲ့ နာဂါဆာကီမြို့က
အပြစ်မဲ့တဲ့မြို့နေလူထုကို အနုမြူငရဲပုံးချပြီး သတ်ပစ်တယ် ဆိုပါတော့။ အဲ .. တစ်နေ့ကျရင်
ကျွန်တော်တို့ဂျပန်ဟာလည်း အနုမြူငရဲပုံး လုပ်နိုင်တဲ့ သမယမှာ အမေရိကန်ပြည်သူအများ
နေထိုင်တဲ့မြို့ကို ပြန်လည်ပြီး ပုံးမချဘူးလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ပါဘူး။

မိတ်ဆွေပြောသောအချက်များမှာ ပိုင်လှသည်။ အချက်ကျလှသည်။
သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သူ့ပြောစကားကို ဘာမျှပြန်၍ မပြောနိုင်ပေ။ သူ
ဆက်၍ပြောသော စကားကိုသာ အသာဆက်ပြီး နားစွင့်နေလေ၏။

ဆွေ။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဟီရိုရီးမားနဲ့ နာဂါဆာကီမြို့ကို အနုမြူငရဲပုံးချမှုကြောင့်
တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူသားတွေဟာ .. အလွန်အံ့ဩပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။
ဒီလို လူမဆန်တဲ့ အမေရိကန်ရဲ့ ရက်စက်မှုကြီးကိုလည်း တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်

မမေ့နိုင်လောက်အောင် ဦးနှောက်မှာ သံမှိုနဲ့နှက်ထားသလို စွဲမြဲလို့နေကြတယ်။ ခုလိုဖြစ်ရတဲ့ တရားခံအစစ်ကတော့ ကျွန်တော့်အထင် ထရူးမင်း (Truman) ကြောင့်ပဲ။ တစ်ကယ်လို့ ဒီအချိန်ထိ ရုစဘဲ (Roosevelt ၁၂-၄-၄၅ နှစ်၌ဆုံးပါးသွားသော အမေရိကန်သမ္မတဟောင်း) သာ အသက်နဲ့ခန္ဓာအိုးစားမကွဲ သေးဘူးဆိုရင် .. ကျွန်တော်တို့ဂျပန်ပြည်အပေါ် အနုမြူဗုံးကျနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ထရူးမင်းကတော့ သမ္မတရုစဘဲရဲ့ ဝါဒလမ်းစဉ်ကို ဆန့်ကျင်သူဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ထရူးမင်းအနေနဲ့ ကလဲ ဂျပန်ကို စစ်နိုင်ဖို့တစ်ခုထဲသာ တွက်ထားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်သာနိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သို့သောရက်စက်မှုကိုမဆို ကျူးလွန်ပုံသုတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။

နှောက်ပြီးတော့ ဂျပန်ပြည်ပေါ်အနုမြူဗုံးကျတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ စစ်သတင်းတစ်ခုကို ကြားထားတာလည်းရှိပါတယ်။ ဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၄၅-ခုနှစ် စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားလို့ ဂျပန်ပြည်ကို လာရောက်အုပ်ချုပ်သူ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ကြီးကို အလွန်ချောလှပြီး ခေတ်ပညာတတ်ဂျပန်အမျိုးသမီးက သူလျှို (Spy) လုပ်ကာ ယူလာတဲ့သတင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်တုန်းက အမေရိကန်အစိုးရမှာ အနုမြူဗုံးသုံးလုံးသာရှိပါတယ်။ တစ်လုံးက အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာကိုသွားပြီး တိတ်တဆိတ်စမ်းသပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ၂လုံးကို ဟီရိုရီးမားနဲ့ နာဂါဆာကီမြို့ကို တစ်လုံးစီပုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန်မှာရှိတဲ့ အနုမြူဗုံးတွေကုန်ပြီ။ ဒီလို အနုမြူဗုံး နှစ်လုံး အသုံးပြုရက်သားနဲ့ ဂျပန်က လက်နက်မချဘူးဆိုရင် အမေရိကန်အစိုးရ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။

ဟီရိုရီးမားမြို့ အနုမြူဗုံးမချခင် အမေရိကန်အစိုးရက ဂျပန်အစိုးရကို လက်နက်ချပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျပန်အစိုးရက ဂရုမထားအရေးမစိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အမေရိကန်အစိုးရက ၁၉၄၅-ခု ဩဂုတ်လ ၆-ရက်နေ့မှာ ဟီရိုရီးမားမြို့ကို အနုမြူဗုံးချလိုက်ပါတယ်။ အမေရိကန်အစိုးရက ဂျပန်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို လက်နက်ချလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်။ အမေရိကန် မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ဩဂုတ်လ ၇-ရက်နေ့မှာ ဂျပန်အစိုးရနဲ့ ပြည်သူလူထုဟာ မန်ချူးရီးယားပြည်ကို ရွှေ့ပြောင်း ပြီး ဒီကမှတစ်ဆင့် ရေရှည်စစ်ပွဲကြီးဆင်နွှဲနိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ ပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်ရှိ ကျွန်းသုံးကျွန်းဟာ ပြာကျသွားတဲ့အချိန်ထိ ပြန်လည်ခုခံဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိပါတယ်။ အမှန်တော့ မန်ချူးရီးယားပြည်နယ်ဟာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပြည်နယ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိုသာရောက်သွားရင် အမေရိကန်အစိုးရဟာ အနုမြူဗုံးဘယ်နှစ် လုံးဘဲ သုံးသုံး အရေးထားစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ နယ်မြေထဲမှာ ရှိရှိသမျှလူတွေကိုလည်း ကုန်အောင် မသတ်နိုင် ပါဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

၁၉၄၅-ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၉-ရက်နေ့ နံနက် ၄-နာရီ အချိန်မှာ ရုရှားစစ်တပ်ဟာ မန်ချူးရီးယားပြည်နယ်ထဲကို ဝင်ရောက် လာပါတယ်။ အဲဒီနေ့ နံနက် ၁၁-နာရီ ၂-မိနစ် (၇-

နာရီအကွာမှာ) နာဂါဆာကီမြို့ကို အမေရိကန် အနုမြူပုံးတစ်လုံးကြဲလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အမေရိကန်အစိုးရက ဂျပန်လက်နက် ချ မချ သတင်းကို စောင့်မျှော်နေပါတယ်။ ဂျပန်တပ်မတော်အနေနဲ့က ဒီလိုအနုမြူပုံးသုံးမှုကြောင့် ဘယ်လိုမှဖြစ်မသွားပါဘူး။ ကြောက်လည်းမကြောက်ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့သုံးရက်လွန်မြောက်လာတဲ့ အခါမှာ ဘယ်လိုမှ အကြောင်းထူးမလာတာကြောင့် ကြားနေနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ ဆွစ် (Swiss) အစိုးရမှတစ်ဆင့် ဂျပန်အစိုးရကို ဂျပန်ဘုရင်အုပ်ချုပ်မှုစံနစ်ကို မပြောင်းလဲပဲ ချွင်းချက်နဲ့လက်နက်ချဖို့အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဂျပန်ဘုရင်ကလည်း တိုင်းသူပြည်သူတွေကို ချစ်ခင်ကြင်နာတဲ့စိတ်ကြောင့် ဒီအတိုင်း စကားတည်ရင် လက်နက်ချပွဲမယ်လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဒီလို ချွင်းချက်နဲ့ ဂျပန်အစိုး ရဟာ ဩဂုတ်လ ၁၀-ရက်နေ့မှာ တရုပ်-အမေရိကန်-အင်္ဂလိပ်-ရုရှား- လေးနိုင်ငံရှေ့မှာ လက်နက် ချလိုက်ပါတယ်။

အမေရိကန်ရဲ့ အနုမြူပုံးကြောင့် ဟီရိုရှီမားမှာ ဂျပန်အမျိုးသားပေါင်း ၂၁၉၀၈၆-ယောက် နာဂါဆာကီမြို့မှာ ၁၅၇၀၇၆-ယောက် အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူလူထုတွေ သေကြေပျက်စီးရတယ်။ အနုမြူပုံးဒဏ်ကြောင့် ခုချိန်ထိ ရောဂါအမျိုးမျိုးခံစားနေရတာတော့ ယနေ့အထိပဲ။ ကမ္ဘာ့ဥပဒေ အတိုင်းသာပြောရရင် ခုလို စစ်နဲ့မပတ်သက်တဲ့ ပြည်သူလူထုကို သိန်းနဲ့ချီပြီး သတ်ဖြတ်ထားတာဟာ လုံးဝကို တရားမဲ့တမှု မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဂျပန်ပြည်သူအများစုက အမေရိကန်အစိုးရကို အော့နုလုံးနာနေပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ အိုကီနာဝါ (OKINAWA) ဖီလစ်ပိုင်ကျွန်း ကျွန်းတိုက်ပွဲတွေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စစ်အင်အားပြိုင်ပြီး အနိုင်တိုက်ခိုက်မှု ကြောင့် စစ်သားပေါင်း ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး သေကြေခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ဘူး။ နာကျည်းစရာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ စစ်ပြိုင်ဆိုင်မှုပဲဖြစ်တယ်။ ခုတော့ စစ်နဲ့မပတ်သက်တဲ့ပြည်သူ တွေကို ပုံးနဲ့ချသတ်တာကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်အရပ်ဆိုးပါတယ်။ သဘောပြောရရင် လူကြီးချင်း ရန်ဖြစ်တာကို မနိုင်လို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ကလေးနဲ့ လူအိုတွေကို သွားရိုက်သတ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အမေရိကန်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး...။

နိပ်။ ။ ဒါထက် စောစောက ခင်ဗျားပြောသွားတဲ့စကားထဲမှာ ဩဂုတ်လ ၉ရက်နေ့ (နာဂါဆာကီကို အနုမြူပုံးချသောနေ့)မှာ မန်ချူးရီးယားပြည်ကို ရုရှားတပ်မတော်ဝင်လာတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတုန်းက ဂျပန်စစ်အင်အားနဲ့ ရုရှားတပ်မတော်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်ပုံမလား ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် မိတ်ဆွေသည် တွေဝေစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးနောက်မှ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်လေသည်။

ဆွေ။ ။ ရှုရှားစစ်တပ် မန်ချူးရီးယားပြည်ကို ဝင်ရောက်လာတာဟာ ဘာနဲ့ အလားသဏ္ဍာန် တူသလဲဆိုရင် လက်ပေ့ပွဲမှာ တစ်ဦးကလဲနေတော့မှ လာပြီးယှဉ်ပြိုင်ပုံတဲ့ သတ္တိကြောင်သူနဲ့ တူပါတယ်။ မန်ချူးရီးယားပြည်ကို ရှုရှားစစ်တပ်ဝင်လာပေမယ့် ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ မကြောက်ရွံ့ပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုရင် ရှုရှားပြည်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ်ဖိတ်-လောက်က ကျွန်တော်တို့ဂျပန်ကို ရှုံးနိမ့်သွားဖူးတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ပဲ။ ဒါဟာ ကမ္ဘာအသိပဲဖြစ်ပါတယ်။ မန်ချူးရီးယားပြည်ထဲမှာ ဂျပန်စစ်သားပေါင်း သိန်း ၃၀-ကျော်ရှိပါတယ်။ ဒီစစ်သားတွေ သုံးပုံတစ်ပုံထားပြီး ကာကွယ်လိုက်ရရင် ရှုရှားဟာ ထွက်ပြေးသွားမှာပဲလို့ ကျွန်တော်မြင်တယ် ...။

နောက်တစ်ချက်က အမေရိကန်ဟာ ဖက်ဆစ်ဒါနီကြီးဖြစ်တဲ့ အီတလီ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံတွေ ကိုတော့ အနုမြူပုံးမသုံးပဲ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်ကိုတော့ အနုမြူပုံးလာသုံးတာဟာ စဉ်းစားစရာ တစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ ဒို့ဥရောပနိုင်ငံအချင်းချင်းတော့ မသေစေနဲ့၊ အာရှတိုက်သားတွေတော့ သေစေဟဲ့ ဆိုတဲ့ မကောင်းတဲ့စေတနာမျိုးထားမှန်း ဒီနေရာမှာ အကဲခတ်လို့ရပါတယ်။

ခုအချိန်မှာ ဂျပန်နဲ့ အမေရိကန်ဟာ ဥပမာပြောရရင် ... နာမည်ကျော် တရုပ်ရှေးဟောင်း ရာဇဝင်ထဲက ဂူကီ (Wuki) လိုဖြစ်နေကြပြီ။ ဂူကီရာဇဝင်ဟာ အလွန်ပဲကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဂူက .. တစ်တိုင်းပြည်၊ ကီ က တစ်တိုင်းပြည်၊ ဒီနှစ် ပြည်ထောင်ဟာ ဘယ်တော့မှမတည့်ကြဘူး။ သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်ဖြစ်နေလို့ တစ်လှည့်စီ ကျွန်ဖြစ်ပြီး နေကြပါတယ်။ တစ်ပြည်ထောင်နဲ့ တစ်ပြည်ထောင်ဟာ အနှစ် ၂၀-၃၀ အတွင်းမှာ ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေတတ်ပါတယ်။ ဒီရာဇဝင်အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အမေရိကန်ဟာလည်း ကမ္ဘာ့ရန်သူ ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က နိုင်ထက်စီးနင်းပြုထားရင်.. လက်စားချေ လို့ ဘယ်တော့မှ မပြီးနိုင်တော့ဘူး...။ ဒါကိုပဲ အဖန်တလဲလဲ သံသရာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

နပ်။ ။ ဒါဖြင့်.. ခင်ဗျားတို့ဟာ အမေရိကန်ကို တန်ပြန် ကလဲ့စားချေမှာပေါ့။
မိတ်ဆွေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

နပ်။ ။ ဘယ်တော့လောက် ကလဲ့စားချေမှာလဲ။

ဆွေ။ ။ နောက် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ အမေရိကန်ကို ကလဲ့စား ချေပြုပါမယ်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။

ကျွန်ုပ်သိမှတ်ထားသမျှ အာရှတိုက်သား ဂျပန်အမျိုးသားများသည် တခြားလူမျိုးများနှင့်မတူ အလွန် အမှတ်အသားကြီးသော လူမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခုခုကိုမှတ်သားထားလျှင် အသဲစွဲအောင်ပင် မှတ်မိနေတတ်သည်။ သေတပန် သက်တဆုံးအထိလည်း မှတ်သားထားတတ်သည်။ စကားတစ်လုံးကို ပြောလျှင်

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း လုပ်၏။ လုပ်သည့်အတိုင်းလည်း ပြောပါသည်။ အလုပ်နှင့် အပြောညီသော လူမျိုးဖြစ်လေသည်။

မိတ်ဆွေပြောစကားအရဆိုလျှင် နောက်နှစ်ပေါင်း ၃၀-တည်းဟူသော ကာလက မဝေးကွာ လှတော့ပေ။ မကြာမီ ရောက်လာချေတော့မည်။

နောင်နှစ်ပေါင်း ၃၀-တည်းဟူသောကာလက ၁၉၇၁-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈-ရက်နေ့ သည်ကား နှစ်ပေါင်း ၃၀-ပြည့်သော နှစ်ဖြစ်လေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား ၁၉၄၁-နှစ်ကကဲ့သို့ ပုလဲကျွန်းကို အလစ်သွား၍ ဗုံးကြဲတော့မည်မဟုတ်၊ အမေရိကန်တိုင်းရင်းသားများနေထိုင်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို သွားရောက်၍ ကလဲ့စားချေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့ကလိုသာ ကလဲ့စား လက်စားချေမှုကြီး ဖြစ်လာပါလျှင် နောင်တခေတ် ကမ္ဘာ့အရေးသည် အတော်ကြီး ရင်လေးဖွယ်ရာကောင်းပါသည်။ အနာဂတ်ကိုတွေးကာ စိုးရိမ်တတ်သူဖြစ်ပါက ကြောင့်ကြပူပန်၍ပင် ပြီးနိုင်တော့အံ့မထင်။

လွန်လေခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀-ကျော်က ရုရှားနှင့်ဂျပန်သည် စစ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ကြီးကျယ်လှသော အကြောင်းရှိ၍မဟုတ်၊ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စငယ်ကလေးများကစပြီး စစ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤကာလက ရုရှားပေါ်ကို ဂျပန်က မကျေနပ်ချက်များကြောင့် လျှို့ဝှက်ကြံ၍ သေနတ်ကောင်းများကို ပြုလုပ်ထားပါသည်။ ထိုသမယက လက်နက်ကောင်းများသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ မထွန်းကားသေးပေ။ ပြီးနောက် စစ်တလင်းကလည်း အလွန်ကျယ်ပြန့်သော သဲကန္တာရကြီးဖြစ်ပါ၏။ သည် သဲကန္တာရကြီးမှ သဲပွင့်များသည် သေနတ်ထဲဝင်လျှင် သေနတ်သည် ပစ်ခတ်၍မရတော့ပေ။ ဤအချက်ကို ကြိုတင် တွက်ဆထားသောဂျပန်များက သဲများဝင်သော်လည်း သေနတ်များပစ်၍ရလေအောင် တင်ကြို ပြုလုပ် ထားလေသည်။ ယင်းသို့သော ကြိုတင်တွက်ဆမှုကြောင့်လည်း.. ရုရှားကို ဂျပန်က အောင်နိုင်ခဲ့ လေသည်။ ဤကား ဂျပန်အမျိုးသားများနှင့် ပတ်သက်သော သာဓကတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ခုတစ်ကြိမ်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့လေသော ဂျပန်မိတ်ဆွေတစ်စုက ကလဲ့စားချေမည်။ လက်စားချေမည်။ တန်ပြန်ဦးမည်ဟူ၍ ဆိုလေပြီ။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဤသို့သော အရေးအရာများ ကြားထဲ၌ ဘာမျှထင်မြင်ချက် မပေးလိုပေ။ ကျွန်ုပ်လူ့ဘဝမှာ ဆက်လက်၍နေထိုင်သမျှသော တိုတောင်းလှသည့် ကာလကလေးအတွင်း၌ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လူသတ် ပွဲကြီးများ၊ စစ်ပွဲကြီးများ၊ တစ်မျိုးသားလုံးဆိတ်သုဉ်း ပျက်စီးသွားနိုင်သော အနမြူစစ်ပွဲကြီးများ ကို မမြင်၊ မတွေ့၊ မကြားမသိရလျှင် သေပျော်နေပျော်ပါပြီဟူ၍သာ အောက်မေ့မိပါသည်။ ဤမကောင်းသော စစ်နှင့်လည်း ဘယ်သောကာလမျှ ရင်မဆိုင်ပါရစေနှင့်ဟုလည်း အစဉ်အမြဲ ဆန္ဒပြုလျက်ရှိပါပေသည်။

+++++

“ကွေ့ကွင်းကွဲကွာ”

ကျွန်ုပ်၏ လွန်စွာချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်) ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း၏ တရားခံ အစစ်သည်ကား “စစ်” ပင်တည်း။

စစ်ဟူသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားများကို ဘယ်အခါသမယမျှ ကောင်းကျိုးမပြု။ သားတကွ၊ မယားတစ်ကွ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းချင်းလည်းကွဲ၊ ချစ်သူချင်းလည်းကွဲစေနိုင်ပေသည်။ ဤမကောင်းသောစစ်ကြီးကပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်)ကို ဒီတစ်သက်တွင် ဘယ်တော့မျှ မတွေ့ရလေအောင် ခွဲလိုက်ပေတော့သည် တကား။

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာနေရှူးနှင့် တွေ့သောအကြိမ်သည် လွန်စွာမှ နည်းပါးခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် နေရှူးကိုတွဲ၍ တရုပ်၊ ဗမာ၊ အိန္ဒိယ သတင်းစာများက ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ချို့သော သတင်းစာများထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား “အိန္ဒိယစပ်စု” ဟူ၍ပင် ဘွဲ့ကမ္ပည်း ပေးထားသည်အထိ ဖြစ်နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိန္ဒိယသို့သွားရန် ပြည်ပင်ပြည်ထွက်လက်မှတ် ပြုလုပ်ထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်လေသောအခါ မိတ်ဆွေကြီး ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘို(စ်) မွေးရပ်မြေ ဖြစ်သော ကလကတ္တားမြို့ (Sughar Road) သို့ သွားမည်။ ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေကြီး၏ ဆွေမျိုးများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံပေးဦးမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသည်။

ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ဤမကောင်းသောစစ်ကြီးကြောင့် ကမ္ဘာကြီးဝယ် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စဉ်ဝယ် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် “ကွေ့ကွင်းကွဲကွာ”သောသူပေါင်း ဒုနှင့်ဒေးရှိပေမည်။ စစ်ဖြစ်သော အခါသမယကျလေမှ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၏အရသာကို ကောင်းကောင်းကြီးသိရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာမြေပြင်ဝယ် မကောင်းသောစစ်ကြီးပပျောက်ပြီး ကောင်းသော ငြိမ်းချမ်းရေး ရောက်ပါစေဟူ၍ အစဉ်အမြဲ ဆန္ဒပြုလျက်ရှိပါပေ၏။

ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိသမျှ ဗမာပြည်တွင် ဗမာ၊ တရုပ်၊ အိန္ဒိယအမျိုးသား ဤသုံးဦးညီညွတ်ခဲ့သော သမယမှာ ဂျပန်ခေတ်တွင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ဗမာ့တပ်မတော်ရန်ပုံငွေထည့်ဝင်ခြင်းကိုပင် လေလံဆွဲသကဲ့သို့ သူ့ထက်ငါများလေအောင် အပြိုင်ကြဲခဲ့ကြပါသည်။ ဤစေတနာ ဤစိတ်ဓါတ် အစဉ်အမြဲရှိနေပါက ဤလူမျိုးသုံးဦးသည် အမြဲညီညွတ်ပြီး ထာစဉ်ချစ်ကြည်၍နေကြပေမည်မှာ မလွဲပေ။

+++++

“အင်းစိန် အောင်ပွဲ”

ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအကြောင်းကို ရေးရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏ဝါသနာကား အဘယ်မည်သော အလုပ်မျိုးကိုမဆို စပ်စပ်စုစုလုပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများမသိသေးသော အကြောင်း အရာများကို စပ်စပ်စုစုပင် သိတတ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ပွဲလမ်းကြီးများ၊ ဧည့်ခံပွဲကြီးများလိုလိုပင် ကျွန်ုပ်တက်ရောက်သည်က များပါ၏။ တတ်နိုင်သမျှ လူအများစုဝေး၍ပြုလုပ်သော လုပ်ငန်းတိုင်းလိုလို အားပေးကူညီခဲ့ပေသည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်၏ဝါသနာဟုဆိုလျှင် မမှားပေ။

၁၉၄၉-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁-ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ကုန်သည်ကြီးများအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီး စိန်ဘရားသား ဦးထွန်းစိန်၊ ဦးဆင်- ဒေါ်ဌေး (သား) ဦးမောင်မောင်၊ ဦးသံတိုင်၊ ဦးမြရင်တို့ ရောက်လာကြပါသည်။ သူတို့ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ လာရခြင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်သောအခါ “အင်းစိန်အောင်ပွဲ တပ်ပေါင်းစုံဂုဏ်ပြုပွဲအတွက် တပ်မတော်သားပေါင်း ၁၅၀၀ အပြင် ဧည့်သည်တော် လူ ၃၀၀ ခန့် တက်ရောက်မည့်ပွဲကို ဦးစပ်စုက တာဝန်ယူပြီး ကူညီစေချင်ပါတယ်” ဟူ၍ဆိုလာ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မိတ်ဆွေအများပေးအပ်သော တာဝန်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

တပ်ပေါင်းစုံချီးကျူးပွဲ၌ နံမည်ကျော် ပက်ရှင် အောင်ဌေး
အဖြစ်ဖြင့် ချော်မြေသည်၊ ကြွစေ့ကလာသော ပရိသတ်က
ရာတန်စက္ကူဖြင့် ပုံးအုပ် သွားတောက်အောင်
ဆုချကြသည်

“အန်းစိန်အောင်ပွဲ” အထိန်းအမှတ်ပွဲသဘင်ပြုလုပ်သော နေရာကား ၈-မိုင် ပဲရောဦးဆံနီ၏ ခြံ၌ ဖြစ်လေသည်။ နေ့ရက်ကား ၁၉၄၉-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၅-ရက်နေ့၌ ဖြစ်လေသည်။

ကြွရောက်လာကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း ၂၀၀ နီးပါးကို ကျွေးမွေးရေးတာဝန်မှာ မသေးငယ်လှပါ။ အလုံးစုံ ချောချောမောမောဖြစ်ရလေအောင်လည်း တာဝန်ကြီးလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပွဲတိုင်းကျော် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၍ တော်ပေသေးသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ဤပွဲသဘင်ကြီးဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အိန္ဒိယအမျိုးသား တော်တော်များများကလည်း သူတို့တက်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီအားပေးကြပါသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် များစွာအခက်အခဲနှင့်မတွေ့ရပဲနှင့် အောင်မြင်ပြီးစီးသွားလေသည်။

လာရောက်ကြသော ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တပ်ပေါင်းစုံမှ စစ်ဗိုလ်ကြီးငယ်တို့ဖြစ်ပါသည်။

စုစုပေါင်း ၁၅၀၀ ရှိပါသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်က စိန်ဘရားသား ဦးထွန်းစိန်အား
 ဗမာကုန်သည်ကြီးအသင်း နည်းတူ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တပ်ပေါင်းစုံအပေါ်
 မေတ္တာထားသူများဖြစ်ပါ၍ တပ်ပေါင်းစုံကိုလည်း တရုတ်အမျိုးသားများအနေဖြင့်
 ထမင်းစားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပလိုကြောင်းကို ပြောကြည့် ပါသေးသည်။

ဦးထွန်းစိန်က သူလည်း စစ်ဗိုလ်များကိုမေးကြည့်ပြီးမှ အကြောင်းပြန်ပါမည်ဟု
 ဆိုပါသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား စစ်ဗိုလ်များသည် ကိုယ့်တပ်ရင်းရှိရာသို့
 ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်ပါ၍ ဤကျွန်ုပ်တို့ တရုတ်အမျိုးသား ထမင်းစားပွဲကြီးမှာ မဖြစ်လာခဲ့ပေ။

ခဲမှယာသို့ ဦးစင်ရ၊ ဦးရွှေဘော်၊ စိန်ဘရားသား၊ ဦးထွန်းစိန် (ကွယ်လွန်သူ)

“ ဝဲမှယာသို သခင်ဇု၊ ဆာတဦး၊ ဦးတင်၊ ဦးစင်စု၊ ဗျော်ဘွယ်ဦးမြ၊ ဗယာဂိဦးတင်၊
ဝဲဇေရု-ဦးဆန်နီ၊ ဦးဖေအောင်၊ ဗေါက်တာ ဦးအေးမောင်၊ ဦးစံသိန်း၊ ဦးစင်မောင်လတ်။

ဝဲပွယာအို ဦးဘမိန်၊ ဦးမြရင်၊ ဦးစင်စု၊ ဦးသံတိုင်၊ သခင်နု၊ ချင်းဗိုလ်မှူးကြီးတမ်း၊
ဦးထွန်းရင်၊ ဦးမောင်မောင်။ ဆံမားဗူးဝါးဆင်ဝါးနောင်၊

+++++

“ပင်လုံဒေါ်နရင်နှင့် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ”

ထိုစဉ်က အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိသည်။ ဤအဖွဲ့မှာ တပ်ပေါင်းစုံ အမျိုးသမီး ချီးမြှင့်ရေးအဖွဲ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအဖွဲ့ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ဇနီးနှင့်တကွ ခယ်မ၊ မရီးများပါ ပါဝင်ကြလေသည်။ ကြီးမှူးစီစဉ်ညွှန်ကြားသူက ပင်လုံဒေါ်နရင်၊ အမျိုးသားဘက်ကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်စပ်စု၊ အိန္ဒိယအမျိုးသား ဘာဘူကြီး၊ ဗမာအမျိုးသားထဲကဆိုပါလျှင် ဦးဘသွင်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအဖွဲ့သည် မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသနေသောလူနာများအား သူတို့စားသောက်လိုသည့် အစာအာဟာရကို တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းပါသည်။

(ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်သားသမီးသုံးယောက်၊ ဦးဘသွင်၊ အိန္ဒိယဘာဘူကြီး(Mr. Chunllal) ၊ ဦးစပ်စု တို့၏ တပ်ပေါင်းစုံအမျိုးသမီး ချီးမြှင့်ရေးအဖွဲ့။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် စားသောက်စရာ၊ စောင်၊ မျက်နှာသုတ်ပုဂါ၊ ဆပ်ပြာများ လှူဒါန်းထောက်ပံ့သည့်ပြင် ရွှေနှင်းဆီအငြိမ်ဖြင့် ကပြဖျော်ဖြေ လေသည်။)

တစ်ကြိမ်က မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်ုပ်နှင့်ပင်လုံဒေါ်နရင်သည် ၂၄-လမ်းသို့လာ၍
 ကားဖြင့် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲများကို သယ်ရလေသည်။ ကားထဲ၌
 ပစ္စည်းဥစ္စာများပြည့်လှုံ့၍နေလေသည်။ ထိုင်ရသောလူမှာလည်း ဘေးသို့မလှည့်သာအောင်ပင်
 ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနှင့်လိုက်လာရ၏။ ၂၄-လမ်းမှ မင်္ဂလာဒုံအထိ
 ခရီးကားနီးလှသည်မဟုတ်၊ တစ်လမ်းလုံး ဤအတိုင်းပင်လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။
 တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ချက်ပြီးသောဆီများ ပေကျံ့ကုန်၏။

ပင်လုံ၌ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ပင်လုံဘေဒါကြည်ကြည်တို့က ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ၊ ဦးစပ်စုနှင့် ဇနီးမကျွမ်းမြင်၊ ခယ်မမကျွမ်းဆိုင်တို့က
 အလွန်နာမည်ကျော်ကြားသော ကော်ပြန်ကို ကိုယ်တိုင်မြဲလုပ် ကျွေးမွေးရန် တာဝန်ကျစဉ်က ဖိုက်ကျသည့်။

မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံသို့ ရောက်လေသောအခါ ကျွန်ုပ်ခါးသည်
 မဆန့်နိုင်တော့ပေ၊ ပင်လုံ ဒေါ်နရင်လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်နေပါ၏။ သို့သော် သူက
 ပြုံးရွှင်ရယ်မောကာ “ဦးစပ်စု ဒီလို သူများအကျိုးကို ပင်ပင်ပန်းပန်းဆောင်ရွက်တာ
 ကုသိုလ်ရတယ်” ဟူ၍ ပြောပြပါသည်။

ကျွန်ုပ် ခါးကိုက်သောဒဏ်သည် တစ်ပတ်တိတိပင် ခံစားရလေသည်။ သို့ကလိုဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်က စိတ်မပျက်။ အခါအခွင့်သင့်လေတိုင်း ယင်းကဲ့သို့သော ကူညီမှုမျိုးကို ပြုပေးဦးမည်။ ပြုလည်းပြုနိုင်ပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းပါ၏။

သည်ကိစ္စမျိုးပြုလုပ်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ မမောနိုင် မပန်းနိုင်၊ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ပြုလုပ် နေတတ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင် ဤအမျိုးသမီးများထံ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲသာ အမျိုးသား ဖြစ်လင့်ကစား လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခြင်းအမှုကို ပြုလေသည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်ရင်း တပ်မတော်သား များသည် တိုင်းပြည်အတွက်ကာကွယ်ရင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းကို များစွာဂရုကာဖြစ်မိသည်။ ဂုဏ်လည်းယူမိသည်။ ဤစိတ်ဓါတ်ကြောင့်ပင်လျှင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မောရပန်းရမှန်းမသိအောင်ပင် အကူအညီပေးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးကာလဝယ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အတူ ဗမာ့တပ်မတော်အကျိုးအတွက် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးအချိန်တွင်လည်း ဗမာ့တပ်မတော်အတွက် ကျွန်ုပ်နှင့် အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် ပင်လုံဒေါ်နုရင်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်တွဲ၍ ဆောင်ရွက်ရပြန်လေသည်။

+++++

“ကျွန်ုပ်သိသော ဦးသန့်”

ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးသန့် ခင်မင်သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၃၀-ပင် ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ဦးသန့်ကို သိစက ပန်းတနော် ကျောင်းဆရာဘဝဖြစ်လေသည်။ ဦးသန့်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက်၍ပေးသူမှာ မြို့အုပ် ပေါင်းတည်ဦးဘအုံးဖြစ်လေသည်။ ဤသမယကစ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စတင်ပြီးခင်မင် လာခဲ့ကြလေ၏။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနေပေးနေမှုကြောင့် ဦးသန့်နှင့် ပတ်သက်သော ထူးဆန်းသည့်ကိစ္စကြီးငယ်များ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေအများ၏ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်ကြောင့် ၁၉၄၉-နှစ်တွင် မြန်မာ တိုင်းရင်းသားလျှောက်သည်။ ၁၉၅၀-ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာတိုင်းရင်းသား လက်မှတ်ကို ရရှိလေသည်။ ဤတိုင်းရင်းသားလက်မှတ်ကို ရလျှင်ရချင်း ပထမဦးစွာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသန့်နှင့်သွား၍ တိုင်ပင်လေသည်။

တိုင်ပင်သောကိစ္စမှာ “ခု ကျွန်တော်တိုင်းရင်းသားဖြစ်ပါပြီ။ ခုလို ဗမာတိုင်းရင်းသား ဖြစ်ကြောင်း တိုင်းပြည်ကသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ” ဟူ၍ ဦးသန့်ထံသွား၍ အကြံတောင်းပါ၏။

ထိုအခါ ဦးသန့်မှာ ပြန်ကြားရေးဌာန အတွင်းဝန်ဖြစ်လေသည်။ ဦးသန့်မှတစ်ဆင့် ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီး ဦးထွန်းဖေ (ယခုထွန်းနေ့စဉ်)၊ မြန်မာပြည် သတင်းစာဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌဦးဘသန်း တို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အတွက်စီစဉ်ပေးလေ၏။

၁၉၅၀-ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာပြည်သတင်းစာဆရာအသင်း၊ ပန်းဆိုးတန်း၊ ၂၂-၂၄၊ ပထမထပ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သတင်းထောက်များ၊ သတင်းစာဆရာကြီးများအား ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်ပေးလေသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲ၌ သတင်းထောက်နှင့် သတင်းစာဆရာကြီးများက ကျွန်ုပ်အား ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေးကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း တတ်သိသမျှကို ဖြေဆိုပါသည်။

ဤနေ့ည ဗမာ့အသံ ရေဒီယိုမှ ည ၇-နာရီ မိနစ် ၅၀တွင် ကျွန်ုပ်တိုင်းရင်းသား ဖြစ်ကြောင်းကို ကျေညာသည်ကို ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိသမျှ သို့ကလို နိုင်ငံခြားသားများထဲမှ ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ်ခံယူသူများတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာ ယင်းသို့သောအခွင့်အရေးမျိုးကို ရရှိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်းစာကြီးများတွင် ကျွန်ုပ်၏ဓါတ်ပုံနှင့် ဗမာပြည်တွင်နေထိုင်လာမှု၊ လုပ်ဆောင်ချက်များ၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အကျဉ်းချုပ်ကို ရေးသားဖော်ပြ၍ ဗမာတိုင်းရင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီးကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြကြလေသည်။

ပြီးနောက်တဖန် ဗမာ့အသံရေဒီယိုမှ ကျေညာချက်ကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အတော်များများပင် သိလာကြပါသည်။

ဗမာတိုင်းရင်းသား ဦးစပ်စု

ယင်းကြောင့်လည်း ဗမာအမျိုးသား အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေများသည် ကျွန်ုပ်နေအိမ်သို့လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ ပြီးလျှင် “သာဓု.. သာဓု.. သာဓု” ဟူ၍ သုံးကြိမ်ခေါ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်အားခင်မင်ကြသော ဗမာအမျိုးသား အပေါင်းအသင်းအချို့က “ဦးစပ်စု ပြည်ကြီးမပြန်ရတော့ဘူး။ ကိုယ်တို့ ဗမာတွေနဲ့ ညီအစ်ကိုဖြစ်ကုန်ပြီ” ဟူ၍ ပြောကြ စကြလေသည်။

ဤအချိန်အခါကျလေမှ “ဪ.. ငါ့ကိုချစ်ခင်တဲ့ ဗမာအမျိုးသား တော်တော်များပါလား” ဟု စိတ်ထဲကသိထားလိုက်ပါသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ပျက်လာရသော အခြေအနေအလုံးစုံကို သတ္တုချ၍ ကြည့်လိုက်လေသော် ဦးသန့်၏ကျေးဇူးဆိုလျှင် မမှားပါပေ။ ဦးသန့်၏ကျေးဇူးသည် အလွန်ချမ်းအေး နေချိန်၌ ရေခဲရေသောက်လျှင် အစဉ်အမှတ်ရနေဘိအလား၊ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသန့်၏ကျေးဇူးကို ထာဝစဉ် မှတ်မိ၍နေပေသည်။

ယင်းသို့ အကြောင်းပေါ်ပေါက်ပြီးနောက် ဦးသန့်နှင့်ကျွန်ုပ်သည် ပို၍ရင်းနှီးသွားလေသည်။ ၁၉၅၁-ခုနှစ်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဦးသန့်ကို အနီးကပ်ပေါင်းသင်းပြီး သူ့ကိုလေ့လာကြည့်လေသည်။ ဦးသန့်သည် မာနမကြီးတတ်။ အစဉ်အမြဲဖော်ရွေသည်။

သူသည် ဖြတ်ထိုးဉာဏ် သူမတူအောင် ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးသန့်၏ ရုပ်ပိုင်းလက္ခဏာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏ပညာသည် ပြည်တွင်းအတွက်သာမဟုတ်၊ ပြည်ပအတွက်ပါထမ်းဆောင်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကြိုတင်၍ တွေ့မြင် ထားလေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၅၂-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂-ရက်နေ့ ည ၇-နာရီအချိန်တွင် ဦးသန့် ခေါင်းဆောင်၍ ကယားပြည်နယ်ဝန်ကြီး စင်ဝဏ္ဏ၊ မိုးနဲစော်ဘွား စင်ပြည့်၊ ဂျပန်သံအမတ်ကြီး ဦးထွန်းရှိန် တို့သည်ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂသို့ မသွားမီ၊ ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ၁၀၀ကျော်ဖိတ်ကြား၍ ဂုဏ်ပြုပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ကြွရောက်လာကြသော မိတ်ဆွေ ၁၀၀ကျော်က ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဦးသန့်နှင့်သွားရောက်မည့်အဖွဲ့အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သကြပါသည်။ ဤသို့သော မိတ်ဆွေ များကို တစ်စုတဝေးတည်း တွေ့မြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာမှဝမ်းသာလေသည်။ ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်သော နေရာကား အမှတ် ၇၄၆ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် လမ်းမတော်လမ်းထောင့် ကျွန်ုပ်နေအိမ် ပထမ ထပ်တွင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဦးသန့်သည် ဗမာနိုင်ငံ၏ ကုလသမဂ္ဂအမြဲတမ်းကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်လာပါတော့သည်။ ထိုမျှနှင့်မပြီးသေး။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်ပိုင်းအစတွင် ဦးသန့်သည် ကွန်ဂိုကိစ္စ စေ့စပ်ရေးကော်မတီဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် နေ့လယ်တစ်နာရီအချိန်၌ ဦးသန့်သည် ဗမာပြည်သို့ ခေတ္တပြန်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်ထောင်စုသည် လေယာဉ်ကွင်းသို့သွားပြီး ဦးသန့်ကို ကြိုဆိုကြလေသည်။ လူချစ်လူခင်များသောဦးသန့်ကို လာရောက်ကြိုဆိုကြသူ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ များလည်း လွန်စွာမှ များပြားလှပါသည်။

ဦးသန့်သည် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေများကို စကားပြောချိန်မရ။ တစ်ဦးချင်းလိုက်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။ ဦးသန့်၏ညီ ကိုခန့်၊ ကိုသောင်း၊ ကိုတင်မောင် တို့လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် စကားပြောချိန် မရခဲ့ရှာပေ။

ဦးသန့်ကိုကြိုဆိုပြီး အိမ်သို့ပြန်လာကြသည်။ ခုတစ်ကြိမ် ဦးသန့်ကိုမြင်ခဲ့ရသောအခါ မျက်နှာမှာ အလွန်ကြည်လင်ပြီး ထူးခြားစွာ တောက်ပနေချိန်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထား၍ သိလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် လေ့လာဆည်းပူးထားသော တရုပ် အင်္ဂါဇ္ဇာ ရုပ်လက္ခဏာပညာအရ ဆိုရပါမူ၊ ဦးသန့်သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အလွန်ကြီးကျယ်သော ရာထူးကြီးကို လက်ခံရန်အကြောင်းရှိသည်ကို အတိတ်ပြု၍ နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးနှင့်ခယ်မကို ဦးသန့်အား ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရန် တိုင်ပင်လေသည်။ ဤ၍ဤမျှ လူကြီးလူကောင်းများကြားဝယ် ချာချာလည်နေရှာသော ဦးသန့်က အရေးမထားမှာလည်း တွေး၍ ပူပန်မိသေးသည်။

ပြီးနောက် တဖန် ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲကိုလည်း .. ""မအားလို့မလာနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်"" ဟူ၍ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ပြောလိုက်မှာကိုလည်း များစွာမှ စိုးရိမ်မိပါသည်။

ဤအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးနှင့်တိုင်ပင်၍ စာတစ်စောင်ရေးပါသည်။ ပြီးလျှင် ဤစာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံကိုယ်တိုင် ဦးသန့်ထံသို့ သွားပေးပါသည်။

ကျွန်ုပ် ဦးသန့်ထံသို့ပေးသော စာသည်ကား ...

သို့

ဦးသန့်

ကုလသမဂ္ဂအမြဲတမ်းကိုယ်စားလှယ်

ခေတ္တ- ရန်ကုန်မြို့။

၁၉၆၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်

ခင်ဗျား.....

၁၉၅၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂ရက်နေ့ ည ၇နာရီအချိန်တွင် ဦးသန့်ခေါင်းဆောင်၍ အခုလက်ရှိ ကယားဝန်ကြီး စဝ်ဝဏ္ဏ၊ မိုးနဲစော်ဘွားကြီး စဝ်ပြည့်၊ ဂျပန်သံအမတ်ကြီး ဦးထွန်းရှိန် တို့အား ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂသို့ မသွားရောက်မီ ၊ တိုင်းပြည်အကျိုး ချောမောစွာဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေရန် အထူးဧည့်ခံပွဲတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့ရာ ဧည့်သည်တော်ပေါင်း ၁၀၀-ကျော်မျှ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး၊ ကြွရောက်သော ဧည့်သည်တော်များကလည်း မတ်တတ်ရပ်၍ ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းကြပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဦးသန့် ဗမာပြည်သို့ ခေတ္တပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြောင်း သိရပါသည်။ ယခင် ၁၉၅၂-ခုနှစ်၊ ဧည့်ခံပွဲတက်ရောက်ခဲ့ဖူးသော မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများက တိုက်တွန်း၍ ဦးသန့် ကုလသမဂ္ဂသို့ မပြန်မီ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ထပ်မံဂုဏ်ပြုလိုပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ဦးသန့်၏ ကိစ္စအဝဝများ ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပြီးပါလျှင် ကျွန်တော့်အား မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ၁-ရက်တာမျှ အချိန်ပေးပြီး ဦးသန့်အားဂုဏ်ပြုပါရစေခင်ဗျား။

ဧည့်ခံမည့်နေရာမှာ ကျွန်တော်၏နေရာဟောင်းဖြစ်သော အမှတ် ၇၄၆- မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် လမ်းမတော်ထိပ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ နေ့ရက်နှင့်အချိန်မှာ ဦးသန့်ကျေးဇူးပြု၍ သင့်လျော်မည့် အချိန်အခါ ရွေးချယ်ပြီး စာပြန်ကြားပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

လူကြီးမင်း၏ပြန်စာကို မျှော်လင့်လျက်

ဦးစပ်စု

(၁၂-၂-၁၉၆၁)

သည်စာလွှာကို ဦးသန့်အား ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံက သွား၍ပေးစဉ် ဦးသန့်သည် စာလွှာကို နှစ်ခေါက်တိတိဖတ်သည်။ ထို့နောက် သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးလျှင်

...

““ဗမာပြည်က နယူးယောက်ကိုလာတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်က ပြုစုလိုက်လို့ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းစားပွဲပြုလုပ်ပြီး ဖိတ်ကြားထားပါတယ်။ အခု ဦးစပ်စုကလည်း မိတ်ဆွေ ဟောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး .. လွန်ခဲ့တဲ့ ၉-နှစ် ၁၉၅၂ခုနှစ် ကလည်း ကျွန်တော်တို့ဟာ ဦးစပ်စုရဲ့ ဂုဏ်ပြုပွဲတက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီတုန်းက မိတ်ဆွေတစ်ရာကျော်လောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ဦးစပ်စုရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ရာကျော်ကလည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေပဲမဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀-ရက် ည ၇-နာရီကို လာခဲ့ပါမယ်”” ဟူ၍ လက်ခံလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် လွန်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံသည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးသန့်ဂုဏ်ပြုပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းရတော့သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ရက်နေ့ ည ၇နာရီတွင် ဦးသန့်အားဂုဏ်ပြုပွဲခံပွဲကို ကျွန်ုပ်၏နေထိုင်ရာ အမှတ် ၇၄၆ မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် လမ်းမတော်ထိပ် နေအိမ်တွင် ကျင်းပလေသည်။

၁၉၅၂ခုနှစ်၊ ဦးသန့်ကို ဂုဏ်ပြုပွဲ ပြုလုပ်စဉ်က ကျွန်ုပ်နေအိမ် ပထမထပ်၌ဖြစ်သည်။ ခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း မိတ်ဆွေဟောင်းများ တော်တော်လာကြပါသည်။ ၁၉၅၂ခုနှစ်က ပြုလုပ်သော ဦးသန့်ဂုဏ်ပြုပွဲသို့ တက်ရောက်သောမိတ်ဆွေများ ၆၀ရာခိုင်နှုန်းကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ မိတ်ဆွေများသည် ပထမထပ်ရှိ ခုံများပေါ်ဝယ် ကုဏ္ဍေ ရရထိုင်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်လွန်စွာရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအချို့က ““ဦးစပ်စု.. အခုအချိန်အထိ ဘာမှလည်းမရှိသေးပါလား””ဟူ၍ မေးကြပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က.. ““ဘာမှမရှိလည်း မိတ်ဆွေတွေစုဝေးပြီး စကားပြောကြတာပေါ့ ဟဲ့..ဟဲ့..””ဟူ၍ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက်များမကြာမီ ဦးသန့်ရောက်၍ လာပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က မိတ်ဆွေပေါင်း ၁၀၀-ကျော်ရှေ့၌ ...

““ဦးသန့်ကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာအလွန်ကြည်လင်ပြီး တောက်ပြောင်နေတယ်။ ခုအချိန်အခါမှာ ဦးသန့်ဟာ ဇာတာအလွန်ကောင်းနေပါတယ်။ မကြာခင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ရာထူးကြီးကို ရရှိဖို့မြင်ပါတယ်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တုန်းက ဦးသန့်ကို ဒီအထပ်မှာပဲ ဂုဏ်ပြုပွဲကြီး ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုတော့ အတိတ်နိမိတ်ယူတဲ့သဘောနဲ့ ဒီထက်မြင့်တဲ့ ဒုတိယထပ်မှာပြုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ် ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အပေါ်ထပ်ကို မိတ်ဆွေများ ကြွကြပါ”” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်က ဖိတ်ကြားလိုက် ပါသည်။ မိတ်ဆွေများ၏

ဩဘာပေးသောလက်ခုပ်သံကြီး တစ်ခန်းလုံး ပြည့်လှုံ၍သွားလေသည်။ ပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်အတူ ဦးသန့်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြတော့၏။

ဦးသန့် နှင့် ဦးသန့်၏ အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ နှင့် အတူတူ နေထိုင်နေကြသည့် အခါ။

အပေါ်ထပ်သို့ကား ရောက်ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံက ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်တော်များကို လိုက်လံ၍ အရက်ငွေထည့်ပေးရသည်။ ဧည့်သည်တော်အများကလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် စားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးသန့်၏ညီ ကိုသောင်းသည် အရက်မသောက်တတ်။ ထို့ကြောင့်သူသည် ဘုရားစင်အောက်ရှိခုံတွင် ထိုင်နေလေသည်။

ဤအပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ ဘုရားစင်ရှိ၏။ ဘုရားစင်နှင့်အတူ ဘိုးဘိုးအောင်၊ သူရဿတီပုံကားနှင့်အတူ ညောင်ရမ်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ပုံကားလည်း ရှိပါ၏။ ထိုဘုရားစင်အောက်တွင် ကိုသောင်းကထိုင်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံက သူ့အနားသို့ တိုးကပ်သွားလေသောအခါ ကိုသောင်းက “ဘုရားစင်နဲ့နီးနေလို့ အရက်သောက်လို့မဖြစ်ပါဘူး” ဟူ၍ ပြောသောကြောင့် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံးပွဲကျသွားပါသည်။

ယင်းသို့ မိတ်ဆွေများအား လိုက်လံ၍ အရက်များကို ကိုယ်တိုင်ပေးပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်က “ကျွန်တော်သိသောဦးသန့်” အကြောင်းကို ကြွရောက်လာသော ဧည့်ပရိတ်သတ်အားပြောပြလေသည်။ ဦးသန့်ကလည်း “ခုကဲ့သို့ ဂုဏ်ပြုသည်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ဦးစပ်စုနှင့်သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း

၃၀ကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ခုမိတ်ဆွေများလည်း နယူးယောက်သို့ လာလည်စေလိုကြောင်း၊ လာလည်ရင် ပြုစုမည်ဖြစ်ပါကြောင်း” စသည်တို့ကို ပြောကြားပြီး ဧည့်ခံပွဲကြီးကို နိဂုံးချုပ်လိုက် လေသည်။

ဝဲဗွယာဆို မဟာသရေစည်သူဦးစိန်၊ မဟာသရေစည်သူသတိုးသိရိယုဓမ္မ ဝေဠုန်ကြည်၊ မဟာသရေ စည်သူ ဦးသန်း၊ မဏ္ဍိုင်မြိုင်၊ ဦးဝေဠုန်၊ ဦးလှစော

၁၉၆၁ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၃ရက်နေ့တွင် ဦးသန်းသည် လေယာဉ်ပျံဖြင့် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂသို့ ပြန်မည့်နေ့ရက်ဖြစ်လေသည်။ ဤနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုသည် လေးနာရီကသွားပြီး မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်၌ ဦးသန်းကို စောင့်နေကြပါသည်။

အကြောင်းသင့်၍ ရေးရပေမည်။ ကျွန်ုပ်၏ချစ်သမီးလေး တင်တင်ဝင်းသည် ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ရက်နေ့ကကျင်းပသော ယူနိုက်တစ်ခရိယန်ကျောင်း ဖက်ရှင်ပွဲတွင် ပထမဆုကို ဆွတ်ခူးခဲ့လေသည်။ ဤ ပထမဆုရသော ဖက်ရှင်အဖတ်အစားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သမီးလေး တင်တင်ဝင်းသည် ဦးသန်းကို ပန်းစည်းဆက်ရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

ဦးသန်းသည် လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ လိုက်ပို့ကြသောမိတ်ဆွေအများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏သမီးကလေး

တင်တင်ဝင်းကလည်း ဦးသန့်လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် ပန်းစည်းကို ဆက်သလိုက်လေသည်။

ဝဲမှယာသို့- ဦးတေကျော်၊
 ဦးစင်စု၊ ဝကျော်ဖြူ၊
 ဦးစောဝင်း၊ ဦးဘသိန်း။

ဝဲမှယာသို့- ဒုတိယ၊
 ဦးစောဝင်း၊ ဦးစင်စု၊
 ဦးစောဝင်း၊ ဦးစင်စု။

ဝဲမှ ယာသို
 (မျက်နှာပေး
 ခန့်သူမှ
 ယောက်)
 ကျွန်တင်း၊
 တင်မော
 ဦးဦးကျော်
 ဦးကင်

ဝဲမှ ယာသို
 ပန်းတခန့်
 ဦးဘူးမောင်၊
 မန္တလာအောင်
 သွန်ဟောက်၊
 စောဆင်ခင်။
 ဦးရွှ၊ မန္တလာ
 မရှာ၊ ကျော
 ပေးနေသူ-တင်
 ဝင်ပိုဆတင်း
 ခာသတင်း
 ထောက်ချုပ်
 ရွာအင်ကျူ

ကျွန်ုပ်၏အယူအဆမှာ ဖက်ရှင်ပြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆုရခဲ့သောအပတ်အစားဖြင့် ဦးသန့်ကို ပန်းစည်းဆက်သခြင်းသည် ဦးသန့်သာလျှင် ကမ္ဘာပေါ်၌ (ပထမ)တန်းကလူဖြစ်စေရန် အတိတ်ကောင်း ယူခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဝဲဗုယာညို-တန်ကျင်ဗွန်၊ ဝဲစူလျာၤ။ ကြိးထင်း၊ ဝဲကြိကင်း၊ ဝဲလျှင်မြိုင်၊ ဝဲစင်ဝံ၊
 ဝဲတင်မောင်၊ ဝဲဗိုလျှင်ဇံ၊ ဝဲစင်မောင်၊
 ဝဲကျာဝေ၊ ဝဲဗိုလျှင်ဇံ၊ ဝဲဗုယာညို၊ ဝဲစေသန်၊ ဝဲလျှင်ဆော်၊ ဝဲဗိုလျှင်ဇံ၊ ဝဲစင်၊

'တိုင်နေသူ ဝဲမှယာသို့
 အရှင် မြည် အက် တိုက်
 မန်နေဂျာ ချုပ် မစ္စတာ
 တာဝု (Y. F. Wu)
 မစ္စတာ လင်စူတို၊ အရှင်
 ကုန်သည် ကြီးများ၊ အ
 သင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ချီစင်၊
 ရုပ်နေသူ၊ မ ကျွန် မြိုင်၊
 ဦးစင်စု၊ မမာ ကုန် သည်
 ကြီးများ၊ အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးအသန်း

ဝဲမှယာသို့-တိုင်နေသူ
 မီးရထား၊ အင်ဂျင်နီယာ
 ဦးစင် မမာ၊ မစ္စတာ
 တန်ကျင်းထွန်း၊
 ဦးစံနွယ်။

ဦးသန့်စီးသောလေယာဉ်ပျံကား ထွက်ခွာ၍သွားလေပြီ။ သို့တိုင်အောင်ကျွန်ုပ်က
 ကောင်းကင်ယံသို့ မော်၍ကြည့်နေတုန်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်တို့ကား
 မိတ်ဆွေပေါ်၌ထားရှိသော ချစ်ခင်သည့်မေတ္တာစိတ်ဓါတ်ပင်ဖြစ်လေသည်ဟုသာ
 ဆိုချင်ပါတော့သည်။

၁၉၆၁ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၂ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ဒက်ဟမ်းမာရီးသည် ကွန်ဂိုကိစ္စကို ဖြေရှင်းနေခိုက်တွင် လေယာဉ်ပျံပျက်ကျပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးစင်စု၏ ဆရာအာစရိယ(၆)ဦး၊ ဝဲမှယာသို့ ဟံသာဝတီသတင်းစာအယ်ဒီတာ-ဦးတုဦး၊ ဦးစင်
မောင်ဇော် (စာရေးဆရာ-တက္ကသိုလ်ထင်ရှား)၊ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး စုံထောက်မင်းကြီးဟောင်း၊
ဦးဖေသန်း၊ စုံထောက်မင်းကြီးဟောင်း-ဦးလှတော်၊ စာရေးဆရာကြီး-ပန်းတနော် ဦးခန့်၊
နေရှင်းနှင့်နိုင်ငံသစ် အယ်ဒီတာချုပ်-ဦးလောရုံ။

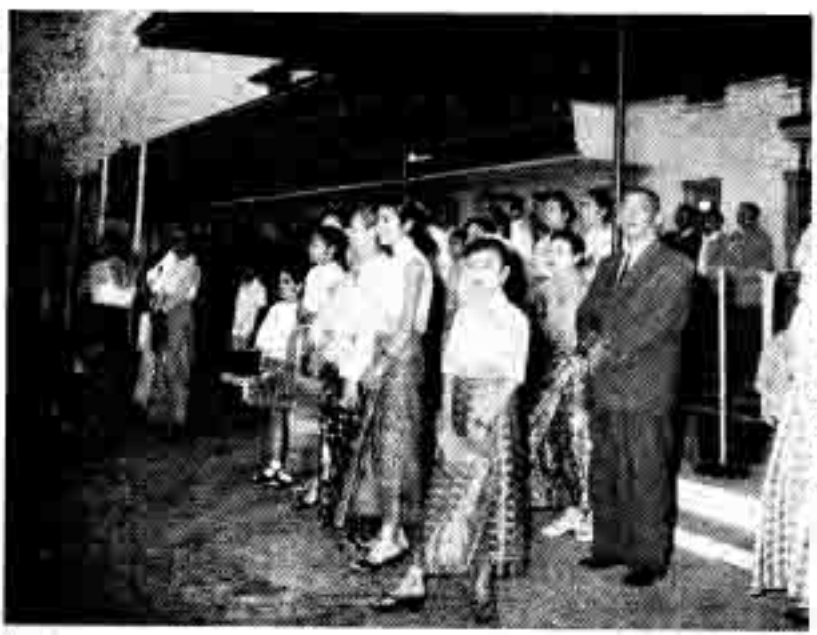
ဦးသန်း အပြန် ဇလ
 ယာဉ်ပျံ ကွင်းဆိုင် ဆိုက်
 ပို့စဉ်၊ ဦးသန်း က ရင်း
 ရင်နှိုးနှိုး ဦးစော်စု ၏
 မနံ့ကို ကိုင်၍ မိတ်ဆွေ
 ဖွားထို ဆိုက် နှုတ် ဆက်
 စဉ်။

ဇလယာဉ်ပျံ ပေါ်ဆို
 မတက် မိ ဦးသန်း အား
 ဦးစော်စု၏ ချစ် ဆွေး ဖျော့
 ထင် ထင် စင်းက မနံ့
 စဉ်း ဖက်သမနစဉ်း

ယင်းကြောင့် ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်၏နေရာသည် လစ်လပ်ပြီးနေခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် ခေတ္တလူစားထည့်သွင်း၍ခန့်အပ်ရန် ကမ္ဘာပေါ်တွင် တိုင်းကြီးပြည်ကြီးများဖြစ်ကြသော ဆိုဗီယက်ရုရှားနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ဦးနောက်ခြောက်မတတ်စဉ်းစား၍နေရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံငယ်ကလေးများကလည်း ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ် နေရာအတွက် အမျိုးမျိုး အဆိုတင်သွင်းကြလေသည်။

ထိုနေ့က ဘုရားကြီး
အရှင်တို့က သူတို့
အားဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ
ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ဦးသန်းစိ၊
သောဇေယျ
ယောင်ဖျံမှာ
ထွက်ခွာသွား
လေပြီ။ ထိုတိုင်း
အောင်စွန်းစင်
စု၊ တစ်တစ်
ဝင်းနှစ်လိုက်
ပိုကြသော
မိတ်ဆွတ်စု
ကမျှော်စေး၍
ကြည့်နေစေ။

ထို့နောက်ပိုင်း တစ်လခန့်အချိန်ကာလာသောအခါ ဗမာပြည် ကုလသမဂ္ဂအမြဲတမ်း ကိုယ်စားလှယ် ဦးသန်းကို လုံခြုံလေးကောင်စီက (၁၁)မဲပေးပြီး အဆိုတင်သွင်းလိုက်လေသည်။ ဤသို့လုံခြုံရေးကောင်စီက အဆိုသွင်းပြီးနောက် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂညီလာခံကြီးတွင် (၁၀၃)နိုင်ငံများက တလုံးတစည်း တညီတညွတ်တည်း ဦးသန်းကို ခေတ္တအထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်နေရာအတွက် ခန့်အပ်ရန်သဘောတူကြသည်။

ထိုစဉ်က ကမ္ဘာ့အခြေအနေအရပ်ရပ်ကလည်း၊ ဝါဒစစ်ပွဲကြီးများ ပြိုင်နေချိန်၌ ဦးသန့်ကို တညီတညွတ်တည်းမဲပေးကြသည်မှာ အလွန်ပင်အံ့ဩစရာကောင်းပါသည်။

နောက်တနေ့ထုတ် နိုင်ငံသစ် သတင်းစာကြီးတွင်(၅-၁၀-၆၁) ဤအတိုင်း ပါလာလေသည်။
 ဗမာ့ နိုင်ငံရေး ပါတီများ၏ ယိပ်တန်း ခေါင်းဆောင်များနှင့် ရင်းနှီးခင်မင် အကူအညီ ပေးခဲ့သူ ဦးစင်စုက ဦးသန့် ဗမာပြည်သို့ ခေတ္တ ပြန်လာစဉ် ထောင်းစားပွဲဖြင့် ဤသို့ ဧည့်ခံကာ ဦးသန့်ကို မေတ္တ ဟောခဲ့သည်။ ဦးလောရုံ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပါ။

၁၉၆၁ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဦးသန့်သည်ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ခေတ္တအတွင်းရေးမှူးချုပ် ရာထူးကို ရရှိလေသည်။

အနီ ဦးသန့်၏သတင်းကောင်းကို ရေဒီယိုနှင့်သတင်းစာအသီးသီးတို့တွင် ပါလာ၏။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့်လည်း သို့ကလို ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်ကြီးကျယ်သော ရာထူးကြီးကို ထမ်းဆောင်နေသည့် ဦးသန့်အတွက် ကိုယ်၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗမာပြည်တိုင်းရင်းသားအနေဖြင့် လည်းကောင်း များစွာဂုဏ်ယူမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဦးသန့်၏အောင်မြင်မှုအတွက် ကျွန်ုပ်သည် ဦးသန့်ထံသို့ သံကြိုး စာတစ်စောင် ရိုက်လိုပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးလောရုံထံသို့ သွားပါသည်။ စာဖတ်သူများ သိပြီးဖြစ်တော်မူကြသည့်အတိုင်း ဦးလောရုံသည်

အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ နေ့ရှင်းနှင့် နိုင်ငံသစ်သတင်းစာနှစ်စောင်တို့၏
အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် အလွန်ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာ
သတင်းစာဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဦးလောရုံထံသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအခါ အကြောင်းအရာကိုပြောပြ၏။
ဦးလောရုံက သံကြိုးစာကိုရေးပေးပါသည်။ ပြီးနောက်မှ ဦးလောရုံရေးပေးသော သံကြိုးစာကို
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ် ဦးသန့်ထံသို့ရိုက်လိုက်သော သံကြိုးစာမှာ
အောက်တွင်ဖော်ပြပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

U Thant
Secretary General
United Nations
New York

Your friend of thirty years who forecast your splendid good fortune last
February glories in your rise and his prediction come true.

Sawbwa Satsu
Date 4.11.1961

ကုလ အတွင်းရေးမှူးချုပ်သစ် ဦးသန့်
ဗမာ့ဂုဏ်မြင့်တင်သူအဖြစ် ဂုဏ်ပြုပါသည်။
တာဝန်ကိုနိုင်နင်းကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေ။
ရေးသူ-ဦးလောရုံ

ကုလ အတွင်းရေးမှူးချုပ် သစ်
ဦးသန့် မေတ္တရက် မြင့်တင်သူ အဖြစ်
ရုတ်ပြု ပါသည်။ တာဝန်ကို နိုင်နင်း
ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေ။

ဧရာသု-ဦးလောရုံ

(အင်္ဂလိပ်စာရေးစုစည်းမှုနှင့်အညီ
တာချုပ် ဦးလောရုံ၊ လွန်ခဲ့သော ၂၅-နှစ်က ဖြစ်
ပွားခဲ့သည်။)

ဟားမားရိုးလဲ ကျဆုံးပြီး ကုလသမဂ္ဂမှာ သူ့ရာထူးကို ဖြည့်စွက်
ခန့်ထားတဲ့အခါ ဦးသန့် ရဲနာမည် ထွက်ပေါ်လာတဲ့ နေ့မှာဘဲ ကျွန်တော်က နယူးဂျော့ကို
ကြေးနန်းတစောင် ပို့လိုက်မိတယ်။ အဲဒီကြေးနန်းမှာ ဦးသန့်အဘို့ ခဲရာ ခဲဆစ်တွေ တွေ့ရင်
လက်မလျော့ဘဲ အကြောလဲမခံနဲ့ လို့ ဒီရပ်ဝေးကနေပြီး အကြောင်းကြားလိုက်တာပါဘဲ။

ဦးသန့်

အခုတော့ ဦးသန့်ကို လုံခြုံရေး ကောင်စီက အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ်
ရွေးကောက် တင်မြှောက်လိုက်တယ်လို့ ကြားသိရတော့၊ ကျွန်တော်တို့သာမက
ဗမာပြည်သူလူထုကပါ ဝမ်းသာနိုင်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ တခုကတော့ ဦးသန့်ကို
လုံခြုံရေးကောင်စီမှာ သဘောမတူလို့ ကုလသမဂ္ဂညီလာခံကြီးက တင်မြှောက်လိုက်ရင်
ဦးသန့်က အားနာပါးနာနဲ့ လက်ခံတယ်ဆိုပါတော့။ မကြာခင်
အဘက်ဘက်ကမကျေနပ်လာရင် လူကို ရာထူးပေးတာဟာ စည်းကမ်းနဲ့ မညီဘူး
အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါးပါးမှောက်ရချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပူမိပါတယ်။

အခုလိုနည်းဥပဒေအတိုင်း သွားတာမျိုးကိုတော့ မကြိုက်ဘဲ မနေနိုင်၊
ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဦးသန့်မှာအာဏာရှိသွားပါပြီ။ ဗမာပြည်ကလဲ ဂုဏ်ယူနိုင်ပါပြီ။

ရှေ့ကို ဘယ်နိုင်ငံကြီးကမှ ဗမာကိုမထီလေးစား မပြုနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လဲ မနေ့က ဦးသန့်ဆီကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ကျွန်တော်က ကြေးနန်းနဲ့မေတ္တာပို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်တာပါ။

မာနကြီးသတဲ့

ဦးသန့်ဟာ လူချစ်လူခင် များရုံသာမကဘူး၊ ကုသိုလ်လဲ ထူးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ သေသပ်သလောက် ဝတ်ပုံ စားပုံကလဲ အချိုးကျတယ်၊ ကုန်ကြွေးရှိတယ်။ သူ့ကို ယောက်ျား မိန်းမ မရွေး ပေါင်းမိရင် ခင်မင်ကြတယ်။ ဒီလူဟာ ဒေါသသာ မကြီးတယ်။ မာနတော့အလွန်ကြီးတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ငြင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အနောက်နိုင်ငံသူတွေ ပြောလေ့ရှိတာက ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းဟာ တကိုယ်လုံး ချောပြီး ယောက်ျား ပီသ သတဲ့။ ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုဟာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကျက်သရေရှိတယ်ဆိုတာဘဲ။ ဦးသန့်ကျတော့ မျက်စိအာရုံကောင်းတယ် (Soulful look) အင်္ဂလိပ်လို ဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ ဘာသာမပြန်တတ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်နှင့်တွေ့စဉ်

ဒီမျက်စိကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် နယူးရောက်မြို့ ရောက်တော့ မိန်းမချောတယောက်က ဦးသန့်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပလီပလာတွေပြောလို့ ဦးသန့်ခေါင်းကြီး သွားရကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းစာအုပ် ထဲမှာ မပါတဲ့နံပါတ်ကို မရ ရအောင်ရှာပြီး ကျမဟာ နေးရှင်း သတင်းထောက် လို့ ဆိုလို့ ဦးသန့်ခမျာ ဘေးကျပ် နံကျပ် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တော့ ကြည့်လုပ်ပါဦး လို့တိုင်မှ ကျွန်တော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ခဲ့ရတယ်။ မောင်မင်းကြီးသား ဒီပြဿနာမျိုး အတွင်းရေးမှူးချုပ်ဘဝ ရောက်တဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ မပေါ်ပါစေနဲ့လို့ဆုတောင်းပါတယ်။

ဆုမွန်ကောင်း

ဒီကနေ့ကစပြီးကုလသမဂ္ဂမှာ ဗမာ့ကိုယ်စားလှယ်ဘဝကို စွန့်ပြီး တက္ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ထိပ်သီးရာထူးနဲ့ တာဝန်ကို ထူးထူးချွန်ချွန်ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေ။ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းပြီး အရာခပ်သိမ်းတို့ကို မြင့်မြတ်တဲ့ အမြော်အမြင်၊ ထူးကဲသောအသိဉာဏ် စွမ်းအားနဲ့ထိန်းသိမ်းဆုံးဖြတ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်လိုက်ပါတယ်။ ဦးသန့်ကိုခင်မင်အားကိုးတဲ့အထဲမှာ ဇော်ဘွားစပ်စု ဆိုတဲ့လူလဲပါတယ်။ ဒီပေါက်ဖော်ကြီးပေါ့။ ဦးသန့်ဗမာပြည်ကို ခေတ္တပြန်လာတယ်ဆိုရင်ဘဲ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး ထမင်းကျွေးပါရစေနဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ဦးသန့်ခမျာလဲ အားနာပါးနာနဲ့ အချိန်ပေးလိုက်ရပါရော။ အဲ့ဒီတင် ကျွေးလိုက်မွေးလိုက်တာ သူ့သား ရွှေတုံး ရွှေခဲကြီး ကျလိုပါဘဲ။ ဟေ့ထောင်ကဲကြီး၊ ခင်ဗျားဦးသန့်ကို ဘာလို့ဒါလောက်ချစ်နေတာလဲလို့

မေးတော့ လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နဲ့ ဦးသန့်ဟာ ဘယ်လောက် စိပေါထားပြည့်ဝတယ်။
စူလို ပေါက်ဖော်ကြီး တယောက်ကိုတောင် ဗမာပြည်လာအောင် ဆောင်ကြဉ်းနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး
လုံးစိပတ်စိ ပြန်ပြောလို့ အတော်ဘဲ ပွဲကျသွားတာကို ပြေးသတိရတယ်။

ပေါက်ဖော်ကြီးစပ်စု

ကျွန်တော် ဒီစော်ဘွားစပ်စု အကြောင်းရေးတုန်း ပြောရင်းဆိုရင်း စော်ဘွားစပ်စု
ကျွန်တော့်အခန်းထဲဝင်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီမောင်မင်းကြီးအကြောင်းရေးနေရင်း ဗြန်းကနဲ
ပေါက်လာတာတွေတော့ တစ္ဆေ ချောက်သလိုဘဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့်
ခေါင်းတောင်ကြီးသွားမိတယ်။ ဦးသန့်၊ ဓါတ်ပုံတပုံ တကိုင်ကိုင်နဲ့ ဘယ်နှယ်ရှိစ ကျွန်တော်
ပြောတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အဆိုကတော့ ဖေဖော်ဝါရီလ ဦးသန့်ကို ထမင်းကျွေးစဉ်က
ဦးသန့်ဟာ မျက်နှာ အရောင်တောက်တယ်။ သူက တကမ္ဘာလုံးမှာ
နာမည်ကျော်မဲ့ရာထူးရမယ်ဆိုတာ ဗေဒင်ဟောလိုက်တယ်ဆိုပါကလား။ သမတ ဦးဝင်းမောင်
ကိုလဲ သူဟောတယ်။ တရားဝန်ကြီး ဦးမြင့်သိန်းကို သူဟောဘူးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးမှန်း
ခုမှသိရတယ်။

ဒါနဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀-ကျော်က ဦးသန့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ စော်ဘွားစပ်စုက
ဝမ်းသာသော အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဦးသန့်ကို သံကြိုးရိုက်ပေးပါဆိုလို့ ရေးပြီးပါပြီ။
ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဟောပါဦးဆိုတော့၊ ဟဲ....ဟဲ....အားကီးကောင်းတယ်ဆိုပြီး လက်ပြခြေပြနဲ့
ဆင်းသွားလေရဲ့။

ဒါ့ကြောင့် ဗမာပြည်သား စစ်စစ် ဦးသန့်တယောက်က ဒီလို
ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ရာထူး ခန့်အပ်ခြင်းခံရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့
ဒီဆောင်းပါးကိုရေးလိုက်ခြင်းပါဘဲ။

ဦးသန့်ဂုဏ်သတင်း ယခုထက် ကမ္ဘာကိုပြန့်ပါစေ.....။

+++++

ဤနိုင်ငံသစ် သတင်းစာထဲ၌ပင် ဦးသန့်နှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်
မှတ်သားဖွယ်ရာကောင်းသော သတင်းတပုဒ်ပါလာလေသည်။ ထိုသတင်းမှာ.....

ဦးသန့်လို ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားကြပါ။

ပန်းတနော်ကျောင်းသူကျောင်းသားများသို့ ဝန်ကြီးချုပ်၏ဩဝါဒ

နိုင်ငံ တနိုင်ငံမှာ သမတနှင့် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ရန် လွယ်ကူသော်လည်း
တကမ္ဘာလုံးက အထွတ်အထိပ် ခေါင်းဆောင်နေရာရဘို့မလွယ်ပါ။ ဦးသန့်သည် ဘီအေပင်
မအောင်သော်လည်း ကြိုးစားမှု၊ ဝီရိယရှိမှု၊ သည်းခံမှု တို့ကြောင့် ကမ္ဘာတွင်ရှိသော အုပ်စုကြီး

၂-စုနှင့်ကြားနေနိုင်ငံ ၁၀၄-နိုင်ငံတို့၏ ကျေနပ်မှုရအောင် လုပ်နိုင်ခြင်းသည် လွယ်ကူသော ကိစ္စမဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ယနေ့နိုဝင်ဘာလ ၅-ရက်နံနက် ၈-နာရီအချိန်၊ ပြည်ထောင်စုကလပ်တွင် ကျင်းပသော ပန်းတနော်ကျောင်းသားကျောင်းသူဟောင်းများ၏ ဆရာ ပူဇော်ပွဲတွင် ဝန်ကြီးချုပ်ဦးနုက မိန့်ခွန်းပြောကြားသွားသည်။

ဆက်လက်၍ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် ဗိုလ်တွေချည်းရှိနေချိန် ဗိုလ်တကာဘုရင်ဖြစ်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း။ ဦးသန့်သည် မိမိနှင့်ပန်းတနော်တွင် ဆရာအတူလုပ်ခဲ့ရာ ဦးသန့်၏စိတ်ဓာတ်သဘောထားကို ကောင်းစွာသိခဲ့ကြောင်း။ ဦးသန့်သည်ငယ်စဉ်ကစ၍ ကျောင်းတွင်စာကြိုးစားခဲ့ရာ ယနေ့ ကုလသမဂ္ဂရောက်ရခြင်းမှာ ဦးသန့်၏ပညာတော်မှုကြောင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း။ အမှန်မှာ ဦးသန့်သည် နိုင်ငံခြားသားတွေထင်သလို နိုင်ငံခြား၌ ပညာမသင်ခဲ့ရသော်လည်း ယနေ့ထိ စာများစွာဖတ်ခြင်း၊ လေ့လာခြင်း၊ ဗဟုသုတ ရှာခြင်းတို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရာထူးကြီးကိုရခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ယခု ကန်တော့ကြသော တပည့်များကလည်း ဦးသန့်၏ စံနမူနာကို ယူသင့်ကြောင်း ဖြင့် ပြည်ထောင်စုကလပ်တွင် ပြောကြားသွားလေသည်။

၁၉၆၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅-ရက်နေ့တွင် ဦးသန့်ထံမှစာ ကျွန်ုပ်ရရှိလေ၏။ ထိုစာကား အောက်တွင်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

Secretary -General

25, November 1961.

Dear Mr. Sat Su,

I was deeply moved by your message of congratulations upon my election as acting Secretary-General of the United Nations.

The good wishes and confidence of my friends are a source of comfort and encouragement to me as I undertake the sobering responsibilities with which I have been entrusted. I shall to be worthy of this confidence.

Sincerely,
U Thant
Acting Secretary -General

(မြန်မာလို ဘာသာပြန်မှာ)

အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး
၂၅- နိုဝင်ဘာ ၁၉၆၁

ချစ်ခင်ရပါသောဦးစပ်စု၊

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ ခေတ္တ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ကျွန်ုပ် အရွေးကောက်ခံခြင်းအပေါ် ဂုဏ်ယူချီးကျူးကြောင်း သင်၏ သတင်းအမှာစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်အလွန်နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုအပ်နှင်းလိုက်သော ကြီးလေးသည့် တာဝန်များထမ်းဆောင်ရာတွင် ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေများ၏ ကောင်းသောဆန္ဒနှင့် ယုံကြည်ချက်များသည် ကျွန်ုပ်အတွက် နှစ်သိမ့်အားပေးမှုနှင့် အားတက်ရဲဝံ့စေမှုများ၏ ပင်မအရင်းအမြစ်များပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤယုံကြည်ချက်များနှင့် ကျွန်ုပ်ထိုက်တန်အောင်လဲ ကြိုးစားပါမည်။

ခင်မင်စွာဖြင့်

ဦးသန့်

ခေတ္တ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်

သို့ကလို ဦးသန့်ထံမှ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပေးသောစာကို လက်ခံရရှိ၏။ ပြီးနောက်တွင်ကား ၇-၁-၁၉၆၂ နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံသစ် သတင်းစာတွင် ဦးသန့်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါးတစောင်ရေးသားလိုက်လေသည်။

ညီညွတ်တဲ့ ဦးသန့်တို့မိသားစု
ပြည်ထောင်စုသားတို့ စံနမူနာယူနိုင်ပါစေ၊
ရေးသူ-စော်ဘွားစပ်စု
ညီညွတ်တဲ့ ဦးသန့်တို့မိသားစု ပြည်
သူပြည်သားတို့ စံနမူနာယူနိုင်ပါစေ၊
ရေးသူ-စော်ဘွားစပ်စု

လွန်ခဲ့သော ၂၅-နှစ်က ဦးစပ်စု

ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းဝန်ချုပ် မစ္စတာ ဒက်ဟမ္မားရှီးလ် ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက် မြန်မာနိုင်ငံ ကုလသမဂ္ဂ ကိုယ်စလှယ် ဦးသန့်ကို ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ခန့်လိုက်သည့် အတွက် မကြာမီက ဦးသန့်ကိုချီးကျူးတဲ့ ကြေးနန်းစာ တစောင်ကို ကျွန်တော် ပို့လိုက်ပါတယ်။

မိတ်ဆွေဟောင်း

ဦးသန့်နဲ့ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း-၃၀လောက်က မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဘူးတော့ ဦးသန့်ကလဲ ကျွန်တော့်ထံ ကျေးဇူးဥကကာရတင်ရှိတဲ့အကြောင်း စာတစောင်ပြန်ကြားခဲ့ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း ၁၀၃-နိုင်ငံက မြန်မာနိုင်ငံကိုယ်စလှယ်တော် ဦးသန့်ကို တညီတညွတ်တည်း အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်တာ ထူးခြားချက်တရပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးသန့်ကိုအတွင်းဝန်ချုပ်အဖြစ်တင်ရတာကလဲ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ကြားနေရေးဝါဒ မှန်ကန်တဲ့အတွက်ကြောင့်ဖြစ်တယ် လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိပါတယ်။

မိခင်ရောဂါ

စက်တင်ဘာလ ပထမ ပတ်အတွင်း ဦးသန့် အတွင်းဝန်ချုပ်ဖြစ်ဖို့ တစ်ပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မွေးမိခင်ရဲ့ သားမြတ်မှာကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေပါတယ်။ ကမ္ဘာမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရာထူးကို လက်ခံရတော့မဲ့ဦးသန့်ကို ဗမာပြည်သို့ ပြန်လာစေချင်ကြပါတယ်။

သို့ပေမဲ့ ဦးသန့်ရဲ့ ညီများဖြစ်တဲ့ ပန်းတနော်ဦးခန့် (စာရေးဆရာကြီး)၊ ဦးသောင်း (ဝန်ကြီးချုပ်အတွင်းဝန်)၊ ဦးတင်မောင် (ကုန်သွယ်မှုတိုးတက်ရေးဌာန သွင်းကုန်ထုတ်လုပ်ရေးအဖွဲ့ သဘာပတိ) တို့က ဗမာပြည် ပြန်မလာရအောင် မိခင်ကြီးအား နားချကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဗမာပြည်မှာရှိတဲ့ သား ၃-ယောက်နဲ့ ချွေးမများကလည်း မိခင်ကြီးကို ဝရုတစိုက်နဲ့ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပြီး စက်တင်ဘာလ ၂၁-ရက် နေ့မှာ မိခင်ကြီးရောဂါကို ဒေါက်တာ-ကြည်ပေါ အား ခွဲစိပ်ကုသစေပါတယ်။

စိတ်ချရပြီ

ဒီလိုခွဲစိပ်ကုသလိုက်သည့်အတွက် ရောဂါ သက်သာသွားပြီဖြစ်လို့ ဦးသန့် ဗမာပြည်ပြန်လာရန် မလိုတော့သည့် အကြောင်းကြေးနန်းစာ တစောင်ပို့လိုက်ကြပါတယ်။ ဦးသန့်က မိခင်ကြီးရဲ့ ရောဂါ သက်သာကြောင်း စာရသွားတော့

စိတ်ချ လက်ချ ဖြစ်ပြီး ဒေါက်တာ-ကြည်ပေါက်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သံကြီးရိုက်လိုက်ပါတယ်။

ဦးသန်းမိခင်ကြီး ဆေးရုံမှာရှိနေစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦး မကြာမကြာ သွားကြည့်ကြပြီး ဓာတ်စာများပေးပို့ကြပါတယ်။ ဦးသန်းရဲ့မိခင်ကြီးကိုလဲ ဦးသန်းကို ဗမာပြည်ပြန်ခေါ်ရန် မလိုတော့ကြောင်း၊ ရောဂါအခြေအနေ ကောင်းလာပြီဆိုတဲ့အကြောင်း နှစ်သိမ့်အားပေးကြပါတယ်။

ညီညွတ်တဲ့မိသားစု

မကြာခင်မှာဘဲ ဦးသန်း၏မိခင်ကြီးရောဂါ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပါတယ်။ ဦးသန်းမှာလည်း နိဝင်ဘာလ ၃-ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းဝန်ချုပ်ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဦးသန်းရဲ့ ညီ ၃-ဦး ညီညွတ်တဲ့အတွက် ဦးသန်းအဖို့ သူ့လုပ်ငန်းကို စိတ်အေး လက်အေး ဆောင်ရွက်နိုင်သည့်အတွက် ဗမာပြည်အနေနဲ့သူတို့လို ညီညွတ်သည့်မိသားစုကို ဂုဏ်ယူစရာ သာဓကကို ထောက်ရှုပြီး ပြည်ထောင်စု အတွင်းရှိကြသည့် လူအပေါင်း စံနမူနာယူနိုင်ကြပါစေ၊ စည်းလုံးညီညွတ်ကြပါစေဆိုတာ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်။

စော်ဘွား-စပ်စု

၁၉၆၂-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ တွင် ဆိုဗီယက် ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ကရုရှက် က ၁၉၆၃-ခု ဧပြီလ ၁၀-ရက်နေ့တွင် ဦးသန်း၏ခေတ္တ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ရာထူးသက်တန်းသည် ကုန်တော့မည်။ နောက်အသစ်တဖန် ဖွဲ့စည်းရန် အဆိုတင်သည်ဟူသော သတင်းကို ကျွန်ုပ်ရေဒီယိုမှ၎င်း၊ သတင်းစာ အသီးသီး၌၎င်း၊ တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားပါသည်။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီးအတွက်လည်း များစွာ စိုးရိမ်မိလေသည်။ အကယ်တန္တူ-မစ္စတာ ကရုရှက်၏ အဆိုသာ အောင်မြင်ပါလေသော် ဦးသန်းအဖို့ ဗမာပြည်သို့ပြန်လာရန်သာရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီးအတွက် ကျွန်ုပ်သည် တတ်သည့်ပညာ မနေသာဆိုသကဲ့သို့ တရပ်ပေဒင်တွက်ကြည့် လေသည်။ သူနှင့်အတူရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံများကို ပြန်၍ကြည့်မိပါသည်။ လေ့လာရပါသည်။

ဦးသန်းသည် ကုလသမဂ္ဂသို့ ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ် လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ လိုက်ပို့စဉ်က မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်၌ ဦးသန်း၏ဘယ်ဘက်လက်သည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကိုကိုင်၍ လိုက်ပို့သော မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေခိုက် ရိုက်ကူးထားသောဓာတ်ပုံကို သွား၍ မြင်မိလေသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ချက်ခြင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် တရပ်ပေဒင်ကို တွက်ကြည့်သည်။ ထွက်လာသည့် အဖြေမှာ တရပ်ပေဒင်ကဗျာစာလေးလုံး ဖြစ်၏။

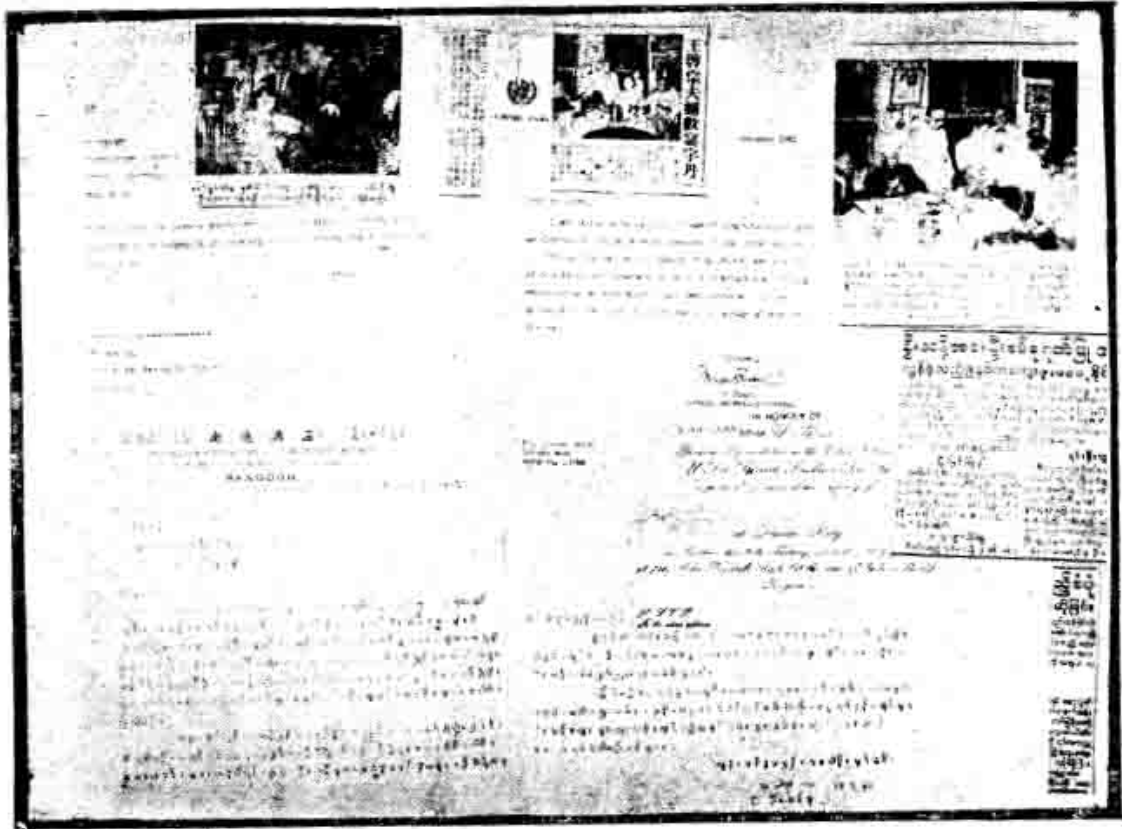
အားလုံးစုစုပေါင်း စာလေးကြောင်း ရှိပြီးလျှင် စာလုံးရေ ၁၆-လုံး ရှိလေသည်။ သူ၏ အသံထွက်အဓိပ္ပာယ်မှာ

စွန်-စွဲ-ဟိုင်-ကျူ (လေစုန်ဖြင့် သွားသော ကပ်တူလှေ)
ဟုန်-ဟော-တုန်း-လျူ (မြစ်၏ အလယ်၌ ရောက်သည်)
ထျန်-စိန်-ကျူ-လုံး (ဘုရားသခင်က အလိုအလျောက် ဖန်တီး၍ပေး)

ကျော-ဝို-ပူ-အျူး (ရာထူးအတွက် ပူပင်ရန်မလို) ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။ ဤတရပ်ပေဒင်ကဗျာ၏ ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ဦးသန့်သည် သူ့ရာထူးအတွက် ပူပင်နေစရာမရှိ၊ ပြန်လည်၍ ရရှိပေမည်ဟုထွက်လာပေသည်။

ဤတရပ်ပေဒင်ကဗျာနှင့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဦးသန့် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံ၏ ကျောဘက်၌ ရေးသားပြီးဦးသန့်ထံသို့ စာတိုက်မှတစ်ဆင့်ပို့ခဲ့ပါသည်။ ထို၍ဓာတ်ပုံပို.ရခြင်းရည်ရွယ်ချက်မှာလည်းကျွန်ုပ်ကို သို့ကလို ရင်းရင်းနှီးနှီးလက်မောင်းကိုကိုင်၍ မိတ်ဆွေအများအား လိုက်လံနှုတ်ဆက်ဘိအလား သုံးပွင့်ဆိုင် အဆိုတင်သွင်းသော ဆိုပီယက်ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာကရရှက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အတိုင်းပြုပါက ကိုယ့်လိုလားချက် အောင်မြင်ပေလိမ့်မည့် သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

စက်တင်ဘာလ အတွင်းမှာပင် ဦးသန့်ထံသို့ ယင်းဓာတ်ပုံနောက်မှ တရပ်ပေဒင် ကဗျာနှင့်အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ ရေးသားပေးပို့လိုက်ပါသည်။

နောက်များမကြာမီ ဦးသန့်သည် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုသို့သွားကာ ဝန်ကြီးချုပ် မစ္စတာ ကရရှက် နှင့်တွေ့သည်ဟုသိရ၏။ သို့ကလို တွေ့သောနေရာကား ကရရှက်သည် သူ့ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ခိုက်တွင်ဖြစ်သည်။ ဦးသန့်သည် ကရရှက်မွေးသောရွာသို့ပင်လိုက်၍ တွေ့ဆုံခဲ့ပါပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အရေးကြီးသောကိစ္စကြီးငယ်များအောင်မြင်မှုရရှိခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့တွေ့ဆုံပြီးနောက်တွင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အခြေအနေ တမျိုးတဖုံပြောင်းလာ၏။ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားများ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်ဘွယ်ရာကောင်းသော ကျူးဘားပြဿနာသည် ပေါ်ပေါက်လာပေသည်။ ကျူးဘားပြဿနာကြီးသည် ထိုစဉ်ထိုကာလ ထိုသမယက ကမ္ဘာပေါ်ဝယ်အရေးကြီးဆုံးသော ပြဿနာကြီးတခုဟုဆိုလျှင် မမှားပါပေ။ သည်ပြဿနာသည် ဦးသန့်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့်၎င်း၊

အဘိဓမ္မာဆရာကြီး ဘာထရန်ရပ်ဆယ်လ်၏ မေတ္တာ ရပ်ခံချက်ကြောင့်၎င်း၊ အေးအေးလူလူပင် ပြီးစီး၍သွားပါပေသည်။

ဤအတွက်ကြောင့် တကမ္ဘာလုံးဝယ် နေထိုင်ကြသော လူအများသည် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရလေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် တကမ္ဘာလုံးက ဦးသန့်ကို ကျေးဇူးဥပကာရတင်ရှိကြပါသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကုလသမဂ္ဂကြီးဝယ်ရှိသော နိုင်ငံပေါင်း (၁၀၉)နိုင်ငံ၏ သဘောတူမဲဆန္ဒဖြင့် ဦးသန့်ကို အမြဲတမ်းအတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းကို ခံရပေသည်။ ဦးသန့် အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ်ခန့်အပ်ခြင်းခံရသောနေ့ရက်မှာ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၀-ရက်နေ့၊ (မြန်မာစံတော်ချိန် ည ၁၀-နာရီ မိနစ် ၃၀)တွင် ဖြစ်လေသည်။ ကုန်ဆုံးမည့်နေ့ရက်မှာ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၃)ရက်နေ့၌ဖြစ်လေ၏။

ဥပဒေအတိုင်းသာဆိုရပါမူ ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃-ရက်နေ့၌ ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ခေတ္တ ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၀-ရက်နေ့တွင် ကုန်ဆုံးပေမည်။ သက်တမ်းမှာ ၁-နှစ် ၅-လ ၇-ရက် ဖြစ်သည်။ ဤနေ့ရက်ပိုင်းနှင့် ယခု ဦးသန့်လက်ခံထားသော ရာထူး၏သက်တမ်းကို ပေါင်းလိုက်ပါသော် ၁၉၆၈-ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၀-ရက်၌သာ ဦးသန့်၏ ရာထူးသက်တမ်းသည်ကုန်ဆုံးသင့်သည်။ သို့မှသာလျှင် ၅-နှစ် တိတိပြည့်မြောက်သည်ဟူ၍ ကမ္ဘာရှိ သတင်းစာများက ဝေဘန်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုရလေသည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးတွင် အနုမြူစစ်အန္တရာယ်ကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့အရေးကိစ္စပေါင်းမြောက်မြားစွာတို့ကို ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းနိုင်ပါစေ ဟူ၍ ဆန္ဒပြုလိုက်ရပေသည်။

+++++

ချစ်ကြည်ရေး

ရှေးနှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကပင် တရုပ်အမျိုးသား၊ အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် ဗမာပြည်ဝယ် နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်ကစ၍ တဦးနှင့်တဦး ညီညီညွတ်ညွတ်ပင် နေထိုင်လာခဲ့ကြ၏။ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်နေချိန်၌သာလျှင် လူမျိုးရေး ဘာသာရေး ကွဲပြားမှုပေါ် အခြေတည်၍ အဓိကရုဏ်းကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ သည့်နောက်ပိုင်း ဖက်ဆစ်ဂျပန် အုပ်စိုးသော ကာလဆိုးကြီး၌ပင်လျှင် ဗမာ၊ တရုပ်၊ အိန္ဒိယ ဤလူမျိုးသုံးဦးသည် သွေးသောက် ညီအစ်ကိုများပမာ တယောက်အရေးကို တယောက် ကူညီခဲ့ကြသည်မှာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပင်။

ကျွန်ုပ်ဆိုလျှင် ယခု အသက် ၆၂ - နှစ် ရှိလေပြီ။

ကျွန်ုပ် မမွေးမီ ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို တဆင့်စကားဖြင့်၎င်း၊ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုမှတ်ရ၍၎င်း၊ သိရှိရပါသည်။ ကျွန်ုပ်မျက်မြင်ပင် ကိုယ်နေထိုင်လာခဲ့သော ဗမာပြည်ဝယ် ခေတ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလွဲလာသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ ထိုသည်တို့ကား ဗမာပြည်ဝယ် လူလာ၍ ဖြစ်ခြင်း၏ အမြတ်ဟု ကျွန်ုပ် ဆိုချင်ပါသည်။

ရှေးယခင်ပြီးဆုံးလေခဲ့သောအတိတ်ကလည်း ဗမာပြည်ဝယ် တရုပ်နှင့် အိန္ဒိယ အမျိုးသားများသည် ညီညွတ်စွာ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ ယခု သမယ ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ရှိနေဆဲဖြစ်လေသည်။ နောင်လာမည့် အနာဂတ်ဟူသော ကာလတွင်လည်း ညီညွတ်ရေးနှင့် ချစ်ကြည်မှုမှာ ပျက်ပြားလေမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။

၁၉၆၂-နှစ် အောက်တိုဘာ ၂၁-ရက်နေ့တွင် သတင်းစာ အသီးသီးတို့၌ တရုပ်-အိန္ဒိယ နယ်စပ်အငြင်းပွားမှု သတင်းဆိုးကြီးကို ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာ ဖတ်ရှုရလေသည်။ ဗမာပြည်တွင် တရုပ် အိန္ဒိယ အမျိုးသားများသည် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေထိုင်လာခဲ့သူ တဦးအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် တ သ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

ထိုအခါဝယ် နိုင်ငံတော် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် သူ၏ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးကုရာမှ ဗမာပြည်သို့ ပြန်လာ၏။ ပြီးလျှင် “ဗမာပြည်ဝယ် နေထိုင်ကြသော တရုပ် အမျိုးသား၊ အိန္ဒိယ အမျိုးသားများသည် အေးဆေးစွာ နေထိုင်ကြပါ။ တရုပ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည် ဤနှစ်ပြည်ထောင်သည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော နိုင်ငံများဖြစ်ကြပါသည်” ဟူ၍ မေတ္တာရပ်ခံချက်သည် တိုင်းပြည်၌ ထွက်လာလေသည်။

ပြီးနောက်တဖန် ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် တီကလစ်(လေတပ်)၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းတင်(ရေတပ်)၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလွန်းတင်၊ နိုင်ငံခြားရေး ဦးဇော်ဝင်း၊ ကချင်ပြည်နယ် ဦးစီးခေါင်းဆောင် ဦးသိန်းလှသန်း၊ ဦးလှဝင်း၊ ဦးထွန်းလင်း၊

တိုင်းမင်းကြီး ဦးပုမ်းလုံ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်သိန်း၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး သန်းညွန့် တို့သည် ဗမာပြည်နယ်စပ်သို့ သွားရောက်၍ အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်ကြ၏။ သို့ကလို အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်ပြီးမှ ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး ပြောသည်မှာ “ကိုယ်မိတ်ဆွေ နိုင်ငံအချင်းချင်း ဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ အမြောက်သံများ ကြားရ၍ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြောင်း” ကို ကြားသိရလေသည်။

ကြားနေနိုင်ငံဖြစ်သော ဗမာပြည် အနေနှင့်မူ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော နိုင်ငံများသည် ကိုယ်မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်လေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါသည်။

၁၉၆၂-ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၁-ရက်နေ့တွင် တရုတ်ပြည်ဝန်ကြီးချုပ် ချောင်အင်လိုင်းက အရေးကြီးသော ကြေညာချက် တစောင်ကို ထုတ်ပြန်လေသည်။ သူ၏ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်မှာ “အာရှ အာဖရိကနိုင်ငံများ၌ ရှိလေသော “လူထု”သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် မျက်နှာစုံညီဆွေးနွေးမှု ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လှုံ့ဆော်ပေးပါရန်” ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

ဤလူထုဟူသောစကားအရ အာရှတိုက်ထဲ၌ နေထိုင်လေသော ကျွန်ုပ် တယောက်လည်းပါဝင်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ဗမာပြည်ဝယ် အိန္ဒိယ ခေါင်းဆောင်ကြီးတဦးဖြစ်သူ ဆူဘတ်ချန်ဒရာဘိုစ် နှင့် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနီးနီး သိကျွမ်းခင်မင်သော မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး တဦးအနေဖြင့်၎င်း၊ ဗမာပြည်ဝယ် ဗမာ -တရုတ်- အိန္ဒိယ ဤလူမျိုးသုံးဦး၏ ချစ်ကြည်ရေးနှင့် စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို တည်ဆောက်လာခဲ့သူတဦးအနေဖြင့်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်တခုကို ရေးသားတင်ပြလိုပါသည်။

အာရှတိုက် အတွင်းဝယ်ရှိသော တိုင်းပြည်များ ညီညွတ်မှုကို ကမ္ဘာအားပြသည့်အနေဖြင့် တရုတ်အိန္ဒိယနယ်စပ် အငြင်းပွားမှုပြဿနာကို မျက်နှာစုံညီ စေ့စပ်မှုဖြင့် ဆွေးနွေး၍ ကျေအေးသင့်ပေသည်။

အာရှတိုက်သား တယောက်ချင်းညီညွတ်ပါက တတိုင်းတပြည်နှင့် တတိုင်းတပြည် ညီညွတ်နိုင်ပေသည်။ တတိုင်းပြည်ချင်း ညီညွတ်လျှင် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းသော အနုမြူစစ်ပွဲကြီးသည် ဧကန်ဧက ဘယ်သို့သော အခါသမယမျှ မဖြစ်လာနိုင်ဟူ၍ အလေးအနက် ယုံကြည်မိပါသည်။

爲扭轉中印邊境嚴重局勢重開和平談判

中國政府鄭重聲明 我軍主動停火後撤

今天起全線停火 下月一日從五九年實際控制線後撤廿八公里
如印軍繼續進攻或重新推進或破壞則中國保留自衛還擊權利

【本報訊】中國政府爲扭轉中印邊境嚴重局勢，重開和平談判，特於今日發表聲明，重申中國政府之和平主張，並宣佈自即日起全線停火，及自下月一日起，從五九年實際控制線後撤廿八公里。聲明全文如下：

中國政府一向主張和平解決中印邊境問題，並曾多次提出和平建議。但印方一再拒絕，並不斷發動挑釁性軍事行動，嚴重威脅中國領土主權與安全。中國政府爲維護國家利益，被迫採取必要之自衛措施。現中印邊境局勢已趨於穩定，中國政府爲促進中印兩國人民之友好關係，特主動宣佈全線停火，並自下月一日起，從五九年實際控制線後撤廿八公里。此舉旨在顯示中國政府之誠意，並爲重開和平談判創造有利條件。

中國政府重申，如印方繼續發動挑釁性軍事行動，或破壞停火協議，中國政府保留自衛還擊之權利。中國政府願與印方在平等互利之基礎上，通過對話與協商，解決中印邊境問題，實現兩國人民之和平與安寧。

(下轉第三版)

+++++

ကျွန်ုပ်၏ အာသီသ

ကျွန်ုပ်သည် ၁၄-နှစ်သားက ဗမာပြည်ကိုရောက်လာခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်သက်တွင် ခေတ်အမျိုးမျိုး၊ အစိုးရအသီးသီး ပြောင်းလဲလာခဲ့ပုံ၊ ဒုက္ခအစုံစုံတို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ထူးခြားသော ဘဝအတွေ့အကြုံများကို “ထူးတဲ့စပ်စု” ပထမတွဲ၌၎င်း၊ ယခုကျ် “၇၅-နှစ်အကြား ၄၉-နှစ်အမြင်(ဗမာပြည်)” စာအုပ်၌၎င်း၊ တစ်စွန်းတစ်ဖော်ပြထားပါသည်။ နောက်ထွက်မည့်စာအုပ်များတွင်လည်း ဆက်လက်ဖော်ပြ ပေးဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏အသက်သည် ၆၂-နှစ်ရှိလေပြီ။ ဗမာပြည်ဝယ်နေ၊ ဗမာပြည်တွင်သေမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသူတယောက်အနေဖြင့် ဗမာလူမျိုးအကြောင်းကို လေ့လာကြည့်မိသည်။ များလှစွာသော ဗမာအမျိုးသားများသည် လူအတန်းအစားမခွဲခြား၊ ဇာတ်မခွဲခြား၊ လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးကဲ့သို့ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ယင်းသို့ ဗမာများ သဘောကောင်းမှုကြောင့်ပင် တခါတလေ သူတပါး၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းကိုပင် ခံရသေး၏။ ဥပမာ (ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်က ရွှေရည်စိမ်လွတ်လပ်ရေး ပေးသည့်ကိစ္စမျိုး)။

ကျွန်ုပ်၏ဗမာအမည်မှာ ဦးစပ်စုဖြစ်သည်။ တရုတ်အမည်မှာ အောင်ခေးကြောင်း(Ong Khay Chong) ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်မွေးရပ်ဌာနေ၊ ချက်မြုပ်မြေဖြစ်သော တရုတ်ပြည်သို့ပြန်ရန် စိတ်မကူးတော့။ တရုတ်ပြည်ဝယ်ရှိသော ဆွေမျိုးများလည်း သေကြေကုန်ကြပြီဖြစ်၏။ တရုတ်ပြည်သို့ ငွေတပြား ခိုးပို့ရန်ဝေးစွာ ဗမာပြည်၌သာ အရိုးထုတ် သွားတော့မည် ဟုရည်ရွယ်ထားပါ၍ ဗမာအမျိုးသမီးတယောက်နှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျနေပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကံ ဖန်လာသည်ဟူ၍ ဆိုရမည်လော မသိ။ ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်သော ဗမာအမျိုးသားမိတ်ဆွေမှန်သမျှ ကျွန်ုပ်အပေါ် ကောင်းကြသူများသာ များ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဗမာအမျိုးသားများအပေါ် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းထားသည်။ ဤဘဝတွင် အကြောင်းကံ မသင့်၍ ဗမာတယောက် မဟုတ်သော်ငြားလည်း ဗမာမှန်သမျှ ကိုယ့်ဘဝ အဆက်ဆက်က တော်ခဲ့စပ်ခဲ့သော ဆွေမျိုးများ ဟူ၍ သဘောထားမိပါသည်။

တရုတ်တွင် စကားပုံ တခုရှိသည်။ တရုတ်အသံတိုင်း ဆိုရပါသော် (ဝှမ်း-ကြာ-ကြည်-ချင်း၊ ပွတ်-လူး-ကွန်-ကြာ-ကြည်-စော) ဖြစ်သည်။ ဆိုလိုသည့်အဓိပ္ပါယ်မှာ ရပ်ဝေးတွင်နေထိုင်သော ဆွေမျိုးထက် ကိုယ့်အနီးဝယ်ရှိသော မိတ်ဆွေက ပို၍အရေးကြီးသည် ဟူ၍ဆိုထားဘိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၌ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ လွန်စွာပေါ်ကြွယ်ဝသော ဗမာပြည်ဝယ် ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူခြင်းကို လျှို့ဝှက်၍ မပြု၊ ရေဒီယိုနှင့် သတင်းစာ အသီးသီးက တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာပြီး ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ် ဗမာတိုင်းရင်းသား ဖြစ်လာမှုကြောင့် အထူးသဖြင့် ဗမာအမျိုးသား မိတ်ဆွေများက ဝမ်းသာကြသည်။ ဗမာများနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ပြီဟုလည်း ပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌လည်း ဤအတိုင်းပင်ထားရှိပါ၏။ ကိုယ်မိတ်ဆွေ ဗမာများက ပို၍ခင်မင်တိုးပြီး ရင်းနှီးကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

သို့သော် တခုရှိသည်။ ဗမာပြည်ဝယ်ရှိသော တရပ်သတင်းစာ ကြီးငယ်တို့က "ဦးစပ်စုကို အလိုမရှိ။ တရပ်အမျိုးသားကို အထင်သေး၍ ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူသည်။ ဦးစပ်စု၏ တရပ်အမျိုးသားတွေအတွက် လုပ်ဆောင်ချက်များ ရေထဲမျောကုန်ပြီ" ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အား တည့်တည့်တမျိုး၊ စောင်း၍တဖုံ၊ မျိုးစုံအောင်ပင် ပြစ်တင် ရှုတ်ချကြလေသည်။ တချို့သော တရပ်အမျိုးသား မိတ်ဆွေများကလည်း ကျွန်ုပ်ကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်က လုံးဝဂရုမထား မမှုပါပေ။

ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ချက်ဖြင့်ပြုလုပ်သော ကိစ္စတရပ်ကို ဘယ်သောအခါမှနောက်မဆုတ် အလျော့မပေး ရှေ့သို့သာ ဆက်လက်ချီတက်သွားမည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချမှတ်ထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ညီ ဦးအောင်ရီ- အောင်ခေးရီ (Ong-Khay Ghee) ကိုလည်း ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ်ခံယူရန် ရုံးသို့သွားသောအခါ ယခင်ကျွန်ုပ် ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူစဉ်က အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပြစ်တင်ရှုတ်ချဘူးသော တရပ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာကြီးသည်လည်း ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ်ခံယူနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ အချိန်မနှောင်းမီ အမြင်မှန် အသိမှန်ရ၍ တော်ပေသေးသည်ဟု ဆိုရချေမည်။

ဗမာပြည်၌ သေတပန် သက်တဆုံး နေထိုင်သွားတော့မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသူအဖို့ ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ဤသို့ ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူရာ၌လည်း ဗမာစိတ်ဓာတ်၊ ဗမာကိုချစ်သောစိတ်၊ ဗမာနိုင်ငံကို ရိုသေလေးစားသောစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိသေးလျှင် ရှိအောင်ကြိုးပမ်းရပေမည်။ သို့မှသာလျှင် ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူခြင်းသည် သဘာဝလည်းကျမည်၊ မှန်လည်းမှန်ကန်မည်။

မလိုလားအပ်သော အချက်တချက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ လူတိုင်းကိုတော့ မဆိုလိုပါ။ အချို့သောနိုင်ငံခြားသားများသည် ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ်ခံယူသော်လည်း ဗမာစိတ်ဓာတ်ကို မမွေးကြပါ။ ကိုယ့်စီးပွား ချမ်းသာမှု တခုတည်းကိုသာ တွက်ကိန်းချပြီး တိုင်းရင်းသား အတုမျိုးသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဤသူများသည် နိုင်ငံတော် ဆူးညောင့်ခလုတ်များဖြစ်၍ ဖယ်ရှား ပစ်ရန်လိုအပ်ပေသည်။ ယင်းသို့သော သူများသည် လူတိုင်း နွားတိုင်း ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုလေသော် ရိုင်းနေမည်လော မပြောတတ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ဗမာတိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူပြီး ကိုယ့်ဗမာနိုင်ငံကို ချစ်သည့်စိတ်၊ ဗမာလူမျိုးအတွက် ကြိုးပမ်းသည့်စိတ် မရှိဘဲ၊ ဗမာလူမျိုးနှင့် တိုင်းပြည်ကို ပျက်စီးအောင် ကြံဆောင်သော စိတ်ဓာတ်၊ ပြောဆိုသော စကား၊ ပြုလုပ်သော အပြုအမူများသည် တနည်းနည်းဖြင့် နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ယူဆပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် သက်ဆိုင်ရာ ပြည်ပိုင်အစိုးရကလည်း တာဝန်သိသိ သစ္စာရှိရှိနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူသင့်ပေသည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော ရာဇဝင်မျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာကြီးဝယ် လူမျိုးအသီးသီးနေထိုင်ကြသည်။ လူမျိုး တမျိုးနှင့် တမျိုး ခံယူသော ဘာသာ၊ ယုံကြည်သော နိုင်ငံရေးဝါဒ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ စာပေ၊ စကားများ မတူညီသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

တကယ့်သဘာဝအတိုင်း အမြင်ဖြင့်ကြည့်လေသော် ကမ္ဘာပေါ်၌ လူမျိုးဟူ၍ သီးခြားရပ်တည်နေမှုမျိုး ရှိရှိသမျှသည် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား လူသားသတ္တဝါ အဖြစ်ဖြင့်သာ ရပ်တည်၍နေထိုင်၏။ ကမ္ဘာကြီးသည် လူအများနေထိုင်ရာ အိမ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေဘိ၏။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူများသည် သူ့လူမျိုး ကိုယ့်လူမျိုး အဖြစ်ဖြင့်ခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး မြင်နေ ထင်နေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အတ္တများ အစွဲအလမ်း သန်၍ မလိုလားအပ်သော စစ်ကြီးများ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ လူသားအချင်းချင်း သာတူညီမျှ နေရမည့်အစား၊ ခေါင်းပုံဖြတ်၊ ဂုတ်သွေးစုပ်သော ဝါဒဆိုးကြီးများ ခေတ်စားခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ရှိရှိသမျှသော လူများစုက အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ၊ အနတ္တ ဝါဒ အကြောင်းကို အသေအချာသိမြင်၍ နှလုံးသွင်းပြီး ကာယကံမြောက် ပြုလုပ်လျှင် လူသားအချင်းချင်း ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်သော နယ်ချဲ့ဝါဒ၊ လူသားချင်း ဂုတ်သွေးစုပ်သော အရင်းရှင်ဝါဒ၊ လူသားအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲသော စစ်ဝါဒများ ကျဆုံးပျောက်ကွယ် သွားပေလိမ့်မည်။ လူတိုင်းလူတိုင်း လူတန်းစေ့ နေထိုင်နိုင်ကာ၊ စား-ဝတ်-နေရေးအတွက် မကြောင့်မကြ၊ မတောင့်မတ ရသော လောကနိဗ္ဗာန်ကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

ပြီးနောက်တဖန် ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မပါဒ ပါဠိတော် မြန်မာဘာသာပြန်အစုံအစုံ တရားတော်၌....

ဤသူသည် ငါ့ကိုဆဲရေး၏။ ငါ့ကိုညှင်းဆဲ၏။ ငါ့ကိုနိုင်၏။ ငါ၏ဥစ္စာကို ခိုး၏ ဟူ၍ စိတ်၌ အမျက်ထားလျက် ရန်ငြိုးဖွဲ့သောသူတို့မှာ ရန်သည် မငြိမ်းလေ။

ဤသူသည် ငါ့ကိုဆဲရေး၏။ ငါ့ကိုညှင်းဆဲ၏။ ငါ့ကိုနိုင်၏။ ငါ၏ဥစ္စာကို ခိုး၏ ဟူ၍ စိတ်၌ အမျက်မထား၊ ရန်ငြိုး မဖွဲ့ကြသောသူတို့မှာ ရန်သည် ငြိမ်းလေသည်။

ဤလောက၌ ရန်တို့သည် ရန်တုံ့မှုခြင်းအားဖြင့် ဘယ်အခါမှ မငြိမ်းကုန်၊ ရန်တုံ့မမှုသဖြင့် ရန်ငြိမ်းကုန်၏။ ဤသို့ရန်တုံ့မမှုသဖြင့် ရန်ငြိမ်းခြင်းသည် ရှေးအစဉ်ဓမ္မတာသဘောပေတည်း ဟူ၍ ဆိုဆုံးမထားလေသည်။

ဤမည်သောဗုဒ္ဓ၏ လမ်းစဉ်ဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားသတ္တဝါအချင်းချင်း "ခွင့်လွှတ်ခြင်း" စိတ်ဓာတ်များ နှလုံးသွင်း၍ မွေးမြူပါလျှင်၊ စစ်တည်းဟူသော အဝိဇ္ဇာ ပိတ်ကာဖုံးနေသော ဤကမ္ဘာကြီးဝယ် ဂိဇ္ဇာနှင့်တူသော ငြိမ်းချမ်းရေး လင်းရောင်ခြည်ဓာတ်သည် မလွဲအမှန် ပေါ်ထွန်းလာပေတော့မည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်သည် အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားပေသတည်း။

ဦးစပ်စု

+++++

ပပ်စုဆိုရင် တိုင်းပြည်က သိတယ်

ဘာတွေ ထူးသလဲ

ဘယ်လို ထူးသလဲ

ဘာကြောင့် ထူးသလဲ

ဆင် သိချင်ရင်

ဦးစပ်စု

၏

ထူးတံ့စပ်စု

ဒုတိယတွဲကို ဝယ်တတ်ပါ။

မကြာခင် ထွက်လာတော့မည်

လန်ထောင်စာပေ

ဆယ့် ၇၄၆-မဟာမဇ္ဈလမ်း။

ရန်ကင်းမြို့။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး
ရန်ဒေသ

အရေးဆုံး ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း

ထွက်ပြီး ဝေမျက်နှာ ၄၃၂၊ ထုတ်ဝေ-ကျပ်
၁၇၀၀၀၀၀ ၅၉၀၅၀၀၀
ရန်ဒေသမြန်မာ၊ ၂၄၀-၅၅၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

သင့်တော်စွာ ထည့်သွင်းဆောင်ရွက်ပေးမည့်
(ကိုယ်တိုင် တောင်းဆိုခြင်း)

ပစ္စည်းပေါင်းများစွာမှတစ်ဆင့် ထုတ်ဖော်တွင် အစွမ်း ထက်မြက်သော အထောက်အကူ ပေးနိုင်စွမ်းကို ပြသနိုင်ခဲ့ပြီး ခေတ်မီအားဖြင့် အထက်တန်းစား အဆင့် အထက် မြင်သည့်အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချရမှု မှီခို ပေးဆောင်နိုင်ပါသည်။

တစ်ဆေးနဲ့ ပြိုင်ပြိုင် "ဒီတိုတို" ကတော့
ထိပ်ကပ်

နထိုက်စွာ လူမမာများ၊ ဆေးပျော်ပြီး မိခင်များကလေးထဲ လိုက်စား သူများအတွက် အလွန်အထူး (ဒီတိုတိုဆေးနဲ့) အားတိုးပေးပြီး မြင်ပါသည်။

မြို့တိုင်း၊ ဆိုင်တိုင်းတွင် ရနိုင်ပါသည်။

တဦးတည်း၊ ထိုက်စားတွယ်

စွဲဟုန်ချိုင်း၊ ဆေးတိုက်ကြီး

အမှတ်-၆၄၀၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

လူတိုင်းရဲ့ အမြဲတမ်း မိတ်ဆွေ

လူတိုင်း၊ လူတိုင်းရဲ့ စိတ်အလိုကျကို ဖြည့် စွမ်းပေးနိုင်ခြင်းကြောင့်
အမြဲတမ်း မိတ်ဆွေကြီးအဖြစ် တည်နေသော

နဂါးကမ္ဘာလုံးတံဆိပ်

ပ ဝ ဝ
ပ ဝ ဝ
ပ ဝ ဝ
ပ ဝ ဝ

ပ ဝ ဝ
ပ ဝ ဝ

ပ ဝ ဝ
ပ ဝ ဝ
ပ ဝ ဝ

ကိုယ်နဲ့ မကွာ အမြဲဆောင်ထားကြပါ။ ဤဆေး နှစ်လက် ပို့နေလျှင် ကျန်းမာခြင်းနှင့်
အစဉ် ပြည့်စုံနေမည်။

အမြဲမြို့ဆိုင်တိုင်းမှာ နဂါးကမ္ဘာလုံး တံဆိပ်ကို စားဝယ်ကြပါ။

ဒိန်ဟုတ်တောင် ဆေးတိုက်ကြီး။

၆၅၄-မဟာမိတ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

သုတို့မြင်သော ခုနိဝဏ္ဏဝါ
ပါဝင်ရေးသားကြသူ စာရေး စု (၅၉)ဦး

၁။ မင်းနှယ်	၂၁။ သန်းစိန်သိန်	၄၀။ ခင်မောင်အေး
၂။ ရင်ရင်မော်	၂၂။ မြတ်သန်းပွယ်	၄၂။ ကြွယ်စော
၃။ သိန်းဝေမြင့်	၂၃။ မင်းနိုးရီ	၄၃။ မင်းထူးဝေ
၄။ မောင်အင်းမွန်	၂၄။ ကိုစောမောင်	၄၄။ ကိုသာ-စန်သူ
၅။ ပိရွှေကျော်	၂၅။ ကြိုခင်း-စိုးလွင်	၄၅။ သခင်တင်ဦး
၆။ ဝေဖျော်	၂၆။ တိုက်မောင်	၄၆။ သန်း-ဦးကျော်မြင့်
၇။ ကျော်ကျော်	၂၇။ နုယဉ်	၄၇။ သခင်ခင်မောင် (သာယာဝတီ)
၈။ သိပ္ပံမြင့်ဦး	၂၈။ ဂုဏ်စောမယ်	၄၈။ တိုက်စိုး
၉။ ချစ်မိုး	၂၉။ နုသစ်	၄၉။ ယုတ်-ခင်ဦး
၁၀။ မိဝတီ-ခင်ခင်	၃၀။ သခင်ချစ်မောင် (မြန်မာမောင်)	၅၀။ နီနီယဉ်
၁၁။ လှသိန်	၃၁။ တင့်သန်း	၅၁။ မော်ဂျီဇိန်
၁၂။ သက်လှ	၃၂။ ရွှေဘဏ္ဍလှောင်	၅၂။ တင်မြင့်
၁၃။ မြင့်လွန်း	၃၃။ မင်းကျော်	၅၃။ သိင်္ဂီမောင်
၁၄။ တက္ကသိုလ်စိန်စာင်	၃၄။ မောင်ကလေး	၅၄။ ပါရဂူ
၁၅။ သိန်းအောင်	၃၅။ ဦးထွန်း	၅၅။ ဝေဖျော်
၁၆။ စိန်လွင်လေး	၃၆။ ရောင်စုံ	၅၆။ ရွှေခင်မြင့်
၁၇။ မ် အို ဝိ	၃၇။ စောအောင်ကျော်	၅၇။ မွန်ရည်
၁၈။ လှလှ-သန်းညွန့်ဦး	၃၈။ ဦးမောင်စင်	၅၈။ ရန်ကုန်-မြတ်စိုး
၁၉။ မောင်ကြိုင်စင်	၃၉။ စံလှ	၅၉။ မင်းရွှေစင်
၂၀။ မင်းမောင်	၄၀။ စော တင်	

ရန်မောင်မြန်စိုးရေး ၂၄- ရှုထံအိုင်မင် ၂၀၀၆။ ရန်ကုန်မြို့

ဘယ်သူတွေ-ဘယ်လိုပြောပြော

စုတ်ကျော်အိ-**ဆန်** ကသော့ မကြာမီ
ထွက်လာလိမ့်မနော်
ထူးခြားသော အတွေးအခေါ်ကို စိုးသားစွာ
စေားလုံးများဖြင့် သိကျွမ်းထားသည့်

CAMY

Sputnik

မိမိ

ပြန်လည်

加美

77

တောင်ပင်၊ ဘင်္ဂါလီ

ရောင်းချသူ

TONS HIN & Co.

THE ORIGINAL
WHITE FLOWER
EMBUCCATION

FOR ALL AGES, PAIN,
ETC.

SOLE AGENT:

CHIP HWAT, No. 111, Maha-Bendara St., Singapore.